www.platformdergisi.net

PLATFORM

Zeitschrift für Wissenschaften und Kultur | İş Dünyası ve Kültür Dergisi | Yıl: 4 | Sayı: 9 | ISSN 1613-8112 Deutschland; Belgien 4,50 EUR • Holland 5,25 EUR; Österreich 4,70 EUR TÜRKİYE 6 YTL | 65026 PLATFORM

TahtaGemi

Platform abonelerine
ücretsiz Edebiyat eki...

Wolfgang Schäuble

Yurt dışındaki Türklere oy hakkı

45 yılın ardından

Türk Kadını

Ludwigshafen yangınının öğrettikleri

Bir azim ve başarı öyküsü
NEVİN ÖZÇELİK

Şarkıların hüzünlü sesi
SELDA BAĞCAN

Hikmet Çetinkaya

"Kapitalizm varolduğu sürece Sosyalizm de varolacak"

01/08

ISSN 1613 - 8112

300.000

Türkün evine postayla reklam göndermek ister misiniz?

Almanya, Avusturya, Belçika ve Avusturya'daki Türklere ulaşmak,
reklamlarınızı adreslerine göndermek mi istiyorsunuz?
O halde, reklamlarınızı basımından dağıtımına
kadar takip edebilecek bir partnere ihtiyacınız var demektir...
Bizi arayın, en uygun fiyatlarla reklamlarınızı dağıtalım.

iklim
VERTRIEB
www.iklim.de

Forst Str. 71 a | 70176 Stuttgart
Tel: 0711 93 50 607 | Fax 0711 93 50 609

Sen neredeysen memleket orası

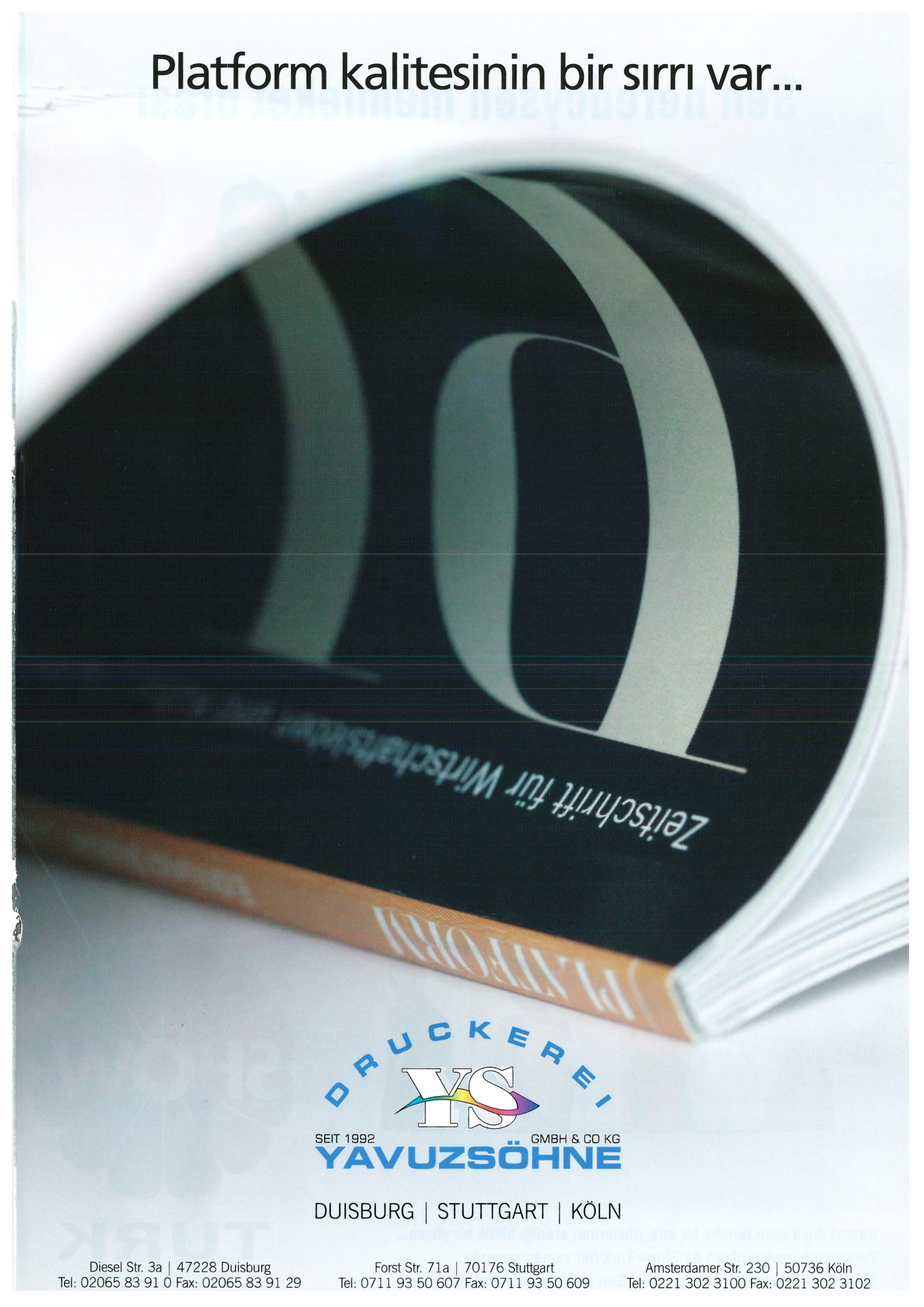

SHOW TURK

Hasret duyduğun tanıdık bir ses, gözlerinin aradığı bildik bir yüzse...
Yurdundan uzakta olsan da Show Turk her zaman yanında.
Show Turk'le uzak diye bir yer yok. **Sen nerdeysen memleket orası.**

Platform kalitesinin bir sırrı var...

DRUCKEREI

YS

SEIT 1992 GMBH & CO KG

YAVUZSÖHNE

DUISBURG | STUTTGART | KÖLN

Diesel Str. 3a | 47228 Duisburg
Tel: 02065 83 91 0 Fax: 02065 83 91 29

Forst Str. 71a | 70176 Stuttgart
Tel: 0711 93 50 607 Fax: 0711 93 50 609

Amsterdamer Str. 230 | 50736 Köln
Tel: 0221 302 3100 Fax: 0221 302 3102

editör
celebi@platformdergisi.net

Mecburi ayrılıklar...

Değerli okurlar!

Bildiğiniz gibi uzun bir ara vermek zorunda kaldık... Arayan, dergisini merak eden okurlarımız oldu. Bu, vermek zorunda kaldığımız araya rağmen, bizi elbetteki çok sevindirdi.

Başından beri, bu derginin profilinin buradaki Türklere hitap etmediğini, tutmayacağını söyleyenler olmuştu. Ancak biz büyük bir inançla, dergimize olan güvenin de verdiği enerjiyle çalıştık.

Ve artık, yeni bir başlangıç ile yeniden yola çıktık. Derginiz Platform zorlu bir dönemeçten geçti.

Ama vakit yola yeniden düşme vakti şimdi...

***

Ludwigshafen'da yüreklerimiz yandı...

Ludwigshafen'da Şubat başında meydana gelen üzücü yangın olayı, Almanya'da yaşayan veya Almanya'ya bir yakınını yollayan herkesin yüreklerini yaktı. Bu yangının, bütün ayrıntılarıyla aydınlatılmasını ümit ediyor, bekliyoruz. Alman siyasetçilerin, yabancılar üzerinden politika yapmaya son vermesi de, bir başka beklentimiz.

Saldırıda büyük özveri ile çalışan Alman Polisi ile İtfaiyesine teşekkür etmemek olmaz. Böylesine özverili bir çalışma gerçekleşmemiş olsa idi, daha fazla can kaybedebilirdik.

Bu acı olayın ardından başlayan gereksiz bazı tartışmalarla, cenazeler üzerinden pirim yapılmaya çalışıldı. Sonunda ortak akıl galip geldi ve toplumun her kesimi organizasyonlar içine dahil edildi.

Başbakan'ın Almanya temasları...

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, şubat ayında Almanya'ya gelerek, bir dizi temaslarda bulundu. Başbakan'ın performansına doğrusu diyecek yoktu. Ancak konu, birden bire asimilasyon, entegrasyon noktasına geldi. İşte dananın kuyruğu da bu noktada koptu. Alman medyası, başbakanı **"Pop Star"**a benzetirken, Köln Arena'da gerçekleşen programa yaklaşık 20 bin Avrupalı Türk katıldı. Başbakanın burada verdiği mesajlar biraz çarpıtılarak, biraz da abartılarak aktarıldı medyaya.

O salonda bulunan bir gazeteci olarak, Başbakanın asimilasyonu eleştirirken, entegrasyonu teşvik etmesini doğru bulduğumu belirtmek istiyorum. Başbakanın entegrasyon tanımı, ilk önce dil öğrenmeyi, siyasette aktif olmayı içeriyordu ki, bunda haksız da sayılmaz.

UETD sınıfta kaldı...

UETD, Köln Arena organizasyonunda sınıfta kaldı. Daha önce de Başbakanın katıldığı programları izleyen biri olarak, basın için bu kadar kötü bir organizasyonun yapıldığı ikinci bir program hatırlamıyorum. Fotoğraf çekmek için bu kadar zorlandığım başka bir organizasyon hatırlamıyorum. Doğrusu UETD gibi bir yapılanmaya yakışmadı.

Basın mensupları özellikle fotoğraf ve kamera çekimi konusunda ciddi anlamda zorlandılar. Basının konuşlandığı yer, Başbakan'a oldukça uzaktı.

Tahta Gemi...

Yaklaşık iki yıl kadar evvel, kanserli bir okurumuz olan **Binnur Nahcivan**'ın bulduğu bir isimdi Tahta Gemi... Hiç görmediğimiz, sesini hiç duymadığımız **Binnur** için açtık biz internet sitesini. Ancak o hiçbir zaman bize geri dönmedi veya dönemedi. Yaşayıp yaşamadığını da bilmiyoruz. Ancak Kesekağıdı adıyla bir edebiyat dergisi düşünürken, Tahta Gemi'yle okyanuslara açılmak nasip oldu.

Tahta Gemi, edebiyat tutkunları için farklı bir soluk olacak. Şu an ekibimiz bu konuda ciddi çalışmalarını sürdürüyorlar.

Televizyon programlarımız

Platform kadrosu, bu geçen zaman zarfında aslında çok işler yaptı. Bildiğiniz gibi biz dergimize her reklamı almadık. Seçici davrandık. Bu noktada sıkıntıya girmeyi kabullenmek pahasına, dergimizin seviyesini düşürmedik. Ara verdik, ancak seviyesiz reklamlarla karşınıza çıkmadık.

Boş mu durduk peki?

Hayır!

Sizlere özgün, hatta birbirinden özgün Televizyon yapımları hazırladık. **Cafe Platform, Başaranlar, Göçenler,** Kanal D, ATV Avrupa, Show TV gibi ulusal kanallarda yayınlandı. Özgün, içi dolu programlar yaptık. Avrupa yapımları arasında en yüksek izlenme oranlarına ulaştı programlarımız.

Kısacası, sizden kopmadık. Mecburi ayrılıklar, her sevdaya gereklidir bazen. Bu ayrılığı, o kabilden kabul ederek, siz okurlarımıza duyduğumuz, sevgiyi, saygıyı büyüttük yüreklerimizde...

Gönüle zor gelse de, mecburi ayrılıklar değil midir, aşkı aşk yapan!

Sebahattin Çelebi

iklim
Media GmbH

:impressum / künye

sahibi / herausgeber | **iklim Media GmbH**
www.iklim.de

yayın yönetmeni / chefredakteur | **sebahattin çelebi**
celebi@platformdergisi.net

genel koordinatör
selami şimşek
simsek@platformdergisi.net

haberler müdürü | **muhsin ceylan**
ceylan@platformdergisi.net

yayın kurulu / redaktion
sebahattin çelebi, mehmet koca, muhsin ceylan, günay fırat, ulrike brandhorst, zümrüt bektaş, alev özdemir
redaktion@platformdergisi.net

halklar ilişkiler / marketing und kommunikation
sakine sulu
s.sulu@platformdergisi.net

hukuk danışmanları | **av. regina manz**
av. özgür küçükyılmaz
av. macit karaahmetoğlu
av. hüseyin salan
hukuk@platformdergisi.net

bu sayıda katkıda bulunanlar / mitwirkende an dieser ausgabe
mehmet ünal, osman çutsay, yücel ergüneş [istanbul], **öner özcan, ali ünal** [ankara], **yıldız çelik** [istanbul], **gültekin kiltan, güven bozçalı, emine şenel, öznur soysüren, faruk arslan** [toronto], **m. firdevs gülmez** [paris], **günay fırat, yahya yıldırım, meryem takur, sadullah amasyalı** [ankara], **nalan gündüz** [istanbul]

kapak fotoğrafı **mehmet ünal**

webmaster **uğur yüksel**

reklam / anzeigen
telefon +49 **(0) 711 93 50 607**
telefax +49 **(0) 711 93 50 609**
anzeigen@platformdergisi.net

grafik-tasarım / visuelle konzeption
iklim Media GmbH

adres / anschrift des verlags
forststr. 71a • 70176 stuttgart
telefon +49 **(0) 711 93 50 607**
telefax +49 **(0) 711 93 50 609**
internet | **www.platformdergisi.net**
e-mail | celebi@platformdergisi.net

temsilcilikler
istanbul | **nuh gönültaş +90 533 338 80 71**
moskova | **osman sönmez +70 95 96 96 415**
fransa | **m. firdevs dindar +33 688 42 25 33**
kanada | **faruk arslan +1 30 658 11665**

Platform'da yayınlanan, yazı, haber, fotoğraf, makale ve tarafımızca hazırlanan reklamlar iklim Media GmbH'nın yazılı izni olmadan hiçbir şekilde kopyalanamaz ve kullanılamaz. Makalelerden yazarları, yayınlanan ilanların içeriğinden ilan sahipleri sorumludur.

Platform, Basın Ahlak İlkeleri'ne uymayı taahhüt eder.
(c) Copyright 2004-2008 iklim Media GmbH

PLATFORM, Avrupa Türk Gazeteciler Birliği üyesidir.

Vertrieb: ASV Vertrieb GmbH, Deutsche Post
Der Einzelverkaufspreis beträgt 4,50 Euro
Alle Rechte vorbehalten. Nachdruck, Aufnahme in Online-Dienste und Internet nur nach vorheriger schriftlicher Zustimmung des Verlages.

Abone Ücreti
Almanya içi yıllık 6 sayı 24 EUR.
Almanya dışı yıllık 6 sayı 50 EUR.
abone@platformdergisi.net

Baskı | Druck
Yavuzsöhne GmbH & Co. KG
Dieselstrasse 3a • 47228 Duisburg
www.yavuzsoehne.de

Bankverbindung: Dresdner Bank
Konto Nr: 111 836 500 BLZ: 60080000

ISSN 1613 - 8112 Printed in Germany

FOTOĞRAFLAR: SEBAHATTİN ÇELEBİ

:bu sayıda

Avrupa'nın en iyi ve en kaliteli Türk dergisi

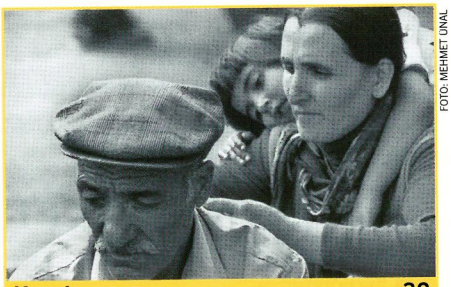
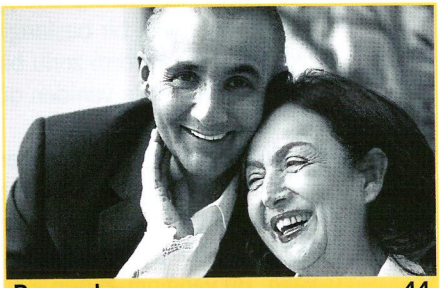

FOTO: MEHMET ÜNAL

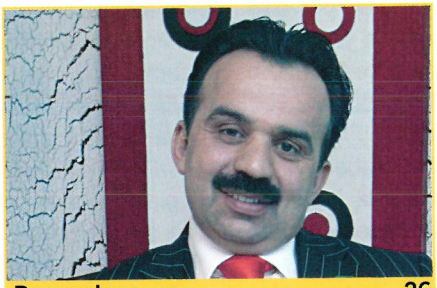
Kapak 32

Almanya'ya gelen ilk işçilerimiz, çok çalışmak zorundaydılar. Kadınlar da geldi... Platform, 45 yıl sonra, Türk kadınının geçirdiği evrimi irdeledi.

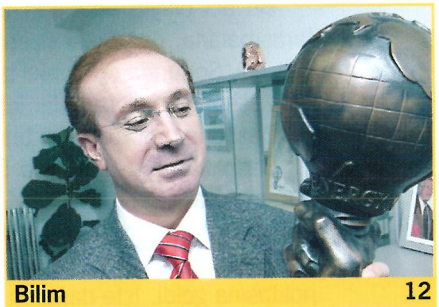
Başaranlar 44

Mahmutpaşalı bir babanın büyük vizyonu. Geleceği gören, açacağı mağazlar zincirinin hayaliyle çocuklarını büyüten bir babanın öyküsü..

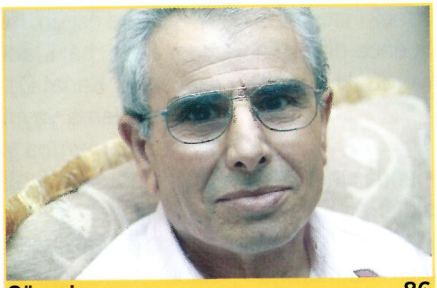
Başaranlar 26

O, 17 yaşında ticarete atıldı. Kısa sürede başarıya ulaştı. Sonra memleketi Trabzon'a yatırımlarını kaydırdı. Ahmet Sancak, başarısını, vizyonunu anlattı.

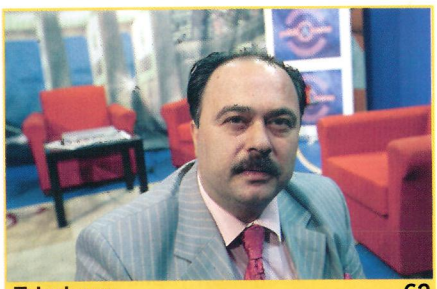
Bilim 12

Dünya Enerji Ödülü'nü almaya hak kazanmış tek Türk Dr. Ahmet Lokurlu'nun ilginç başarı öyküsü...

Göçenler 86

Mahmut Uzunpınar o. Her göçmen gibi, sıfırdan başlamak olan alın yazısını, sanatıyla süslemiş. Bu; hayatın sonbaharında anılarına sarılmış bir şairin.. bir ozanın öyküsü...

Televizyon 62

Zeki Şahin, yazılı basından ekranlara geçen gazetecilerden biri. Politika Masası adlı programıyla, göçmenlerin sorunlarına değiniyor, çözüm yolları bulmaya çalışıyor.

platformdergisi.net

FOTO: BAYRAM TAVŞAN

Türkiye 40

Yasemin Canaydın, Biesseci Bursa Tekstil San. ve Tic. A.Ş. Satış Direktörü. Telaffuzu zor bir ismi gençlere açmak için geliştirdikleri formülü bizlerle paylaştı. ..

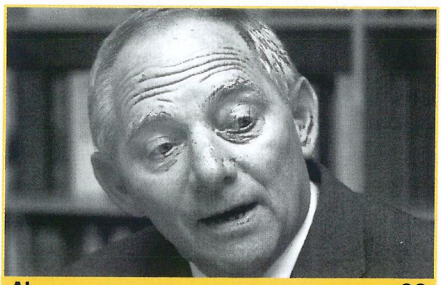

FOTO: ZUKUNFT

Almanya 22

Alman İçişleri Bakanı Wolfgang Schäuble'nin "felaket senaryoları" üzerine ilginç analiz...

Medya 76

Aslında bir memur çocuğu. Sosyalizme gönül vermiş ve bu uğurda sokağa inmiş bir 68'li. Platform, Türkiye'nin önemli yazarlarından Hikmet Çetinkaya'yı konuk ediyor...

Başaranlar 56

İkisi de işçi birer babanın çocuklarıydılar. Genç yaşta ticarete atıldılar ve büyük başarılara imza attılar. Pek yakında Joy Süpermarketler zinciri ile başarılarına yeni bir halka ekleyecekler...

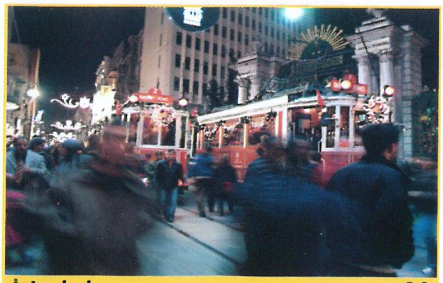
Müzik 70

Selda Bağcan
Türkülerin peşinde bir ömür...

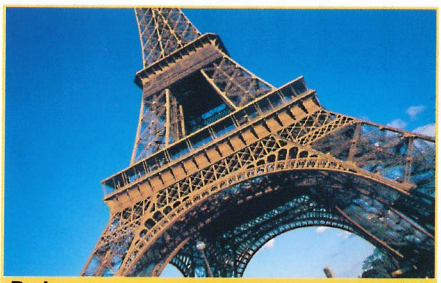
Eğitim 16

Almanya'ya Türkler göç edeli 45 yıl oldu. Önce camiler, mescitler dikildi. Ardından ilk defa bir Türk okulu, Paderborn'da açılarak, tarihe önemli bir not düşüldü.

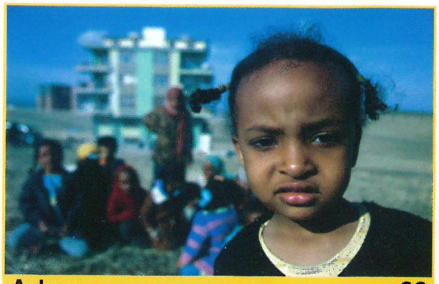
İstanbul 92

Burası İstiklal Caddesi. Burada her şey başkadır. Arkadaşımız Yıldız Çelik, sizler için İstiklal Caddesi'ni ve Beyoğlu'nu yazdı...

Paris 50

Fransa'nın sembolü Eyfel Kulesi, basit bir demir yığını mı? Yoksa ölümsüz aşkların sembolü mü? Arkadışımız R. Firdevs Gülmez, sizler için kaleme aldı...

Ankara 66

Almanya'ya Türkler göç edeli 45 yıl oldu. Önce camiler, mescitler dikildi. Ardından ilk defa bir Türk okulu, Paderborn'da açılarak, tarihe önemli bir not düşüldü.

Ludwigshafen çok şey öğretti

EMİNE K. ARSLANER

Geçtiğimiz haftalar içinde Almanya'da o kadar çok zincirleme hadiseler cereyan etti ki, olan bitenleri kafamda toparlayıp kağıda dökmekte zorlanıyorum.

Hadiseleri sırayla takip etmeye çalışırsak aşağı yukarı şöyle bir kroki çizebiliriz:

Ludwigshafen'den yükselen alevlerden medyaya sıçrayan kıvılcımlar önce gazete sayfalarını tutuşturdu. Gazete sayfalarından, televizyon ekranlarından etrafa saçılan alev topları insanların yüreklerini kavurdu. Akabinde, öfke ve hezeyanla yoğrulan bu kızgın közler Almanlar ile Türkler arasında atıldı, tutuldu... "Sakin olun, daha yangının neden çıktığını bilmiyoruz ki!" gibi aklıselimi devreye sokmaya çalışan soğukkanlı uyarılar yangından yükselen dumanın ve gözyaşlarıyla ıslanan çığlıkların arasında gömüldü kaldı.

Akdeniz insanına has bütün meziyetleri ve zaafları bünyesine dercetmiş olan; çabuk üzülen, çabuk sevinen, çabuk sinirlenen, çabuk sakinlesen vatandaşlarımız öncelikle olay yerine geç gelmekle suçladıkları itfaiye erlerinin üzerlerinde söndürdüler hararetlerini. Patlamış bir volkan gibi lavlarını püskürten Türk medyasının teşviki ile de iyice gaza gelen vatandaşlarımızdan biri bir itfaiye erini hastanelik ederek bütün Türklerin konu ile ilgili hassasiyetlerini(!) ve duyarlılıklarını(!) Akdeniz insanına yakışır şekilde ispatladı.

Alman medyası da olan biteni süklüm püklüm izleyip, iç geçirmedi tabi. Türk medyasının fevri yayın anlayışını eleştiren Alman gazeteleri, bazı gazetelerin ismini anarak kışkırtıcılık yapmakla suçladı. Marco davasında kullandıkları haber üslubu ve yaptıkları yorumlar ile hafızalarda silinmesi imkansız izler bırakan Alman haber kaynaklarının, dokuz kişinin ölümüyle sonuçlanan bu elim olay vesilesiyle Almanları suçlamakta acele eden Türk medyasını eleştirmesi ise, her iki ülkenin haber ağlarını yakından takip eden bilinçli okurları acı acı tebessüm ettirdi. Olayın arkasından geçen her yeni günde biraz daha sınırlarını zorlayan, siyasete bulanan, çığırından çıkan trajediler yüzümüze serilen acı tebessümü çok geçmeden aldı götürdü. Tebessüm gitti, acıyı bir gölge gibi arkasında bırakarak... Dumanlar fışkıran pencereden boşluğa bırakılan bebek resmi ile belleğimize yapışan manzaranın refakatinde takip etmeye devam ettik haber bültenlerini.

Garip bir tesadüf eseri önce Alman bakanın Türkiye ziyaretine, ardından başbakan Erdoğan'ın Almanya ziyaretine tekabül eden, üstüne bir de eyalet seçimleri arifesine denk düşen bu şaibeli yangın faciası, Almanyalı Türkler üzerinden ve Almanyalı Türkler üzerine serdedilen ilginç çıkışlara, çılgın yorumlara, savruk, travmatik, politik şovlara kapı araladı. Erdoğan'ın olayın nedenini incelemek için Türk uzmanlar göndermek istemesini Almanya'ya duyulan güvensizliğin bariz bir tezahürü olarak telakki eden Alman basını, dumanı tüten yangın evini alt sütunlara çekip, entegrasyonla ilgili ne kadar menfi gelişme ve haber varsa manşetlerine taşıdı. Erdoğan'ın sağduyuyu teşvik

Akdeniz insanına has bütün meziyetleri ve zaafları bünyesine dercetmiş olan; çabuk üzülen, çabuk sevinen, çabuk sinirlenen, çabuk sakinlesen vatandaşlarımız öncelikle olay yerine geç gelmekle suçladıkları itfaiye erlerinin üzerlerinde söndürdüler hararetlerini.

FOTOGRAFIAR: PLATFORM

eden demeçleri ile kalemlerini hizaya çeken Türk medyası ise, yangının nedeninin ortaya çıkarılamaması ile birlikte ansızın tuhaf bir sükunete büründü. Türk gazeteleri ve televizyonları eski gündemine dönünce, yani başörtüsü tartışmalarına gömülünce, yangınla ilgili gelişmeleri sadece Alman gazetelerden, Alman haber portallarından takip edebildik. Türk basını için bu hadise bir anda mazi olmuştu sanki. Almanya'da cereyan eden vukuatlar ancak ve ancak ırkçılarla ilişkilendirildiğinde bizim medya erlerimiz için haber değerini haiz olabiliyorlardı demek ki.

Tepki göstermeyi feveran etmek, atıp tutmak, asıp kesmek; sağduyulu olmayı ise elini ayağını çekmek, sırtını dönmek ve hiç olmamış gibi yoluna devam etmek olarak algılayan Türk medyasının dengesizliklerine defalarca şahit olduk lakin yangın felaketi bize başka gerçekleri de ifşa etti.

Avrupalı Türklerin gören gözü, duyan kulağı, yükselen sesi olması gereken ancak, uçmaya çalışan ve vakitli vakitsiz öten bir kümes hayvaninin beceriksizliğiyle sapla samanı harmanlayan, kaş yapayım derken göz çıkaran Türk basın mensupları ne Avrupa'yı tanıyorlardı ne de Avrupalı Türklerin menfaatleri konusunda bir hassasiyet taşıyorlardı. Kulaktan dolma fısıltılarla yangının ırkçı bir saldırı olacağına kanaat getirip, çala kalem devasa manşetlere döktükleri sloganlarla acılı vatandaşları galeyana getirmek isteyenlerin reyting uğruna ne kadar düzeysizleşebileceklerini gördük. Gördük ve anladık ki, bizim basınımızın gözünde her Alman, elini kana bulamaya hazır Türk düşmanı bir Nazi, Almanya'da yaşayan her Türk de içinde bulunduğu tehlikeye(!) bigane, cahil, garip, zavallı bir potansiyel kurbandır.

Başımıza gelen her musibette gizli hayat dersleri, sayısız hikmetler saklıdır. Ludwigshafen felaketinden mütevellit akıllarımızda yer eden tecrübeler ve öğretiler bunlarla sınırlı değil.

Berber dükkânları, dişçi muayenehaneleri ve benzeri yerlerde okunsun diye yayınlanan bulvar gazetelerinin bezirgânlarının, Almanları Hitler'in uşakları ilan eden bed, cıvık ve sarsak düzyazı örnekleri dışında, usulünce faciayı ve Alman politikasını yorumlayan eli yüzü düzgün bir yazıya rastlayamadık. İrfanına ve vicdanına itimad edebileceğimiz yazarların cümlesi başörtüsü meselesine öylesine yoğunlaşmışlardı ki, muhtelif vesilelerle kendilerini davet eden ve baş tacı yapan Avrupalı Türk kardeşlerine başsağlığı dileme nezaketinde dahi bulunamadılar.

Velhasıl, Türkiye'nin düşünen beyinlerinde kayda değer bir yer işgal etmediğimizi öğrendik.

Başka şeyler de öğrendik...

Örneğin, bir taşla kuş katliamı yapmayı planladığı aşikar olan başbakan Erdoğan, başsağlığı dilemek, Avrupa Birliği'ne üyelik konusunda müşaverelerde bulunmakla birlikte ziyaretini bir de şova dönüştürerek seçim yatırımı yapmaya kalkışınca, nezdimizde Almanya'nın entegrasyon politikasına ne kadar uzak olduğunu belgeledi. Çok çok uzun yıllar önce yapılması gereken, artik zaman aşımına uğramış ve çok geç kalınmış yatırımlardan bahsederken diline "Asimilasyon" ifadesini dolamaktan çekinmeyen başbakanın iyi niyetli tekliflerini şiddetle eleştiren Merkel'in de, ülkesinde yasayan Türklerle ilgili ne denli empati yoksunu bir başbakan olduğunu öğrendik.

Bir başbakan olduğunu öğrendik diyorum çünkü sayın Şansölye, Türklerin Erdoğan'a gösterdiği ilgi-

nin bünyesinde yarattığı kıskançlık krizleri ile ansızın Almanyalı Türklerin de başbakanı olduğunu hatırladı ve üstüne basa basa hatırlatma ihtiyacı duydu. Merkel'in, -her ne kadar icraatlarine yansıtmakta zorlansa da- başbakanımız olduğunu hatırlaması sevindirici bir gelişme olarak kabul edilebilirdi tarafımızdan ancak göçmen Türk gençleriyle birlikte Erdoğan'ın da katıldığı toplantıda yaptığı gaflarla geleceğe dair filizlenmeye başlayan umutlarımızı elinin tersiyle silmiş süpürmüştü sayın başbakan.

Mezkur toplantıda; yayın çizgisiyle, attığı manşetlerle, yüklendiği misyonla artık sadece ülkede yasayan Türk kökenli vatandaşlara değil, bir beyine ve bir vicdana sahip Alman vatandaşlara da "illallah" dedirten bulvar gazetesi Bild'den övgüyle bahseden ve bu gazeteyi adeta örnek gazete gibi sunan Merkel, yine aynı toplantıda önyargılardan müşteki başörtülü bir kızın sorusuna verdiği absürt cevapla, halihazırda yerlerde sürünen morallerimizi ayaklarının altına aldı ve ezdi.

Sorulması gerekiyor diyordu Merkel, kızın başörtüsünden alamadığı gözlerine kafatasındaki soruları sığdırmaya çalışarak ama sormaya bir türlü cesaret edemeyerek. "Niçin başınızı örttüğünüzü sormak gerekiyor, çoğu insan bunu sormaya cesaret edemiyor. Kendi isteğinle mi yoksa ailenin baskısıyla mı örttüğünü sormaları gerekiyor" diye devam etti Şansölye, o nev- i sahsına münhasır bilge(!) edasıyla.

Merkel'e göre Almanlar sormaya cesaret edemiyorlardı. Başbakana göre bütün problem burada yatıyordu. Belki de hakliydi.

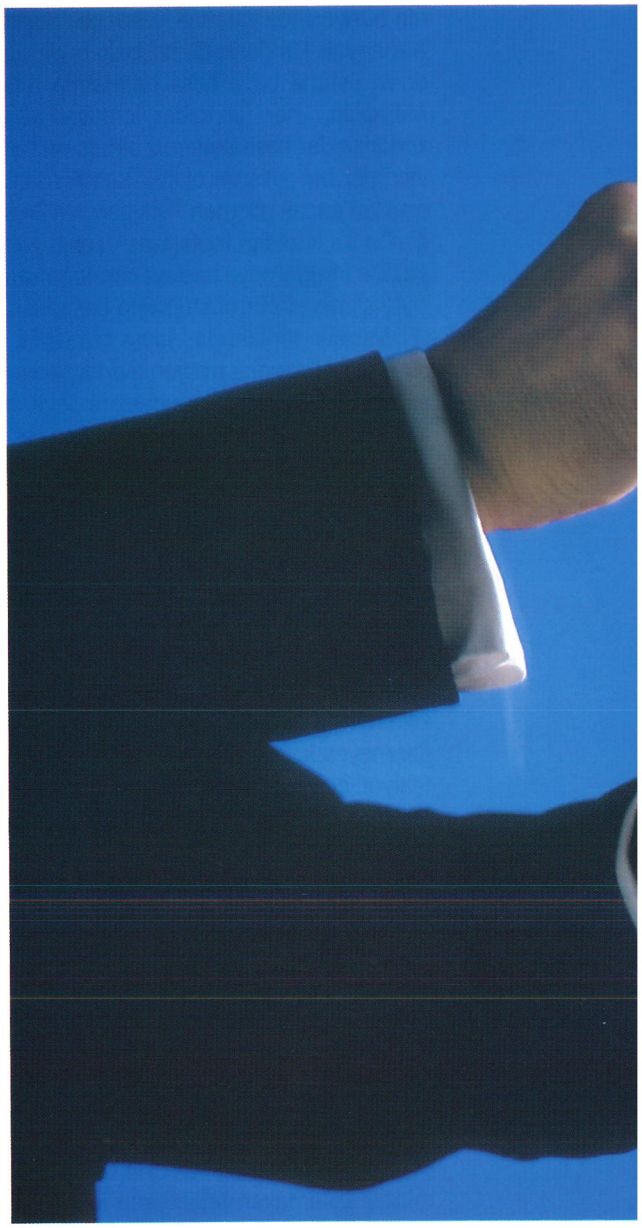
Belki de en büyük sorun gerçekten de olması gerektiği kadar cesur olamamakta yatıyordu. Nitekim ne başörtülü kız ne de salondaki diger başörtülü kızlardan biri Merkel'e söylenmesi gerekeni; yani artik başörtülü Türk bayanların sorgulanmak yerine kabul görmek istediklerini, kırk yılı aşkın bir zaman diliminde aşılamayan takıntıların insanları sorgu suale tutarak izale edilemeyeceğini, farklılıkları kabul edebilme erdem ve refleksinin entegrasyon politikalarının bir parçası olması gerektiğini, Türklerden Almanların alışkanlıklarını almalarını talep ederken Almanlara da farklı kültürlerden insanları benimsemenin artik elzem olduğunu izah etmeyi unutmamaları gerektiğini söylemeye cesaret edemedi. Gerçi Şansölyemiz işine gelen soruları cevaplamakta, işine gelmeyenleri sonraya bırakıp unutturmakta bir hayli mahirdi...

Uzun, yoğun ve çalkantılı haftalardan sonra sular biraz durulmaya başlarken yeni bir yangın haberi düştü ajanslara. Baden-Württemberg'de çıkan yangında ölen ve yaralanan olmamasına şükrediyor, yangınzedelere geçmiş olsun dileklerimizi iletiyoruz. Ludwigshafen yangınında hayatını kaybeden vatandaşlarımıza da Allah'tan rahmet, geride kalanlarına başsağlığı diliyoruz.

Avrupa Birliği fonları ile kültür programları

Avrupa'da veya Türkiye'de yerleşik her şirketin katılabileceği bu program Avrupa Komisyonu tarafından geliştirildi. Program, kültürlerarası diyalogun artırılması, kültür sektöründe çalışanlar ve sanatçıların eserlerinin uluslararası dolaşımını amaçlıyor.

Avrupa Birliği'nin 352 milyon euro bütçeli kültür programı için geri sayım başladı. Kültür 2007 isimli bu programın bütçesi, 130 proje arasında paylaştırılacak. Eğer yeterli kalitede proje çıkarsa, 352 milyon Euroluk bütçenin tamamı Türkiye'ye çekilebilir. 2007-2013 yılları arasını kapsayacak olan Kültür 2007, AB'nin bir kültür programı. Sadece üye ülkeler değil aday ülkeler de programa katılabiliyor. Avrupa Komisyonu Topluluk Programı olarak geliştirilen programın, Türkiye Kültürel İrtibat Noktası Sorumlusu Mesut Özbek'in belirttiğine göre, Türkiye'den kültürel faaliyet yapmak isteyen her STK veya şirket, proje karşılığı AB hibe fonlarından faydalanabilir.

Avrupa'da veya Türkiye'de yerleşik her şirketin katılabileceği bu program Avrupa Komisyonu tarafından geliştirildi.

Program, kültürler arası diyalogun artırılması, kültür sektöründe çalışanlar ve sanatçıların eserlerinin uluslararası dolaşımını amaçlıyor.

Projelere katılım şartı;

Çok ortaklı olunması ve sadece tüzel kişilerin başvuru yapması.

KÜLTÜR 2007-2013 Programı'ndan yararlanmak için hazırlanan projelerde; kültürel çalışmalar, kültürler arası diyalogu teşvik eden ve bu konular dikkate alınıyor. Program "Avrupalılık Kimliğini" ve sivil diyaloğu artırmayı hedeflediği için farklı ülkelerden kültür uygulayıcılarının oluşturacağı ortaklıklar şart koşuluyor.

İngilizce, Fransızca veya Almanca dillerinden birinde hazırlanan projeleri, Brüksel'de bir komite başvuru formunda-

Teşvik alınabilecek alanlar neler?

- Web sitesi tasarlamak ve onun bakımı
- Dergi ve gazete tasarımı ve basımı
- Toplantı ve konferans organize etmek
- İnceleme yapılması ve rapor hazırlanması
- Topluluk programları fonlarından son 24 ay içerisinde yararlanmış olması

Bu arada kültürler arası köprü oluşturulması için ekiplerin uluslar arası bir ortağı daha projeye dahil etmesi şartı aranıyor.

ki kriterlere göre değerlendirecek. Eğer proje "Çok Seneli İşbirliği" kapsamında destekleniyorsa yıllık 500 bin, "Ölçüt Destekler" kapsamında ise 50 ile 200 bin Euro arasında desteklenecek.

Çok Seneli İşbirliği Projeleri:

Tüm Avrupa'da belli kalitede ve deneyimdeki kültür uygulayıcılarını bir araya getirmek amacıyla süreklilik arz eden kültürel işbirliği projeleri desteklenecek. AB desteği senelik 500 bin Euro'dan fazla olmayacak ve toplam proje bütçesinin yüzde 50'sinden fazlası karşılanmayacak.

Ölçüt Destekler:

Program yaratıcıları ve yeniliği öncelik kabul ederek Avrupalı kültür uygulayıcıları arasındaki sektörel ve kültürel işbirliği eylemlerini destekleyecek. Bu kapsamda AB fonu desteği 200 bin euro'dan fazla 50 bin Euro'dan az olmayacak ve proje sahibi toplam bütçenin yüzde 50'sini karşılayacak.

Konu seçiminde öncelikler:

- Proje Avrupa vatandaşlığına ilişkin ne sunabilir?
- Avrupa vatandaşlığı duygusuna hangi katkıda bulunabilirler?
- Etnik farklılık ve sosyal gruplar arasında nasıl bir köprü oluşturabilir?
- Komşusunun kültürünü keşfetme ve araştırmayı istemeye nasıl teşvik edebilir?
- Avrupa'daki kültürlerin farklılığı ve zenginliğinden ortak bir kimlik oluşturması nasıl teşvik edilebilir?

Dünya Enerji Ödüllü tek Türk bilim adamı

Dr. Ahmet Lokurlu, genç yaşında başarıya ulaşmış bir bilim adamımız. Kendi geliştirdiği güneş enerjisinden soğutma sistemiyle sayısız ödül alan Dr. Lokurlu ile geleceğin dünyasında enerjinin yerini konuştuk.

Dr. Ahmet Lokurlu, Türk olmanın en zor olduğu yer olan Almanya'da tarihe geçecek başarılara imza atmış bir bilim adamımız. Kendi geliştirdiği güneş enerjisinden soğuk hava elde etme projesiyle Dünya Enerji Ödülü'ne de layık görülmüş tek Türk. Dr. Lokurlu ile, buluşunu, mücadelesini ve aldığı ödülü konuştuk....

Dünya Enerji Ödülü'nü almış tek Türksünüz. Bize biraz kendinizden bahseder misiniz?

63 Kars doğumluyum. Daha sonra Kayseri Erciyes Üniversitesi'nde Makina Mühendisliği okudum. 87 yılında bitti okul. 88 yılında Almanya'ya geldim. Almanya'da Essen Üniversitesi'nde Enerji Prosesliği Bölümü'nü okudum.

Okumak için Almanya'ya geldiniz yani...

Evet evet... Okumak için geldim Almanya'ya... Doktora yapmayı düşünüyordum. Türk diplomasasını kabul etmedikleri için üniversite okumak zorunda kaldım. Daha sonra okul bittikten sonra, Rusya Bilimler Akademesi'nde çalıştım. Geldikten sonra Essen Üniversitesi'nde bir kürsüde çalışmaya başladım. Daha sonra doktora çalışmalarım bitti. Ordan Jürich Araştırma Merkezi'nde çalışmaya başladım. Halen de hem Jürich Araştırma Merkezi'nde hem de kendi şirketim Solitem'de çalışmalarımı sürdürüyorum. Bu süreç içerisinde geliştirdim.

Bizim gibi Avrupa'da yaşayan Türkler için çok gurur verici bir şey. Siz dünyanın sayılı araştırma enstitülerinden birinde çalışıyorsunuz.

1956 yılında kurulmuş, yaklaşık 4500 kişinin çalıştığı bir yer. Bizim çalıştığımız dal, özelliklle geleceğin enerji teknolojilerini geliştirmek. Bunların içinde yakıt hücreleri, yakıt pilleri, çevreye zarar vermeden, enerjiyi nasıl geliştirebiliriz, dönüştürebiliriz. Bu işin başlangıç noktası. Daha sonra, gelecekle ilgili bu enerjinin kaynakları tükendiğinde neleri kullanabileceğiz.

Siz güneş enerjisinden soğuk elde ediyorsunuz. Nereden ortaya çıktı bu?

Enerji ile uğraşırken bir sürü boyutu olduğunu öğreniyorsunuz. Bildiğimiz kaynaklardan kömür, petrolün ömrünün ne kadar olduğunu biliyorsunuz. Artı kullanımdan ötürü kullanımdan ötürü ortaya çıkan çevre sorunlarını görüyorsunuz. Güneş enerjisinin kullanımını, ısıtmada, elektrik üretmede biliyorduk. Güneş olduğu sürece alır kullanır, soğutursunuz. Olmadığı zaman da depo edip yine soğutma için kullanırsınız.

Siz Jülich Araştırma Merkezi'nde çalışırken, kendi şirketinizi kurdunuz. Fazla idealist bir insan olduğunuzu biliyoruz. Araştırmacı iken bu şekilde ticari bir yöne yönelmek zor bir şey değilmi?

Hiçbir şey bir anda oluşmaz. İlgi duyarsınız, anlamaya çalışırsınız, bilgi düzeyiniz, yaklaşım düzeyiniz belli bir yere gelir. Bizde güneş çarpması gibi. Bugünden yarına oluşan bir şey değildi. Güneş ener-

Araştırmada son diye bir şey yoktur. Parametleri biliyorsunuz. Sonuçta hangi sorunlarla karşılaşacağınızı, olayın içine girdikten sonra öyle şekillendiriyorsunuz. Hemen hedefe ulaşabileceğinizi düşündüğünüz şeyler, sizi başka yerlere götürüyor. Yılmadan devam etmek lazım.

Çevre Oscarı'nı Kofi Annan'ın elinden aldı

"Çevrecilik Oscarı" olarak tanımlanan Dünya Enerji Ödülü'ne layık görülen Dr. Ahmet Lokurlu, ödülünü dönemin Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Kofi Annan'ın elinden aldı. Dünya kamuoyunda büyük ilgi gören sistem bunun yanı sıra Avrupa Güneş Enerjisi Ödülü, Dünya Küresel Enerji Ödülü, Küresel 100 Eco-Tech Ödülü, Harikalar Dünyası Ödülü gibi birçok ödüle de layık görüldü. Lokurlu ayrıca 2005'te Almanya'nın 'en yaratıcı kişisi' unvanına da sahip oldu.

jisi ile okulun, üniversitenin spor salonunu ısıtmaktı projem. Bir geçmişi var mutlaka.

Dünya enerji stokları bilgisine sahibiz. İnsanlığı ne bekliyor?

Eskiden petrol 100-150 yıl yetecek deniyordu. Kömür aynı şekilde. Şu anki bilgilere göre petrolün 30-40 yıl yeteceğini biliyoruz. Bu ne demektir? Bizden sonraki kuşağın çok büyük bir enerji sorunu yaşayacağını biliyoruz. Enerji kaynağı daha büyük olan bir güneşten enerji elde etmek bizim için çok önemliydi. Çin ve Hindistan'ın büyük bir enerji kullanımı, kaynakların sonuna ulaşmamız... diğer boyutu ise, enerjiyi dönüştürürken, açığa attığımız atıklar. Çöp sorunları var mesela. Son dönemlerdeki iklimdeki değişiklikler tesadüf değildir. Uzun süreli yaptığımız bütün ölçümlere baktığımız, çevre sorunlarının beklediğimizden daha çok ve hızlı ilerlediği görülüyor. Enerjiyi daha tasarruflu kullanabilirsiniz. Yenilenebilir enerji imkanlarını geliştirme mecburiyetinde hissediyoruz bugün kendinizi.

Yenilenebilir enerji dediniz... Dünyanın sahip olduğu şu anki enerji stokları sebebiyle, çok büyük enerji sorunu bekliyor musunuz?

Bu bizim bu olayı ne kadar ciddiye alıph hangi hızla, yatırım yapmamıza bağlı. Nasıl olsa insanlık bu sorunu çözecek diye bakarsanız, çözemezsiniz. Eskiden 70li yıllarda başlanan, yenilenebilir enerjiler, daha birkaç yıl önce kullanıma sunulmakta. Sistemin ekonomik boyutta kullanıma geçmesi gerekiyor. Onun için son dönemlerde özellikle 98 yılında petrolün bir varili 12 dolardı. Biliyorsunuz şimdi 70 dolar civarında. Özellikle Çin'in ve Hindistan'ın korkunç enerji tüketimi, enerji krizini tetikleyecek. Enerji maliyetleri çok yükselecek.

Ondan daha önemlisi çevre sorunlarını nasıl çözeceğiz?

Petrole dayalı bir enerji tüketimi vardı dünyada. Çin ve Hindistan'ın ekonomik olarak büyümesi, değişik sorular ge-

tirmeye başladı. Irak Savaşı gibi son etkenler hepimizi düşündürüyor. Siz gelecekte enerji açığını nasıl görüyorsunuz?

İlk dönemleri düşündüğümde, "Çok hoş bir şey ama, herhald 30 yıl içerisine olur diyorlardı." Oysa gerçekten yılmadan, bıkmadan, ortaya çıkardığınız şeyi uygulamaya geçirmek. Belli aşamaları geçtikten sonra, dünya olumlu tepki gösterdi. Onu uygulamaya geçirdik. Herkes şüpheyle bakıyordu.

Gerçekten bulacağınıza inanıyor muydunuz?

Araştırmada son diye bir şey yoktur. Parametleri biliyorsunuz. Sonuçta hangi sorunlarla karşılaşacağınızı, olayın içine girdikten sonra öyle şekillendiriyorsunuz. Hemen hedefe ulaşabileceğinizi düşündüğünüz şeyler, sizi başka yerlere götürüyor. Yılmadan devam etmek lazım.

Samimiyet testi yapıyım size... Hiç rüyalarınızda gördünüz mü?

Bulacağım diye meşgul olmadım. Birincil olarak zihninizde o olay var. Ne yaparsanız yapın hep onunla meşgul oluyorsunuz.

Dünya Enerji Ödülü'nü kazandıran bir projeniz var. Güneş Enerjisiyle soğutma nedir?

Elektriği kullanarak soğuk su elde ediyoruz. Soğuk suyla ortamı soğutuyoruz. Bu sistemde ise, elektriğin yerine güneş enerjisini kullanıyoruz. Güneş enerjisinin ışınlarını kullanarak, buhar elde ediyoruz. Bu elde ettiğimiz buharı soğutma makinasına gönderip, soğuk elde ediyoruz. Buzdolabının arkası sıcak olur. Elektrikle çalışır. Buzdolabının içinden ısıyı çeker dışarıya verir. Bizim yaptığımız sistemde, elektriği tamamen devre dışı bırakarak, güneş enerjisini kullanıyoruz.

Güneş olmadığı zaman...

Güneş olmadığı zaman, son on yılın bütün ortalama değerlerini biliyoruz. Ne zaman güneş azalır, çoğalır. Bunları biliyoruz. Güneş enerjisini depo ediyoruz. Güneş olmadığı zaman o depo ettiğimiz enerjiyi kullanıyoruz. Bir hastane, bir endüstri kuruluşu için tasarruf imkanı sağlıyor.

Peki Ahmet Bey, geliştirdiğiniz bu sistem nasıl çalışıyor?

Sistemin püf noktası 'güneşin yol açtığı etkinin yine güneşle kırılması'. Devrim niteliğinde olmasının nedeni de bu. 180 dereceye kadar güneş enerjisi ile ısıtılan su, 144 derecede ve 4 barlık basınçta buhar halini alıyor. Daha sonra iki kademeli makinede soğuğa dönüştürülüyor.

Sistem hangi sektörlerde kullanılıyor?

İlk etapta klimalar. Daha sonra derin dondurucular ve soğutma depolarında da kullanılabilir. Dünyanın en büyük derin dondurucu satan bir Alman firmasıyla görüşüyoruz. Hatta ilk projenin Tunus'ta hurma depolarının soğutulmasında kullanılması düşünülüyor.

İlk dönemleri düşündüğümde, "Çok hoş bir şey ama, herhald 30 yıl içerisine olur diyorlardı." Oysa gerçekten yılmadan, bıkmadan, ortaya çıkardığınız şeyi uygulamaya geçirmek. Belli aşamaları geçtikten sonra, dünya olumlu tepki gösterdi. Onu uygulamaya geçirdik. Herkes şüpheyle bakıyordu.

KARTVİZİT

Solitem GmbH

Süsterfeldstr. 83
52072 Aachen
+49 241 99 76 215
+49 241 99 76 225
www.solitem.de
info@solitem.de

YAHYA YILDIRIM

Paderbron/Eringerfeld'de yeşilin tüm tonları ile seraba örgülenmiş bir alanda pırıl pırıl bir bir ortamda, yaklaşık 20 dönümlük kampuste ve 198 öğrenci 2006/2007 öğretim yılına merhaba diyerek ve ders başı yaptı.

Bu yıl eğitime başlayan Eringerfeld Gymnasium özel bir okul. Onu klasik özel okullardan daha da özel kılan birçok özelliği de var. Her şeyden önce kurulu bulunduğu kampusün Almanya genelinde bir örneği daha mevcut değil.

Özel Eringerfeld Gymnasium'un en önemli özelliği çoğunluğunu Türklerin oluşturduğu Regenbogen Bildungswerkstatt Derneği tarafından kurulmuş olması.

Geldiği günden beri içinde yaşadığı topluma 'faydalı' olmaya endekslenmiş gurbetçilerimiz, yoluna, binasına, fabrikasına hasılı ürettiği her şeyine emeğini kattığı Almanya'nın son yıllarda 'inişe geçen' eğitimine de emeğini kattığının bir ifadesidir Eringerfeld Gymnasium.. nasırlı elleriyle mamur ettiği savaş artığı ülkenin, gerektiği zaman neslini de kendi nesliyle birlikte pırıl pırıl aydınlık geleceğe taşıyabileceği garantisi.

Gökkuşağı altında bir eğitim yuvası

45 yıl geçti aradan. Acısıyla, tatlısıyla 45 yıl. Kolay olmadı hiç bir şey. Göçün ardından ilk önce camilerimizi açtık Almanya'ya... Ve aradan geçen bunca yılın ardından kalıcı olduğumuzun göstergesi olabilecek ilk Türk lisesini açarak, tarihe bir not düştük...

Ya da zannedilenin, daha doğrusu 'zannettirilmeye çalışılanın' aksine, Türk insanının 'doyduğu sofraya, nankörlük' etmediğinin ve etmeyeceğinin en tiz perdeden dile getirilişi. Çok az olan 'kötü örnekleri' güneşin buzu eritmesi kolaylığında gidermesi. Ters açıdan bakıldığında da bir yol göstermedir belki, son yıllarda PISA* Araştırmalarında son sıralarda yer alan Alman eğitimine..Yıllanmış, yığınla eleştiriye, yakınmalara, şikayetlere, neden olmuyorlara, hiç bir şey olmazlara, aksiyoner bir cevap. Velhasıl vakarlı bir hareket, isabetli bir adım..en önemlisi de neresi olursa olsun yaşanılan yere faydalı olunması gerektiği mesajdır bu okul.

Gymnasium Eringerfeld Ağustos 2006 tarihi itibariyle merkezi Paderborn şehrinde bulunan Regenbogen Bildungswerkstatt Derneği tarafından eğitim ve öğretime açılmış. 1998 yılında Türk üniversite öğrencileri ve akademisyenler tarafından kurulan dernek başlangıçta okul derslerinde sorunları olan göçmen çocuklarına okul derslerinde yardımcı olma şeklinde başlayan faaliyetlerini genişleterek hizmet verdiği yelpazeyi Alman ve diğer milletlerden öğrencileri de kapsayacak şekilde genişletti. Bir eğitim kurumu olarak verdiği ders yardımı ve Abitur hazırlık kurslarının yansıra gezi, piknik, sergi, bilim fuarı gibi değişik sosyal, bilimsel ve kültürel aktivitelerle de tanınan dernek velilerin gelişimlerine de katkıda bulunacak çalışmalar yapmaktadır. Bu kapsamda 2006 yılında Paderborn Belediyesinin düzenlediği Proje yarışmasında Regenbogen Bildungswerkstatt Anne-Baba okulu projesiyle birincilik ödülüne layık görülmüştür.

Gymnasium Eringerfeld 2006 Ağustos ayında ilk eğitim öğretim yılında 5,6 ve 7 sınıflarda toplam 152 öğrenci ile öğretime başlamış. Okulda halen 14 öğret-

Eğitimci gözüyle

Muhammet Mertek

Gymnasium Eringerfeld

2006-07 öğretim yılında Gymnasium olarak açılan okulun fiziki şartları mükemmel. Her tarafı yemyeşil 90 dönümlük arazi üzerinde yirmiden fazla binanın bulunduğu bir kampüs. 5, 6 ve 7. sınıflar olmak üzere 152 öğrenciyle öğretime başlayan okulda şu an 11 öğretmen görev yapıyor. Yüzde 87 oranında devlet yardımı alan Gymnasium`da, NRW`deki diğer okullardaki müfredat uygulanıyor. Ayrıca birçok spor dalının yapılabilmesine müsait spor tesislerine sahip okulda, üç bölmeli spor salonu, yüzme havuzu, toprak saha ve konferans salonu da bulunuyor.

Okulun yatılı olması da öğrencilere büyük avantaj sağlıyor. Yatılı kısımdaki binalar erkek ve kız yurtları, yemekhane ve gezi alanlarından oluşuyor. 600`ün üzerinde yatak kapasitesine sahip yurtlarda, öğrencilerin okul dışında bütün ihtiyaçları karşılanıyor. Öğrenciler bir veya iki kişilik odalarda kalıyor. Her 10-12 kışilik grubun bir belletmeni bulunuyor. Belletmenler çocukların ders takibini yaparken aynı zamanda günlük planı uygulamada da onlara yardımcı oluyorlar. Yatılı olarak 5. sınıftan itibaren öğrenci alınıyor. Öğrenciler hafta sonları evlerine gidebilirken, çeşitli sebeplerden dolayı gidemeyenler hafta sonu yurtta kalabiliyor. Bunlar için özel programlar uygulanıyor.

Antropolojik şartların çok güzel olduğu Gymnasium Eringerfeld'de öğrencilerin en iyi şekilde eğitim ve öğretim alabilmesi için bazı noktalara özellikle önem veriliyor. Bunlar, veli-okul işbirliği, velilerin eğitim konusunda bilinçlendirilmesine yönelik konferanslar, kaliteli ve üretken bir öğretmen kadrosunun oluşturulması, eğitim dili Almanca`nın yanında yabancı dil öğretimine ağırlık verilmesi, sosyal ve bilimsel projelerin hazırlanması, öğrencilere sorumluluk duygusu, kendine güven, yardımlaşma duygusu, saygılı ve toleranslı olma, önyargılardan uzak durma gibi temel insani duygu ve özelliklerin kazandırılması şeklinde özetlenebilir.

Genel olarak okul ve yurt programını temel üç başlıkta toplamak mümkün: Okul dersleri, yardım dersleri ve sosyal faaliyetler. Bu üç sacayağı birbirini destekler nitelikte ele alınıyor. Öğrenciler hafta içi hergün saat 8:00-13:15 arasında normal müfredat derslerini görüyor. Öğleden sonraları okul derslerine ek olarak özellikle Almanca, İngilizce ve Matematik olmak üzere iki saat fazladan ders veriliyor. Ayrıca ev ödevlerinde yardım ve kontrolleri de yapılıyor. Sosyal faaliyetler kapsamında öğrencilerin boş vakitlerini geçirirken hem eğlenmeleri hem de öğrenmeleri amaçlanıyor. Bütün öğrencilerin birçok okula göre daha fazla spor yapma imkanlarından yararlanması hedefleniyor. Özel gruplar halinde ise şu alanlarda grup ve takım çalışmaları yapılabiliyor: Tiyatro, binicilik, koro, müzik kursları (flüt, gitar vs), bisiklet, fut-

men görev yapıyor. Yüzde 87 oranında devlet yardımı alan okulda ders müfredatı NRW eyaletindeki diğer okullarla aynı. Bunun yanısıra İngilizce ağırlıklı eğitim okulu benzerlerinden ayıran önemli özelliklerden biri.. Okulda birçok spor dalının yapılabilmesine müsait spor tesisleri de mevcut. Üç bölmeli spor salonu, yüzme havuzu, toprak saha ve konferans salonu birçok sportif ve kültürel aktiviyete imkan vermekte.

'Başarı modeli' okullar arasında ele almış NRW Okullar ve Okul sonrası Eğitim Bakanı Andreij Priboschek Özel Eringerfeld Gymansium'u. Hele hele bu girişime ticari düşüncenin gölgesini bile düşürmeden, kaliteli eğitim hedefi ile başlanılması tam isabeti neredeyse kesinleştirmiş. Özel Eringerfeld Gymansium'da Almanya'da açılmış her özel okul gibi belirlenen müfredata uygun eğitim veren bir okul. Yani bazı duyumlardaki gibi, 'Türkçe eğitim yapan bir Türk okulu' değil.

Okul Derneği Başkanı Turan Devrim, Özel Eringerfeld Gymansium'da eğitim dilinin Almanya'daki diğer okullarda olduğu gibi 'Almanca' olduğuna dikkati çekerek, 'Okulumuz statüsü olarak, bilinen

bol, tekwando, bilgisayar, matematik, fizik, kütüphane. Bu yönleriyle tam gün okul statüsünde. Okul ücreti olarak yatılı öğrenciler için yıllık 5000 euro, gündüzlü öğrenciler için 1500 euro alınıyor. 12 taksit halinde ödenebilen bu ücrete öğrencilerin barınma ve yeme-içmeleri de dahil.

Yukarıda bazı önemli özelliklerini aktardığım Gymnasium Eringerfeld örneğinden hareketle Türklerin insiyatifle açılan ve açılacak okullar, Alman eğitim sistemine farklı bir bakış açısı getirecek nitelikte. Öyle ki, bu okullar, tam da Alman toplumunun ve eğitim sisteminin ihtiyacı olduğu bir döneme denk düşüyor. Toplumda başgösteren sosyo-psikolojik sebepler, Türklerin, sahip oldukları toplumsal dinamikler açısından, eğitime katkıda bulunmasını zorunlu kılıyor. Gönülden inanıyorum ki, tamamen Alman yasalarına uygun olarak açılan bu okullar kısa sürede Alman eğitim sistemine birçok açılım sağlayacak, bir ekol haline gelecek, önemli bir rahatlamaya yol açacak ve kangren olmaya yüz tutmuş eğitime de taze kan olacaktır. Bu yönüyle bakıldığında okul sistemi yanında öğretmen faktörü, öğretmen-veli ilişkileri ve okullardaki genel atmosfer mühim rol oynuyor. Zira Alman toplumunun insan tabiatına uygun yaklaşımlara ihtiyacı var. O yaklaşımlar, o özveri, o ruh ise Türklerde var. Almanya'da son yıllarda eğitimde başgösteren problemler, ekonomik ve organizasyon endeksli değil, toplumsal ve kültürel değişim kaynaklıdır. Daha önce belirttiğimiz gibi, bireyci, aşırı dünyevi, sınır tanımayan özgürlükçü ve tüketim yörüngeli konseptlerin iflasından doğan sonuçlardır gördüklerimiz. Bu gelişmelere çözüm üreten yeni uygulamalar toplum tarafından da kabul görecektir. Çünkü her insan, insan tabiatina uygun davranışları sever ve ona sahip olmasını ister.

Diğer yandan Türklerin insiyatifini ciddiye alıp okul açılmasına start veren eyalet yönetimlerini tebrik ediyorum. Almanya`da yapılması gereken en önemli oluşuma cesaretleriyle öncülük ettiler. Söz konusu okulların bu ülkede ne anlama geldiği, ne kadar önemli bir adım olduğu zamanla daha iyi anlaşılacak. İlgili şehir yönetimleriyle okul yöneticileri tarafından Alman öğrencilerin de bu okullara gitmesine yönelik gerekli çalışmaların mutlaka yapılması gerekir. Türk ve Alman taraflar, sıkı işbirliğiyle, oluşacak problemlerin samimiyetle üzerine gidip onları çözmeye çalışmalılar. Hayırlı işlerin önemi ölçüsünde manileri de olabilir, ama her iki taraf her türlü engelin üzerine birlikte giderlerse bu güzel teşebbüslerden olumlu sonuçlar alınacağı muhakkak. Barış içinde birlikte yaşamanın önündeki handikaplar ancak böyle aşılır.

Almanya`da bu tür okulların açılması tarihi bir gelişmedir. Çok sevindirici olmasıyla birlikte, ağır bir sorumluluk ve yüktür de aynı zamanda. Bunun bilinciyle hareket edildiğinde semereleri de herkesi sevindirecektir. Özellikle öğretmenlik mesleğine yeniden ruh verecek fedakar öğretmenleri, hoşgörü ve sevgiyle yoğrulmuş başarılı öğrencileriyle kendini hissettirecek bu okullar.

Paderborn Eringerfeld Gymnasium Lisesi öğrencileri, ciddi ve çok yönlü bir eğitim alabiliyorlar.

Ganztagschule'dir. Sadece sekizinci sınıftan itibaren Tabiat Bilgisi dersleri İngilizce olarak verilmektedir. Hedefimiz Almanca ve İngilizce olarak iki dilli bir Gymnasium olmaktır' cümleleri ile tanımlıyor Özel Eringerfeld Gymansium'u.

Okulu Alman eğitim hayatına kazandıran eğitim gönüllülerinin büyük bir çoğunluğunun Türk olması, Özel Eringerfeld Gymansium'a bir **'Türk okulu'** özelliği vermiyor.

Özel Eringerfeld Gymansium'un en önemli özelliklerinden biri de yatılı olması.

Yatılı kısımdaki binalar erkek ve kız yurtları, yemekhane ve gezi alanlarından oluşuyor. Yurtlar okul dışında öğrencilerin bütün ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik hazırlanmış, 600 üzerinde yatak kapasitesine sahip. Yurtlarda öğrenciler bir ve iki kişilik odalarda kalmakta ve her 10-12 kişilik grubun bir belletmeni bulunmaktadır. Bu belletmenler çocukların ders takibini yaparken aynı zamanda günlük planı da uygulamada onlara yardımcı olmaktalar. Yatılı olarak 5.sınıftan itibaren öğrenci alınmaktadır. Öğrenciler hafta sonları evlerine gidebilmekte, çeşitli sebeplerden dolayı sürekli gidemeyen ögreciler hafta sonu yurtta kalabilmekteler. Hafta sonu kalan öğrenciler için özel programlar da yapılıyor.

Okul ve Yurt Konzepti

Gymnasıum Eringerfeld'de öğrencilerinin en iyi şekilde eğitim ve öğretim alabilmesi için bazı hususlara özel önem verilmiş.

- Veli-okul işbirliğine çok önem verilmiş. Velilerin daha iyi bir eğitici olmaları için onlara yönelik belirli periyotlarla konferanslar düzenleniyor .

-Kaliteli bir kadroyla kaliteli bir eğitim.

-Yabancı dile özel önem veriliyor. İyi bir Almanca ile bereber iyi bir İngilizce ve üçüncü bir dil (Fransızca İspanyolca, Latince) kazandırmak için özel konseptler hazırlamış.

Sosyal ve bilimsel projeler

Öğrencilere sorumluluk duygusu, kendine güven, yardımlaşma duygusu, saygılı olma , toleranslı olma, ön yargılardan uzak olma gibi temel insanı duygu ve özelliklerin kazandırılması

Okul ve Yurt Programı

Okul ve Yurt Programı temel olarak üç başlıktan ele alınabilir. Okul derleri, Yardım dersleri ve Sosyal faaliyetler.

Okul dersleri

Öğrenciler hafta içi hergün 8:00 ile 13:15 arasında normal müfredat derslerini görmekteler.

Yardım dersleri

Öğrenciler öğleden sonraları normal ders saatlerine ek olarak iki saat fazladan ek ders almakta. Bu dersler ağırlıklı olarak Almanca, İngilizce ve Matematik.. Bunlara ek olarak ev ödevi yardım ve kontrolleri de yapılıyor

Sosyal Faaliyetler

Bu kapsamda öğrencilerin boş vakitlerini geçirirken hem eğlenmeleri hem de öğrenmeleri amaçlanmış. Bütün öğrencilerin bir çok okula göre çok daha fazla olan spor yapma imkanından yararlanması hedefleniyor. Ayrıca özel gruplar halinde aşağıdaki branşlarda grup ve takım çalışmaları da yapılabiliyor

Okulun fiyatı

Yatılı öğrenciler için yıllık olarak 5000 Euro , gündüzlü öğrenciler için ise 1500 Euro olan okul fiyatı 12 taksit halinde ödenebiliyor. Bu ücrete öğrencilerin barınma ve iaşesi de dahil edilmiş.

KARTVİZİT

Gymnasium Eringerfeld

Eringerfeld
+49 2954 979 62 20
+49 2954 979 62 11
www.gymnasium-eringerfeld.de
info@gymnasium-eringerfeld.de

Hukuk, güven veren bir partner ister.

Türk-Alman Ticaret Hukuku'nda 10 yıllık tecrübemizle sizlere hizmet veriyoruz.

ŞİRKET HUKUKU

Şirket kuruluşundan başlayarak danışmanlık ve vergi konularına kadar hizmet

TURİZM VE HAVAYOLLARI HUKUKU

Tur operatörlerine, otel işletmelerine, havayolu şirketlerine danışmanlık hizmeti. Ayrıca uçak alım-satım veya kiralanmasında uygun sözleşme düzenlenmesi.

REKABET HUKUKU

Marka, telif hakkı ve bunun gibi konularda, sizin için araştırma yapıyor ve izlemeniz gereken yolu bildiriyoruz.

ALACAKLARIN TAHSİLATI-SİCİL KAYDI

Almanya'da anlaşma yapacağınız şirketin ticari sicil kaydını, varsa olumsuz yönlerini, en yeni teknolojiden yararlanarak size bildiriyoruz.

"Adalet, mülkün temelidir."

Mustafa Kemal Atatürk

KONUŞTUĞUMUZ DİLLER

ALMANCA, TÜRKÇE, İNGİLİZCE VE İSPANYOLCA

ReginaManz

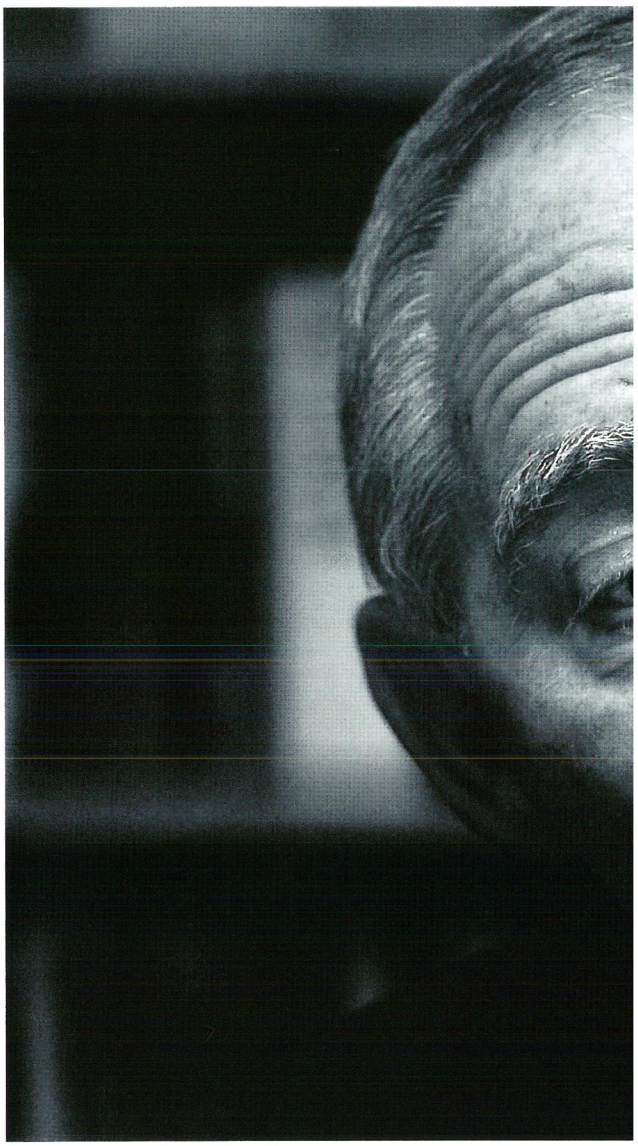
HUKUK BÜROSU

Akazienweg 2 | D - 64665 Alsbach
(Frankfurt Havaalanına 10 dakika)
Telefon + 49 (0) 6257 5047 - 0
Telefax + 49 (0) 6257 5047 - 20
info@kanzlei-manz.com
www.kanzlei-manz.com

Alman politikasının Hitschcock'u: Wolfgang Schäuble

Türkiyenin AB üyeliği ile ilgili yaptığı açıklamalar nedeniyle eleştirlere maruz kalan Schäuble, iç güvenliği sağlamak maksadıyla yapmaya çalıştığı düzenlemelerle de büyük tepki toplamaya devam ediyor.

GÜNAY FIRAT
g.firat@platformdergisi.net

18. Eylül 1942 yılında Freiburg kentinde dünyaya geldi. Hukuk ve Ekonomi eğitimi alan İçişleri Bakanı, daha sonra 1971 yılında bu hukuk alanında doktorasına yaptı. 1965 yılında Hırıstiyan Demokrat Birliği'nin (CDU) gençlik örgütü Genç Hırıstiyanlara üye olarak politikaya adım attı. Böylece çalkantılı ve skandallı bir hayat dönemi başlamış oldu.

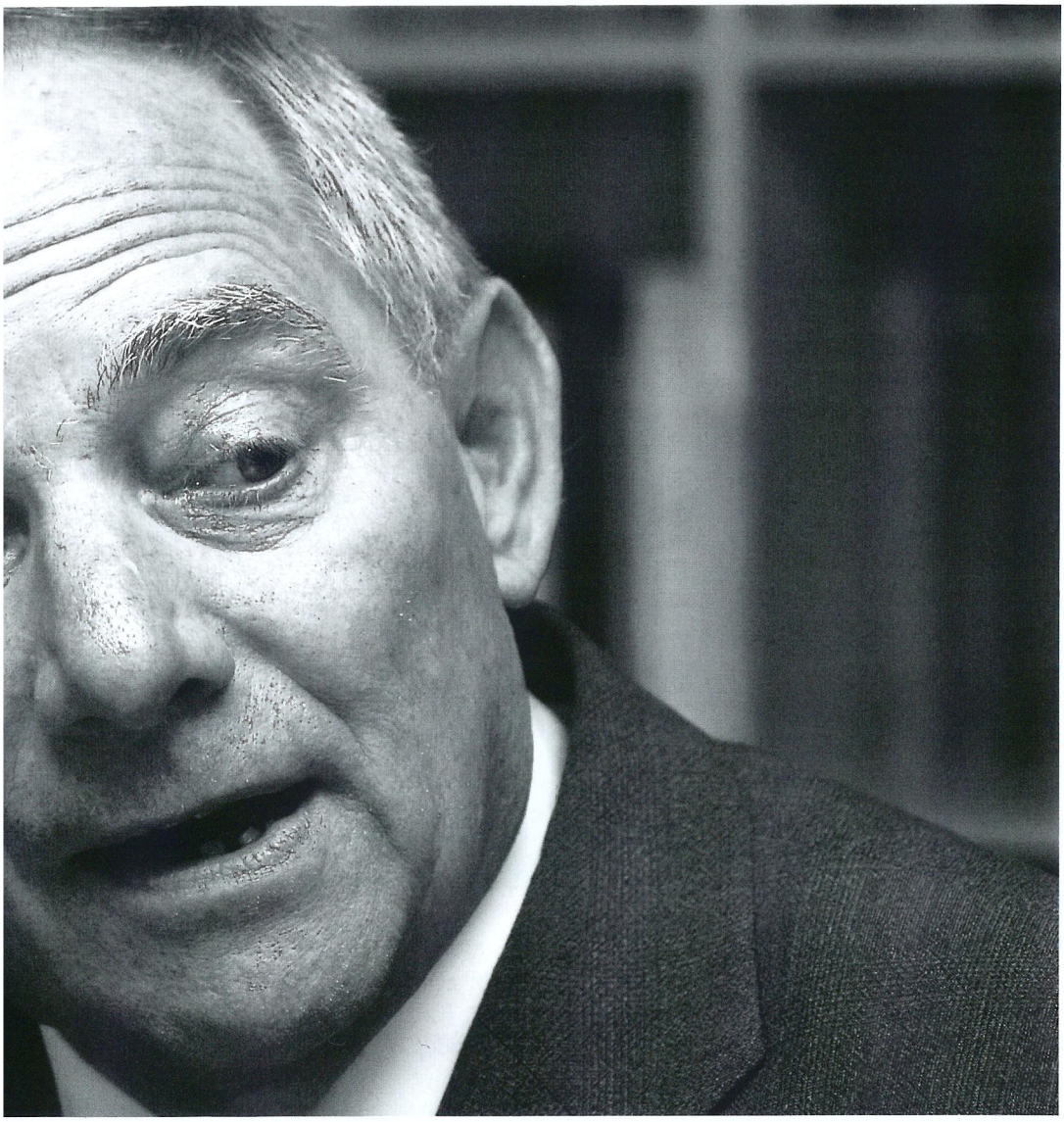
Bizden sonraki nesilin ondan, "tehlike senaryoları" yazan adam diye bahsetme ihtimali oldukça yüksek. 'Tehlike senaryosu' yazarak toplumda 'korku' yaratmada, en azından Almanya'da Federal İçişleri Bakanı Dr. Wolfgang Schäuble'den daha iyisi yok. Schäuble öyle bir hava yarattı ki, 'radikal islamcılar' Almanya'ya saldırdı saldıracak. Hemde burda yaşayan müslüman gençler yapacak bunu! Ayrıca solcular ve küreselleşme karşıtları da büyük bir tehlike. Saldırıya geçmelerine ramak kaldı. Herkesi Almanya'nın dört bir yandan kuşatma altında olduğuna inandırmaya çalışıyor. Gelecek saldırıları engellemek için bir dizi düzenlemeler peşinde. Bu ülkede güvenliğin sağlanması için, polisin istediği bilgilere ulaşması yasal olarak sağlanmalı, herkesin parmak izi alınmalı. Kasım 2005'te göreve başladığından beri attığı adımlarla kendisinden sürekli söz ettiriyor ve gündemden düşmeye pek niyeti yok gibi.

Schäuble Almanlara 'yabancı tehlikeli' fikrini aşılamaya çalışsa da, ülkede yaşayan müslüman kökenli yabancılar konusunda çok cesaretli adımlar attığını belirtmek gerekir. İslam Zirvesi fikrini ortaya attığında, herkes şaşkınlıkla ne yapmaya çalıştığını merak etti. Bu adım ona, Almanya'da yaşayan müslümanlar arasında epey bir sempati kazandırdı. Almanya tarihinde ilk kez hükümet ve islami topluluklarla bir araya geldi. Müslümanların devlet nezdinde ciddiye alınması gerektiğini bir çok kişiden önce farketti. Yabancılarla ilgili yapmaya çalıştığı yasal düzenlemelerden dolayı ise, oldukça sert eleştirilere maruz kalıyor. Özellikle 6 ila 8 Haziran tarihleri arasında Heiligendamm kentinde de yapılan, G8 Zirvesi dolayısıyla aldığı güvenlik tedbirleri ve getirdiği yasaklar, Alman politikacılarına bile "pes"

dedirtti. Peki 1989-1991 yılında da İçişleri Bakanı ve CDU/CSU'nun Türkiye politikası mimarı olan Wolfgang Schäuble kimdir?

'Bağış'ın derin izleri

Evli ve dört çocuk babası olan Schäuble, 18. Eylül 1942 yılında Freiburg kentinde dünyaya geldi. Hukuk ve Ekonomi eğitimi alan İçişleri Bakanı, daha sonra 1971 yılında bu hukuk alanında doktorasını yaptı. 1965 yılında Hıristiyan Demokrat Birliği'nin (CDU) gençlik örgütü Genç Hıristiyanlara üye olarak politikaya adım attı. Böylece çalkantılı ve skandallı bir hayat dönemi başlamış oldu. Yedi sene sonra, yani 1972 yılında CDU'dan milletvekilli seçilerek Federal Parlamento'ya girdi. O günden bu yana da milletvekili. 1989 ile 1991 yılları arasında Helmut Kohl Başbakanlığı döneminde İçişleri Bakanı oldu. CDU'nun 1998 seçimlerini kaybetmesinden sonra Kohl'ün yerine parti lideri oldu. Her şey yolunda gidiyordu. Bir daha ki seçimlerde başbakan adayı olabilirdi. Fakat adının bir 'bağış skandalı'na karıştırılması bütün planlarını alt üst etti. Bu iddialar üzerine 1999 yılında Meclis Araştırma Komisyonu'na verdiği ifade de, ünlü silah tüccarı Karlheinz Schreiber ile bir otelde tamamen tesadüf eseri tanıştırıldığını belirterek, bağış aldığı yolundaki iddiaları redetti. Fakat baskılara dayanamayan Schäuble 2000 yılında, 1994 yılında bu silah tüccarından 100 bin mark bağış aldığını itiraf etmek zorunda kaldı. Bu itiraf onun

Bugün CDU'nun önde gelen simalarından ve Başbakan Merkel'in sürekli fikir danıştığı insanların başında geliyor. Schäuble, ülkedeki en saygın ve pragmatik politikacılardan biri. Pek fazla kimse bilmesede, Schäuble CDU'nun Türkiye politikalarını yönlendiriyor. En önemlisi de, Merkel'in Türkiye'nin AB üyeliği için ortaya attığı, hepimizin bildiği fakat ne olduğunu bir türlü anlamadığı 'İmtiyazlı Ortaklı' fikrini ortaya atanlardan biri olması.

Schäuble'nin yaptıkları ve yapmaya çalıştıklarına bakılacak olursa gündemden hiç düşmeyecek. Başta yabancılar olmak üzere pek çok insanın özel hayatını kontrol altına almayı hedefliyor. Ülkeye aile birleşimi yoluyla gelenlerin önüne geçmek için, her geçen gün daha da sertleştirecek.

ceza almasını bir nevi engelledi. İtirafından sonra soruşturma durduruldu ve dosya kapandı. Soruşturmanın durdurulmasından sonra, kamuoyunun konuya ilgisi de doğal olarak azaldı. İşin asıl garip tarafı, bugüne kadar medya da dahil hiç kimse bu paraların nasıl ve nereye kullanıldığını merak edip araştırmadı. Schäuble daha sonra parti ve muhalefet liderliği görevlerinden çekildi. CDU'nun başına Angela Merkel geçti.

Bu skandal, Schäuble'nin bugün Merkel'in yerine başbakanlık koltuğunda oturmasına engel oldu. Artık Almanya Başbakanı olma ihtimali tamamen ortadan kalktı denebilir. Bu skandalın Schäuble'nin politik kariyerinde açtığı derin izleri geçecek gibi görünmüyor. Aslında Helmut Kohl'ü kurtarmak için kendisini kurban etti. Kohl'ün gizli ve özel banka hesaplarının ortaya çıkmasını engellemeye çalıştı. Diğer yandan da Kohl'den sonra partiyi toparlamakla meşguldü. Bunu başardı da. Fakat Kohl'ü gemisini kurtarayım derken, kendi gemisini batırdı. Kısa zamanda toparlandı ve politik etkisini yine göstermeye başladı. Almanya'nın 8. Cumhurbaşkanı Johannes Rau'nun görev süresi 2004 yılında dolunca, Schäuble'nin adı kulislerde CDU/CSU'nun 9. Cumhurbaşkanı adayı olarak dolaşmaya başladı. Fakat CDU/CSU ve FDP onun yerine Horst Köhler'i aday göstererek Cumhurbaşkanı seçtiler. Kasım 2005'te Angela Merkel Başbakanlığı'ndaki CDU/CSU ve SPD koalisyon hükümetinin İçişleri Bakanı oldu.

'İmtiyazlı Ortaklık' mimarlarından

Schäuble'nin hayatının dönüm noktası, 12 Ekim 1990 yılında uğradığı silahlı saldırıdan dolayı tekerlekli sandalyeye mahkum olması oldu. Aslında dönüm noktası demek belki de yanlış olur. Çünkü politikada istediği mevkilere geldi ve parti içinde sözü dinlenen biri. Fakat ne olursa olsun, tekerlekli sandalyaye mahkum olmak, bir insanın hayatını tepe taklak ediyor. Fakat bu durumun onu yıldırmasına ve köşesine çekilmesine hiç bir zaman müsade etmedi. Politik hayatı hiç kesintiye uğramadı. Saldırıdan önce bulunduğu noktadan, şimdi iki tekerlek eşliğinde devam ediyor.

Bugün CDU'nun önde gelen simalarından ve Başbakan Merkel'in sürekli fikir danıştığı insanların başında gerliyor. Schäuble, ülkedeki en saygın ve pragmatik politikacılardan biri. Pek fazla kimse bilmese de, Schäuble CDU'nun Türkiye politikalarını yönlendiriyor. En önemlisi de, Merkel'in Türkiye'nin AB üyeliği için ortaya attığı, hepimizin bildiği fakat ne olduğunu bir türlü anlamadığımız **'İmtiyazlı Ortaklık'** fikrini ortaya atanlardan biri olması. Aslında bu fikrin babası demek yanlış olmasa gerek. Bunun Türkiye için en iyi yol olduğunu düşünüyor. İşin özü: Türkiyenin AB üyeliğine karşı. Federal İçişleri Bakanı Schäuble, bu tutumunu her fırsatta dile getirmekten çekinmiyor.

Türkiyenin AB üyeliği konusunda yaptığı 'üyelik karşıtı' açıklamalar nedeniyle epey tepki topluyor. Fakat o buna pek aldırış etmiyor. Bu konudaki tavrı kesin ve sert. Ona göre, Türkiye AB'ye üye olabilecek demokratik olgunluğa sahip değil, bu siyasi olgunluğa erişmesi de pek mümkün gözükmüyor. Aslında onun için AB üyeliği için en büyük engel Kıbrıs ve Ermeni sorunları. Türkiye özellikle Kıbrıs sorununu çözmediği sürece, AB'ye üye olamaz. Çünkü Schäuble'ye göre, AB Kıbrıs'tan hiç bir zaman vazgeçmeyecek.

'Ülke savaş halinde'

Türkiyenin AB üyeliği ile ilgili yaptığı açıklamalar nedeniyle eleştirilere maruz kalan Schäuble, iç güvenliği sağlamak maksadıyla yapmaya çalıştığı düzenlemelerle de büyük tepki toplamaya devam

ediyor. Hava Güvenlik Yasası adıyla yaptığı düzenlemede, masum insanların hayatlarının kurtarılması için, teröristler tarafından kaçırılan uçakların vurulması gerektiğini ifade etti. Anayasa'da bulunan 'savunma durumu' nun bunun için gerekli zemini hazırladığını savundu. Yani bir nevi savaş hali durumu ve bu esnada tutuklanan saldırganlara 'savaş tutuklusu' muamelesi. Bilindiği gibi Hava Güvenlik Yasası 11 Eylül saldırılarından sonra tekrar gündeme geldi. Bir çok ülke gibi Almanya da 11 Eylül'den sonra bu konuda bir dizi tedbirler alındı. Söz konusu yasal düzenlemeler 2005 yılında yürülüğe girdi. Fakat Anayasa Mahkemesi bu yasayı, insan hak ve özgürlüklerine aykırı bularak geri gönderdi. Schäuble'nin bu konudaki ısrarı sivil toplum kuruluşlarının yanı sıra siyasi partileri çileden çıkardı. Yeşiller İçişleri Bakanı'nın Anayasa Mahkemesi'ni kandırmaya çalışmakla suçladılar. 1992 ile 1996 yılları arasında Alman Adalet Bakanı olan Sabine Leutheusser-Schnarrenberger bir gazeteye verdiği demeçte, Schäuble'yi barış ve savaş yasaları arasındaki farkı kaldırmaya çalışmakla ve orduyu iç güvenlikte kullanmakla suçladı. Daha sonra polisin istediği kişi hakkında istediği biligilere ulaşmasını sağlamak için, hemen herkesten parmak izi alınmasını önerdi. Terörle daha iyi mücadele etmek için polis ile istihbarat servisinin elindeki bilgiler tek bir veri bankasında toplanmasını sağladı. Yani herkesi kontrol altına almak istiyor. Bu konuda emin adımlarla sonuna kadar da gidecek. Bakan ısrarla Almanya **'islami terörün'** hedefi haline geldiğini vurguluyor.

'Yabancılar büyük tehlike'

Mayıs ayı ortalarında 2006 yılı 'Anayasa'yı Koruma Raporu'u açıklamak için düzenlediği basın toplantısında ise, ülkede yaşayan yabancıları bir anlamda rencide eden oldukça karanlık bir tablo çizdi. Almanya'da sağ, sol ve islami tehlikeye dikkat çeken Bakan Schäuble, yaptığı karşılaştırmalarla bütün iyi niyet gösterisine rağmen özellikle ülkedeki genç müslüman nesile nasıl baktığını da itiraf etmiş oldu. "Aldığımız video mesajları radikal dinci tehdidin ne kadar gerçekçi olduğunu gösterdi. İslamcı terörizm, Almanya ve tüm Avrupa'nın güvenliği için en büyük tehdit" diyen Schäuble şunları söylüyor: "Londra'da 2005 yılının temmuz ayında düzenlenen terör saldırılarından sonra Avrupa ülkelerinde yaşayan Müslümanlar arasındaki radikalleşme sürecine de dikkat edilmeli. Londra'da yapılan saldırılar, İngiltere'de doğan Müslüman gençler tarafından yapıldı." Yabancı gençleri 'her an suç işlemeye hazır bireyler' olarak lanse etmeye çekinmiyor Schäuble. Bakan ayrıca, Göç Yasası'nda yapılan birtakım yeni düzenlemelerle 'uyum düşmanı yabancıların' sınır dışı edilmesinin kolaylaştırıldığını da söylemekte sakınca görmüyor. Bir taşla iki kuş vuruyor. Bir yandan toplumda var olan korkuları derinleştirirken, diğer yandan Almanya'da yaşayan yabancı gençlere gözdağı veriyor. Entegre olmayanlar ve terör şüphesi bulunanlar sınırdışı edilecek. Bir kişinin nasıl, hangi durum ve kriterlere göre 'terör şüphesi' sıfatıyla damgalanacağını anlamak ise mümkün değil. Peki böyle bir tehlike durumu söz konusu mu gerçekten? Böyle bir tehlikenin olmadığını Schäuble de iyi biliyor. Yapmaya çalıştığı, korku ortamı yaratak istediği mekanizmalara hareket alanı yaratmak. Bakan'ın 'güvenlik paketi'yle getirmeye çalıştığı kısıtlamalara, hukukçular da büyük tepki gösteriyorlar.

Schäuble'nin yaptıkları ve yapmaya çalıştıklarına bakılacak olursa gündemden hiç düşmeyecek. Başta yabancılar olmak üzere pek çok insanın özel hayatını kontrol altına almayı hedefliyor. Ülkeye aile birleşimi yoluyla gelenlerin önüne geçmek için, her geçen gün kanunları daha da sertleştirecek. Kanun üstüne kanun, düzenleme üstüne düzenleme. Almanya'ya gelecek olanların 'terör' şüphesi taşımaması gerektiğine inanıyor. Federal İçişleri Bakanı Wolfgang Schäuble'ye büyük bir sempati kazandıran İslam Konferansı'nın amacının ne olduğu ile ilgili tartışmalarda giderek artıyor. Bu tartışmalar da öne çıkan en önemli vurgu ise, konferansın uyumdan çok, öncelikle güvenliği sağlamak için düzenlendiği. Bakan ise ısrarla konferansın, "Alman toplumuyla Müslümanların birlikte yaşamasını teşvik etmek, ön yargıları ve endişeleri gidermek amacıyla düzenlendiğini" söylüyor. İleride hepimiz asıl amacın ne olduğunu daha net anlayacağız. Schäuble, yabancıların 'tehlikeli' olduğunu anlatmaktan ve korku yaratmaktan pek vazgeçeceğe benzemiyor. Bakan bu 'tehlike'yi kontrol altına alararak yenmeye çalışıyor.

Mayıs ayı ortalarında 2006 yılı 'Anayasa'yı Koruma Raporu'u açıklamak için düzenlediği basın toplantısında ise, ülkede yaşayan yabancıları bir anlamda rencide eden oldukça karanlık bir tablo çizdi. Almanya'da sağ, sol ve islami tehlikeye dikkat çeken Bakan Schäuble, yaptığı karşılaştırmalarla bütün iyi niyet gösterisine rağmen özellikle ülkedeki genç müslüman nesile nasıl baktığını da itiraf etmiş oldu.

Trabzonlu iş adamı Taka'yı marka yaptı

Zengin mutfağında açlık korkusu... Almanya'nın yeni yüzü...

EKONOMİ SERVİSİ

Ahmet Sancak, 13 yaşına kadar babasını sadece iki kez görmüş bir göçmen çocuğu. Daha sonra Almanya'ya giderek, orada çok kısa bir eğitim süresi yaşayan, ancak daha sonra ticarete atılmak zorunda kalan Sancak, genç yaşında başarıyı yakalamış bir iş adamımız. Ehliyeti olmamasına rağmen, araba alıp satan, araba pazarına araçları götürmek için ehliyetli arkadaşlarından yardım isteyen Sancak, profesyonel oto yıkama tesisleri kurarak, sermaye yapmış, daha sonra yatırımlarını Trabzon'a kaydırmış...

Sancak Spor Kulübü ile engelli gençleri spora kazandıran Sancak, uzun yıllar Güneydoğu gazilerine gereken tekerli sandalyeleri temin edip göndermiş.

Platform, 17 yaşından bu yana ticaretin içinde olan, girdiği her işte baraşıya ulaşan iş adamı **Ahmet Sancak**'la görüştü...

Ahmet Bey, sıradışı bir öykünüz var. Biz sizi biraz yakından tanımak istiyoruz. Trabzonlu bir aileden geliyorsunuz Ne oldu da Almanya'ya geldiniz?

Benim Almanya maceram, çok ilginçtir. Zaten annem babam Almanya'da yaşıyorlarddı uzun zamandır. Babaannem ve dedemle birlikte yaşamamı sürdürüyordum. O zaman dilimi içinde de babam ve annem iki kez izine gelmişlerdi. Sadece izinde görme imkanım olmuştu onları. Sanıyorum 79 yılında 13-14 yaşındaydım. Almanya'ya gelmem istendi.

13 yaşına kadar babanızı kaç kez görmüştünüz...

2 kez görmüştüm. Onu da başbaşa konuşma imkanı olmadı. O yıllarda Almanya'dan gelenlerin etrafı komşular tarafından sarılıyordu.

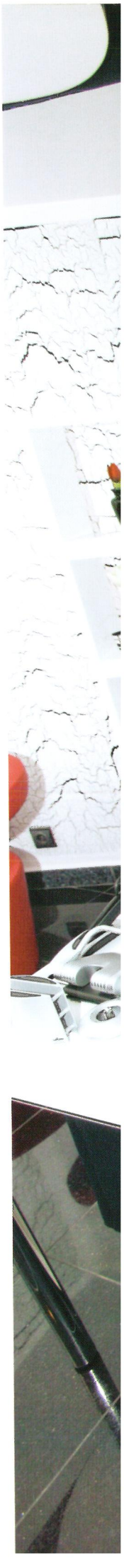
Bu biraz acı olmadı mı?

Trabzon'da babaannem olsun, dedem olsun, bana anne babamın eksikliğini hissettirmediler. Belki de, bugünkü hayattaki başarımı onlara borçluyum. Çünkü onlar bana herşeyi öğrettiler. Belki de, Avrupa'da bolluk içinde büyüseydim, bugünkü başarımı yakalayamazdım. Bir çocuk olarak Trabzon'da ayakta durmanın zor olduğunu oralarda öğrendik. Avrupa'ya geldiğimizde, bizim için inanılmaz fırsatlar vardı. Çünkü Trabzon'da zorlukları yaşadığımız için, Avrupa benim için inanılmaz fırsatlar ülkesiydi. Bunları değerlendirip çok genç yaşta ticari hayata atıldım. Buraya gelir gelmez, bir müddet okula gitmek zorunda kaldım burada. Benden bir yaş büyük olan abimin de burada olması benim için ayrı bir fırsattı. Çok hızlı bir şekilde Almanca'yı öğrendim.

Çok uzun boylu bir öğrencilik hayatınız olmadı galiba...

3 yıllık bir meslek okuluna gittim. 18 yaşına gelmeden galeri işine başlamıştık. O yıllarda para çok sıcak geldi bize. Eğitimi önemsemedik. Okulda çok başarılıydım halbuki. Öğretmenler hatta velileri çağırdı, illa okuması gerekiyor diye. Benim kafamda ticaret vardı. Hafta sonları benden büyük arkadaşlarıma arabaları kullandırıp satıyordum pazarda. Onlara da 100 er mark veriyordum. Ehliyetim olmadığı için onlara ihtiyacım vardı. Galeri işine dönüştü daha sonra. İlk paramı alım satımdan kazandım gerçekten. Güzel bir işte.

İlk kazandığınız parayı naptınız?

Trabzon'da babaannem olsun, dedem olsun, bana anne babamın eksikliğini hissettirmediler. Belki de, bugünkü hayattaki başarımı onlara borçluyum. Çünkü onlar bana herşeyi öğrettiler. Belki de, Avruap'da bolluk içinde büyüseydim, bugünkü başarımı yakalayamazdım. Bir çocuk olarak Trabzon'da ayakta durmanın zor olduğunu oralarda öğrendik.

Alman ortakla beraber dört ayrı yerde tesis açtım. TopWash olarak markayı da tescil ettirdik. Bu ortaklığımız Almanla, uzun yıllar devam etti. Karşılıklı bir güven vardı. Avrupa'da bir yabancı olarak başarılı olmak çok kolay değil. Yapmış olduğunuz işler, ortaklarınızdan biri Almansa, çok büyük bir artıdır.

İlk maaşımı babama getirdim. Bizde adettir aileye gelir. Ondan sonra fakat babam, ilk maaşımı getirdiğimde şunu söylemiştir. Bu para senin parandır. Ben alırsam, ikinci ay isteksiz gidersin diyerek, kabul etmedi.

20 yaşına geldiğimde oturduğumuz semtte komşumuz olan bir Alman vardı. O Alman bir aylığından benden başka bir işyerini idare eden Alman'ın izne gidecek olduğunu orda geçici olarak çalışıp çalışamayacağımı sordu. Yaz sezonuydu, vaktim de vardı. O Almanla tanışma fırsatını buldum. Benim dönemimde, 10 bin mark daha fazla ciro yaptı. Alman patron şaşırdı. Diğer Alman'dan şüphelenmeye başladı. Biz alnımızın teri ile kazandığımız para bizi ilgilendirir, başkasının ki, bizi ilgilendirmez. Güven çok önemli bir mesele. Almanın bana orda güvenmesi, dürüst davranmam onu çok etkiledi. Çok kısa bir zamanda bana teklifte bulundu. Bu Alman'da mevcut olan birçok tesisi vardı. Neu-Isenburg'taki tesiste yöneticilik yapar mısın, dedi. Saatte 100-150 araç yıkama kapasitesi olan iş yerleriydi buraları. Ben de bu teklifi kabul ettim. Bir yıl kadar beraber çalışma imkanı oldu. Daha sonra kendi işimi kurmaya karar verdim. Bu işi, oto galeri işinden daha fazla para kazandığını gördüm. Her şey benim elimdeydi, parayı ben alıyordum, ben bankaya götürüyordum. Bir sene içinde bu işi çok iyi öğrendim. Bu işin çok karlı bir iş olduğunu gördüm. Faal işleyen bir hizmet sektörü sanayiden daha fazla kazanma imkanı vardı. Bu iş öyle değil, peşin para. Bazı küçük sanayilerden çok daha karlı bir iş. Yaş 20 olunca, ayrılmaya karar verince, Alman arkadaş, tek başına yapma, beraber yapalım dedi. Bu arada 17 yaşından 21 yaşına kadar birbirimizi tanımışız. Birbirimize karşı bir güven oluşmuş. 21 yaşıma geldiğimde ilk tesisimi Darmstadt'ta açmaya karar verdim. Banka kredileri gerekiyor. Babama konuyu açtığımda, yardım alamadım.

Babanız, amcanızın çocuklarına da bakıyordu galiba değil mi?

Babamdan illa bana para versin diye bir talepte de bulunmadım. Anlamak zorundaydım onu. O Alman arkadaşım, beraber ortak bu işleri yapabilirsek, bana destek olacağını söyleyince tamam dedim. Beraber yapalım. 21 yaşındaydım, o zamanın parasıyla 800 bin mark kredi çektik. Kendi sermayelerimizin dışında. Sene 86 idi galiba. O zamanlar büyük paraydı. İlk ticarete atılanlara çok düşük faizli kredi veriyorlardı. 3,5 muydu neydi galiba. İş kuranlara devletin büyük desteği vardı. Banka bir güvence istemiyordu. O güvenceyi kim verebilirdi? O Alman arkadaşımızın evine gittik. Bana eğer kefil olabilirseniz, bende size şirketten bir hisse vereceğim, dedim. İlk 2 yıl çok zorlandım. Çok azimliydim. Başarmak zorundaydım. Belli bir miktar kredi almışsınız, yeni iş kurmuşsunuz, onun faal olması bir süreç. Hem ekonomik olarak, işin faal hale gelmesi için epey bir zor durumlar yaşadım. 2 yıldan sonra işler büyümeye başladım. İşin 4 yılından sonra, başka şehirlerde tesis açmaya başladım.

Alman ortakla beraber dört ayrı yerde tesis açtım. TopWash olarak markayı da tescil ettirdik. Bu ortaklığımız Almanla, uzun yıllar devam etti. Karşılıklı bir güven vardı. Avrupa'da bir yabancı olarak başarılı olmak çok kolay değil. Yapmış olduğunuz işler, ortaklarınızdan biri Almansa, çok büyük bir artıdır.

Daha sonra 4 tesisin 2 sini o Alman aldı, diğer ikisi bana kaldı.

Daha fazla koşturmayacağım diye eşime söz vermiştim. Tam o sırada Trabzon'dan, kardeşimden bir telefon geldi. İşten çıkarılıyorlardı. Gazete kapanıyordu.

Kardeşinizin hatırına mı girdiniz medyaya?

Orada işinden ayrılan, işsiz bırakılan 24 gazeteci vardı. Çok düşündüm. Sırf kardeşimi mutlu etmek kolaydı. Geriye kalan 23 kişi ne olacaktı? Onları kafama çok taktım. O zaman gazetenin genel yayın müdürü, "Ahmet Bey, biz gazete kurmak istiyoruz, bize yardımcı olur musunuz?". O esnada benim ticarete atıldığım dönem geldi. Bana da birileri destek olmuştu. Kredime kefil olacak biri gerekiyordu. O bana güvenmişti, ben ona güvenmiştim. Aynı şey benim için sözkonusuydu. Pişman da değilim.

Daha sonra Hüryol diye bir gazete daha çıkardık. Orada bir Plaza yaptık. Birçok malzemeyi Avrupa'dan kullandım. Bir yandan malzeme seçeceksiniz, bir yandan inşaatla ilgilenceksiniz. Büyük işti. Reuters ajansına gittim. Nasıl çalışıyorlar diye baktım. Onları uygulamaya çalıştım Trabzon'da. Avrupa'daki sistemi Trabzon'a taşımaya çalıştım. Trabzon için lüks

Medya kuruluşlarında bir kazanç yok. Birincisi kentime yatırım yaptığım için ticari bir kaygı gütmedim. Tamamen duygusal. Gazete bir sosyal faaliyettir benim için. Kamuyu aydınlatıyorsunuz. Riskli bir yatırım. Ama işinizi düzgün yaparsanız, her iş kendi başına ayakta durabilir. Medya sektörüne değil de, bir üretime dönük yatırım yapabilseydik, belki 500 kişiyi çalıştıracaktık.

bir tesis oldu, ama güzel oldu.

Sizi garipseyenler olmadı mı?

Medya kuruluşlarında bir kazanç yok. Birincisi kentime yatırım yaptığım için ticari bir kaygı gütmedim. Tamamen duygusal. Gazete bir sosyal faaliyettir benim için. Kamuyu aydınlatıyorsunuz. Riskli bir yatırım. Ama işinizi düzgün yaparsanız, her iş kendi başına ayakta durabilir. Medya sektörüne değil de, bir üretime dönük yatırım yapabilseydik, belki 500 kişiyi çalıştıracaktık. Ama bizi bir şekilde medyanın içine ittiler. Ordan da kurtuluş yok. Medaynın içine girmeyin, virüs gibidir, çıkamazsınız dediler. Doğru çıktı. Taka'yı çok güzel bir noktaya getirdik. İnternet ortamında olsun, Ankar'da olsun, her tarafta tanınıyor Taka. Taka Karadeniz'in en ünlü markası oldu.

Bu başarının sırrı nedir?

İnsanları sevmek, işini sevmek, insanlara güvenmek, insanlara güven vermek. Çalışmak, disiplinli bir şekilde çalışmak.

Yapabilecek miyim dediğiniz oldu mu?

Hiç olmadı. Öyle düşünseydim başaramazdım zaten.

Bir de engelleliler basketbol takımınız var. Nerden aklınıza esti böyle bir takım kurmak?

İstanbul'da bazı Güneydoğu gazilerine ben tekerlekli sandalye gönderiyordum. Onlar, birgün bana, "Biz evde oturmak istemiyoruz, biz hayatın içinde olmak istiyoruz" dediler. "Ne yapabilirim sizin için" dediğimde, spor yapmak istediklerini ilettiler. Ben de onlara gereken malzemeyi temin ettim. Ardından formalar yaptırdık ve profesyonel olarak Engelliler Ligi'nde top koşturduk. Büyük baraşılara da imza attık. Daha sonra Trabzon'un sadece bir takımı var düşüncesiyle, klubü Trabzon'a taşıdık. Şu anda bölgedeki engelli arkadaşlarımızın oluşturduğu takımımız, oldukça iddialı olarak ligde mücadele ediyor.

KARTVİZİT

Taka Gazetesi

Sancak Yayıncılık Ltd. Şti.
Fatih Mah. Yavuz Selim Bulvarı
Sancak Plaza 114 Trabzon
+90 462 230 02 30
+49 462 230 83 83
www.takagazete.com
info@takagazet.com

ahmet güler *
a.guler@platformdergisi.net

İzmir, Expo'yu almalı!

EXPO 2015 Türkiye için ulusal bir projedir. Türkiye`nin EXPO`yu alması halinde bundan en çok yararlanacak bölge ise Ege ve Izmir olacaktır. Tüm Egeliler EXPO-2015`i almak için seferber olmalılılardır.

Kuvvetli rakip aday Milano'ya karşı İzmir geç de olsa bu yarışı kazanabilir. Hükümet Expo'yu İtalya'ya kaptırmamak için Abdullah Gül'ün başkanlığında bir 'Expo 2015 Yürütme Kurulu' kurdu ve 10 milyon Euro'luk bir tanıtım bütçesi oluşturuldu.

İngilizce 'Exposition' sözcüğünden üretilen Expo, en son 2000'de Hannover'de (23 Milyon Ziyaretci), 2005'te Japonya-Aichi'de (30 Milyon Ziyaretci) ile yapılmıştir. 2010'da da Şanghay'da (Çin) gerçekleştirilecek olan Expo'ya 100 milyon ziyaretci, EXPO-2015'in Izmir'de gercekleştirilmesi aşamasında ise 50 Milyon ziyaretci beklenmektedir. Expo'lar, tamamen ticari bir nitelik taşımıyorlar. EXPO`yu geleceğe dönük imaj ve fikirlerin 6 ay boyunca sergilendiği büyük bir 'Panayır' olarak nitelendirebiliriz. Bu sefer ilk kez bir Müslüman ülke Expo'ya talip. Bu olgu ilgili çevrelerce beklenen heyecanı yaratmış durumda.

2015'teki Expo'yu İzmir'in mi, Milano'nun mu alacağı 2008 Nisan ayında belli olacak.

Resmi girişim dışında İtalya'ya karşı siyasi ve ekonomik açıdan büyük bir 'lobi' çalışması yapılması gerekiyor. İzmir, Milano`ya oranla doğal ve tarihi zenginlikleri bakımından çok daha avantajlı. Ama etkin bir çalışma yapılması gerekiyor. Merkezi Paris'te bulunan ve Expo'yu düzenleyen BIE üyesi 96 ülkenin 179 delegesinin Izmir için kazanilmasi gerekiyor.

İzmir EXPO 2015 için Avrupa İnisiyatifi Türkiye Araştırmalar Merkezi Vakfı'nın (TAM) ve Avrupalı Türk Işadamları Birliği Başkanı (BTEU) öncülüğünde oluşturulan İzmir EXPO 2015 için Avrupa İnisiyatifi, görev dağılımı yaptı ve yol haritasını çizdi. İzmir EXPO 2015 için Avrupa İnisiyatifi'nin kararları ve hedefleri Dışişleri Bakanlığı Çok Taraflı Kültürel İlişkiler Daire Başkanı Necil Nedimoğlu'na aktardik.

İnisiyatifin eş başkanları Prof. Dr. Faruk Şen ve Hüseyin Aslan ve benimle biraraya gelen Necil Nedimoğlu ise, EXPO gibi önemli bir projenin sivil destekçilerle birlikte yürütülmesi gerektiğini ve böylesi bir girişimi Dışişleri Bakanlığı olarak desteklediklerini söyledi. Necil Nedimoğlu, "EXPO hepimizin projesi, başarılı olduğu takdirde yalnız İzmir değil, Ege ve tüm Türkiye bundan büyük kazanç sağlayacak" seklinde görüş bildirdi.

Avrupa İnisiyatifi ne yapacak ?

Almanya'da kapsamlı bir tanıtım programı yapılması,

inisiyatif adına çok dilli bir web sitesi kurulması,

ulusal ve uluslararası danışmanlarla irtibata geçilmesi,

Hannover'den EXPO uzmanları getirilerek büyük çaplı bir bilgilendirme toplantısı düzenlenmesi,

BIE delegesi üye ülkelere, Avrupa ve dünyaya kendimizi tanıtmak,

Sanatçıların da katılımıyla bir toplantı,

Avrupalı gazetecilerin İzmir ziyareti,

Brüksel- Berlin ve Lahey'de toplantılar

Almanya'nın 1 milyon tirajlı Meridian dergisinde İzmir özel sayısı,

BM Genel Kurulu'nda EXPO 2015 İzmir tanıtımı

EXPO 2015 Avrupa İnisiyatifi Kimlerden oluşuyor?

Avrupa Demokrasi Vakfı,
Avrupalı Türk Gıda İhracatçıları Birliği,
Avrupalı Türk İşadamları Birliği (BTEU),
Bayam Consulting & Communication,
Çeşme Esnaf ve Sanatkarlar Odası (CESO),
Destinasyon İzmir Grubu,
Ege Bölgesi Sanayi Odası,
Ege Sanayici ve Işadamlari Derneği (ESIAD)
Ege-Koop
ESBAŞ,
Friedrich Neumann Vakfı,
İZFAŞ,
Izmir Büyükşehir Belediyesi
İzmir Türk-Alman İşadamları Derneği (TAIAD),
KOM Ltd. Şirketi,
Sun Express,
Türk-Alman Kültür Konseyi,
Türkiye Araştırmalar Merkezi (TAM),
TURKON Holding,
(Genişliyecek)

EXPO 2015 Avrupa İnisiyatifini kimler yürütüyor?

İnisiyatifin Avrupa eşbaşkanlığında Türkiye Araştırmalar Merkezi Vakfı Direktörü Prof. Dr. Faruk Şen ve Avrupalı Türk İşadamları Birliği (BTEU) Başkanı olarak ben bulunacaeım. Türkiye eş başkanlığında ise Ege-Koop Başkanı Hüseyin Aslan ve Friedrich Neumann Vakfı Türkiye Temsilcisi Jörg Dehnert görev yapacak. Sivil insiyatifin EXPO yürütme ve yönlendirme kurulları ile koordinasyonu ise Ege Bölgesi Sanayi Odası Başkanı Tamer Taşkın tarafından sağlanacak.

(*) Avrupalı Türk Isadamları Birliği Başkanı (BTEU) EXPO 2015 için Avrupa İnisiyatifi, Eş Başkan Yrd.)

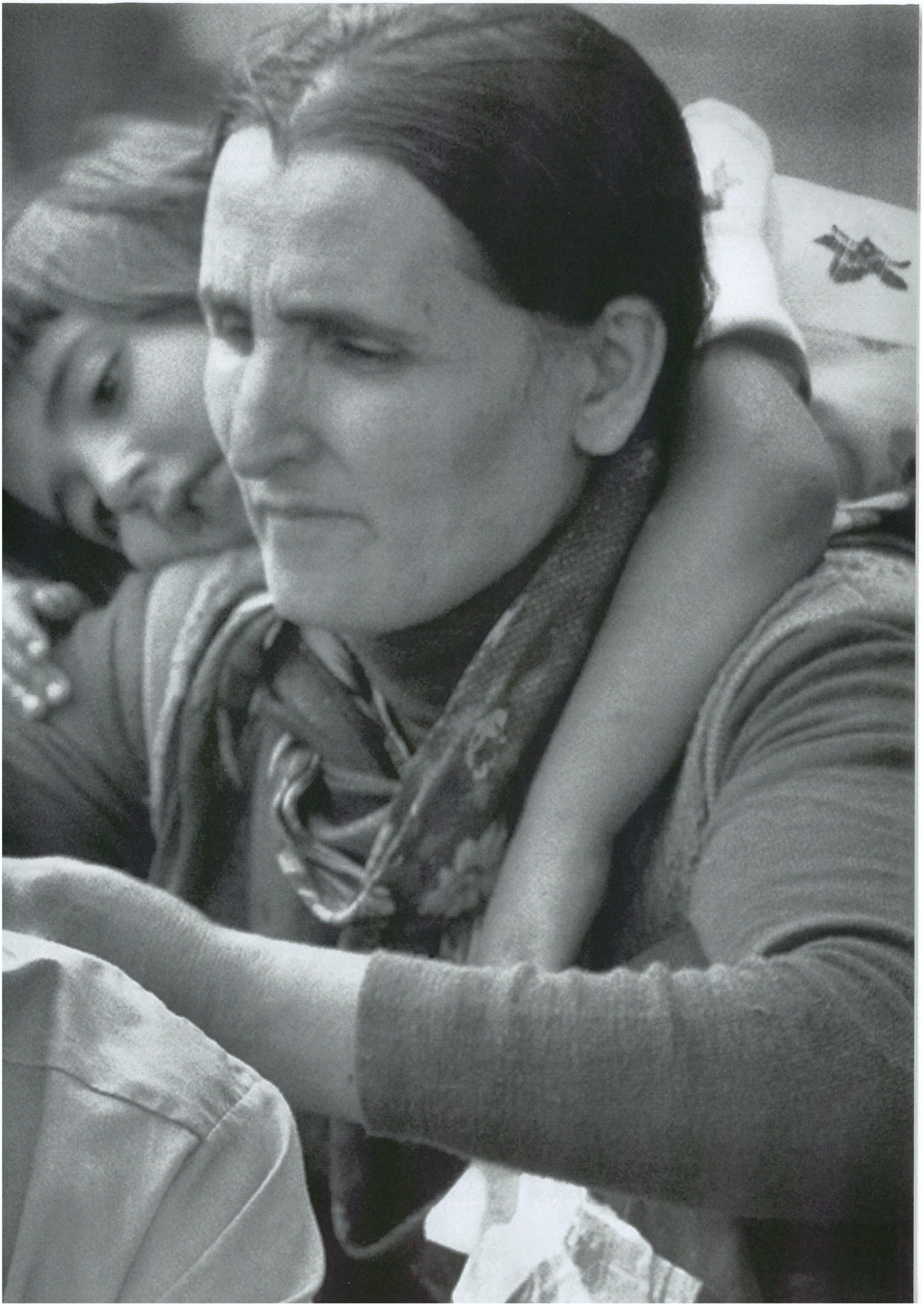
Kalbin okyanus gibiyse, bu gemide sana da yer var...

TahtaGemi.net

45 yılın ardından Türk Kadını

Bir milletin kadınlarının yazılmayan öyküsü...

GÜNAY FIRAT
MEHMET ÜNAL

Türkiye Araştırmalar Merkezi Vakfı ve Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu "Avrupa'daki Türk Kadını: Almanya Örneğinden Avrupa´da Yaşayan Türk Kadın Göçmenlerin Konumuna Dair Bir Analiz' - Avrupa'daki Türk Kadını" başlığıyla yaptığı araştırmayla, Almanya'da yaşayan Türkiyeli kadınların yaşam koşullarını araştırdı. Araştırmada çıkan sonuca göre, Avrupalılar göçmen kadınlar hakkında son derece önyargılı.

Alman basını toplumda avukat, doktor, öğretmen, pedagog, pisikolog, gazeteci gibi hatırı sayılır mesleklere sahip ve ayrıca yönetici pozisyonunda bulunan işverenkadınları görmezden geliyor. Batılılar sadece başörtüsü ve töre cinayetlerine saplanıp kalmış. Söz konusu araştırma, ezilen göçmen kadın imajının gerçeği yansıtmadığının ortaya çıktığını savunuyor.

Avrupa rüyası 1960'lı yıllarda başladı. Gelenlerin büyük bir çoğunluğu erkekti. Bunların arasında az da olsa, kadın işçiler de bulunmaktaydı. Kısa bir süre çalıştıktan sonra geri gideceklerdi. Köylerine ve kasabalarına sımsıcak hayallerle döneceklerdi. Bacası tüten bir ev, birkaç yüz koyun, bir bakkal ve kimi zaman da bir traktördü bu küçük hayal. Bir sene, bilemedin iki sene çalışmak yeterliydi. Yoksa dayanılırmıydı yaban ellerde yaşamaya. Yol bilmez yordam bilmez. Hele bir de çocuklarını ve yarinin yanağını memlekette bırakıp gelmişsen.

Aradan bir kaç yıl geçmesine rağmen, pek kimse dönmedi. Dönemedi, dönmek istemedi. Kimi tatil dönüşü eşini ve çocuklarını da beraberinde getirdi. Ve böylece kadın göçmenlerin hikayesi de başlamış oldu. Hepimizin bildiği çileli, kimi zaman dayanılmaz hikayeler.

İlk yıllarda "40 metrekare" büyüklüğünde bir dünyada yaşadı kadınlar. Tevfik Başer'in 1986 yılında çektiği "40 metrekare Almanya" filmi, Avrupa'da yaşayan göçmen kadınların yaşadığı zorlukları gözler önüne seriyordu. Kocası tarafından bir odaya kapatılan Turna'nın yaşadıkları, göçün dramatik ve bir o kadar da gerçekçi yüzünü gösteriyordu. Tabi bundan, "bütün göçmen kadınlar aynı kaderi paylaştı" sonucunu çıkarmak son derece yanlış. Bu sadece bir kısmı için geçerliydi. Almanya'ya gelir gelmez hemen çalışma hayatına atılan kadınları unutmak, emeklerine yapılmış büyük bir haksızlıktır. Göçün ilk yıllarında kadınlar sokağa çıkmaktan korkarken, bugün bütün bu sınırları yıkmış durumdalar. Geriye dönüp bir bakıldığında, insan 'Nerden nereye' demekten kendini alamıyor.

Fakat son 46 sene içerisinde Alman toplumun Anadolu kadını hakkında genel ön yargıları pek değişmedi. Medyaya yansıyan Anadolu kadınının prototipini şöyle tanımlamak mümkün:

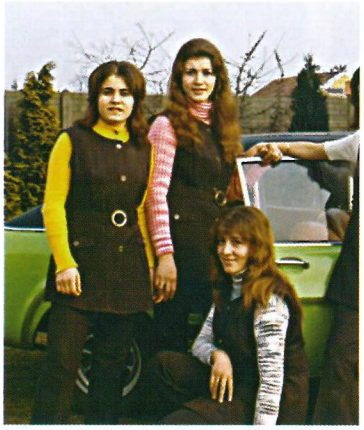
Zorla evlendiriliyor, evden dışarı pek çıkmaz, kocası tarafından dövülür, töre cinayetlerine kurban gider, eğitim durumu kötü, yaşadığı ülkenin dilini bilmez, topluma uyum sağlamada büyük sorunlar yaşar, ekonomik olarak bağımsız değil, erkekler tarafından sürekli baskı altında tutulur... Kısacası, çaresiz ve eziliyor. Son dönemlerde işlenen töre cinayetleri bu önyargıları daha da yoğunlaştırmaktadır. Medyanın kamuoyuna sürekli empoze ettiği ezilen kadın imajı gerçekleri yansıtıyor mu? Bunun gerçekleri yansıtıp yansıtmadığını anlamak için, kadınların göçte oynadıkları role bakmak gerekir.

Sokağa çıkamazken...

Avrupa'da yaşayan Anadolu kadını son 46 yılda nasıl bir değişim geçirdi? Çalışma ve siyasal yaşama katkıları hangi düzeyde? Toplumda hangi sosyal staitüye sahipler? İkinci ve üçüncü kuşak genç kız ve kadınlar kendilerine nasıl bir rol biçiyorlar? Eğitim seviyeleri ne durumda? Geleceğe nasıl bakıyorlar? Kendi ayakları üzerinde durabiliyorlar mı? Ekonomik olarak ne kadar bağımsızlar? Bu sorulara cevap arayan Türkiye Araştırmalar Merkezi Vakfı ve Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu bir araştırma yaptı. "Avrupa'daki Türk Kadını: Almanya Örneğinden Avrupa'da Yaşayan Türk Kadın Göçmenlerin Konumuna Dair Bir Analiz' Avrupa'daki Türk Kadını" başlığıyla hazırlanan araştırmada çıkan sonuca göre, medyaya yansıyanın aksine modern, eğitim seviyeleri yüksek ve ekonomik olarak bağımsız göçmen kadınların sayısı oldukça fazla. Kadınlar sosyal olarak toplumun

Avrupa'da yaşayan Anadolu kadını son 46 yılda nasıl bir değişim geçirdi? Çalışma ve siyasal yaşama katkıları hangi düzeyde? Toplumda hangi sosyal staitüye sahipler? İkinci ve üçüncü kuşak genç kız ve kadınlar kendilerine nasıl bir rol biçiyorlar? Eğitim seviyeleri ne durumda? Geleceğe nasıl bakıyorlar? Kendi ayakları üzerinde durabiliyorlar mı? Ekonomik olarak ne kadar bağımsızlar?

Ruf doch

Türkiyeli göçmenler klasik aile yapısına sahip olmalarına rağmen, kadınalara bu yapı içerisinde biçilen rolün ne olduğu konusunda değişim gösteriyorlar. Bu değişim ankete katılaların verdiği cevaplarda kendisini açıkça belli ediyor. Kadınları aile yaşamı ile sınırlandıran geleneksel kadın rolüne dair ifade, ankete katılanların dörtte biri tarafından tamamen onaylanırken, % 27´lik dilimde yer alanlar ifadeye kısmen katıldıklarını beyan ediyor.

hemen her alanında varlık gösteriyorlar. Özellikle genç kuşak kadınlar 'ekonomik bağımsızlık' konusunda yadsınamayacak bir ilerleme kaydettiler. Aklınıza gelebilecek her meslekte, göçmen kadınları bulmak mümkün. Aralarında doktor, avukat, muhasebeci, bilgisayar mühendisi, pedagog, pisikolog, öğretmen, gazeteci, işletme danışmanı gibi hemen akla gelebilecek hatırı sayılır meslek sahibi kadınların yanısıra, işveren olarak başarılı olan kadınların sayısı da oldukça fazla.

Araştırma kapsamında, Almanya'da yaşayan bin kadın yaş ve iş hayatına katılımları açısından incelendi. Ayrıca Hollanda ve Avusturya'da yaşayan başarılı 30 göçmen kadın da araştırmaya dahil edildi. Almanya'da yaklaşık olarak 2,6 milyon civarında Türkiye kökenli yaşamaktadır. Kadınların bu nüfusa oranı ise yüzde 46,5. Göçün ilk yılları dikkate alındığında, Türkiyeli kadınların erkekleri takriben Almanya'ya gedikleri görüşü hakim. Bu görüş kısmen doğru. Fakat ilk yıllarda doğrudan işçi olarak gelen kadınları unutmamak gerekir. 1961 ile 1976 yılları arasında Almanya'ya 678 702 işçi geldi. Bunlardan 146 681'i kadındı. Bu hiçte azımsanmayacak bir rakam. Erkeklere göre sayıları az da olsa, göçe öncülük eden kadınlar olduğunu da unutmamak gerekir. İşçi olarak gelen kadınlardan evli ve çocuklu olanlar, bir süre sonra ailesini de Almanya'ya getirdi.

İlk yıllarda Almanya'da yaşayan Türkiyeli göçmenlerin yüzde 13'ü kadındı. Geçen zaman zarfında oranlarda bir dengelenme olduğu görülmekte. Bunda 1974 yılından itibaren başlayan ve günümüzde halen devam eden aile birleştirme süreci belirleyici olmuştur. Ankete katılan kadınların % 42'si aile birleşimi ile geldiğini ifade ederken, yüzde 55'si ise Almanya doğumlu olduğunu belirtiyor. Kadınların yüzde 33,6'sı çalışma hayatına aktif olarak katılım gösteriyor. Meslekleri ise erkelerinkine oranla daha üst seviyede. Örneğin Almanya'da 1050 tane Türkiye kökenli avukat bulunmakta. Bu avukatların yüzde 58'i kadın. Kısacası akademisyen kadınların sayısı giderek artıyor. Kadınlar kendilerine biçilen klasik rolleri benimsemiyorlar. Bir çoğu okuyup kariyer yapmak ve bağımsız olmak için çaba sarf ediyor. Meslek eğitiminin önemine dair ifadenin yüksek onay oranıyla kesişir biçimde, görüşülen kişilerin yalnızca % 7´si kız çocukları için meslek eğitimini gereksiz bulmaktadır. Bunun karşısında katılımcıların % 91´i bu ifadeye katılmadığını bildirmiştir.

Lise mezunu kızların sayısı erkek öğrencilere göre yüzde 20 oranında daha fazla. Almanya'daki yüksek okullarda bulunan 37 bin Türkiye kökenli gençlerin yaklaşık olarak yüzde 41'i kadınlardan oluşuyor. Kız çocuklarını yüzde 92'si meslek sahibi ve yüzde 83'ü ekonomik olarak özgür. Araştırmada ortaya çıkan önemli başka bir sonuç ise, Almanya'daki 64 bin Türk işletmenin dörtte birinin de kadınlar tarafından yönetiliyor olması.

Klasik rol geride kaldı

Türkiyeli göçmenler klasik aile yapısına sahip olmalarına rağmen, kadınalara bu yapı içerisinde biçilen rolün ne olduğu konusunda değişim gösteriyorlar. Bu değişim ankete katılaların verdiği cevaplarda kendisini açıkça belli ediyor. Kadınları aile yaşamı ile sınırlandıran geleneksel kadın rolüne dair ifade, ankete katılanların dörtte biri tarafından tamamen onaylanırken, % 27´lik dilimde yer alanlar ifadeye kısmen katıldıklarını beyan ediyor. Dikkat çekici olan sonuç ise, % 47´sinin klasik anne rolünü benimsemediğini belirtmesi.

Türkiyeli kadınların büyük bir bölümünün çalışma hayatına katılmadığı bir gerçek. Bu kadınlar daha çok ev hanımı ve annelik görevlerini üstlenmiş durumda. Kadınların meslek eğitimine ve iş hayatına atılmalarının önündeki engellerden biri, aile ve iş hayatının beraber yürütülemeyeceği kanısının büyük bölümünde yaygın olması.

Erkeklerin bu anlamda destek olmamaları da diğer önemli bir faktör. Fakat ankete katılan ev kadınlarının önemli bir bölümü, bu konumlarından memnun olmadıklarını dile getiriyor. Çoğu çalışıp para kazanarak ekonomik bağımsızlığını elde etmek ve üretimde bulunmak istiyor. Klasik aile yapısına rağmen, Türkiyelilerin büyük çoğunluğu kadın erkek eşitliğini savunuyor. Bundan dolayı da kadınların meslek eğitimi alması, çalışması, ekonomik bağımsızlığını kazanması gerektiğini savunanlar oldukça fazla. Kısacası kadınaların artık klasik Anadolu aile yapısının kendilerine biçtiği rolü kabul etmiyorlar. Kadınlar sadece anne, gelin ya da kız kar-

deş olarak kalmak istemiyor. Toplumun görmek istediği gibi değil, olmak istedikleri gibi görünmek ve yaşamak istiyorlar. Toplumda daha yüksek statüye sahip olmak ve ekonomik olarak özgür olmak istiyorlar.

Bunun bir sonucu olarak, genç kadınların iyi bir eğitim alma ve meslek edinme konusunda erkeklerden daha aktif oldukları gözlemlenmekte. Araştırmaya göre, eğitim seviyeleri yükselen, mesleki kariyer yapan ve kendi işini kuran kadınların sayısında gözle görülür bir artış söz konusu.

Buna paralel olarak kadınların toplumdaki sosyal statüleri düzeliyor. Avrupa Birliği sınırları dahilinde 94.000 Türkiye kökenli girişimci bulunuyor. Kadın girşimcilerin oranı ise yaklaşık olarak yüzde 24'tür. Çalışan kadınların yüzde 4,9'u serbest meslek sahibi,yüzde 19,5'i memur, yüzde 8'e yakını meslek eğitimi elemanı ve geriye kalan yüzde 67,5'i ise işçi. Buna rağmen Türk kadınları Almanya'da çalışan kadınlar arasında işsizlikten en fazla etkilenen kesimdir. 2004 Ekim ayı istatistiklerine göre Türk vatandaşları arasında 111.284 erkek işsize karşılık 57.379 kadın işsiz bulunmaktadır. Toplam 684.000 çalışan Türk arasında, kadınların oranı yaklaşık % 31 iken, Türk işsizler arasındaki oranı ise kadınlar % 51,5'lik orana sahiptir.

Kadınların yaşadıkları topluma uyum konusunda gösterdiği çaba ve başarı da sürekli göz ardı edilmektedir. Kadınlar özellikle okul eğitimi, dil yeterliliği ve ilişki ve toplumsal uyum konusunda erkeklere göre daha iyi bir konumdalar.

Son 46 yıl içinde yaşanan bu olumlu gelişmelere rağmen, göçmen kadınlar, ailelerin rollere ilişkin geleneksel bakış açısı, yetersiz meslek eğitimi olanakları, dil sorunu, kadın olarak maruz kaldıkları çifte ayrımcılık, çalışan anneler için altyapı yokluğu ve anaokullarının yetersiz olması gibi sorunlarla karşılaşıyorlar. Ankete katılan kadınların bu sorunlara önerdiği çözümler ise şöyle:

Aile politikalarının babaları da kapsar hale getirilip, çocuk bakımı konusunda annelerin yükünün hafifletilmesi,

Ailelere finansal destek veya sübvansiyonlar sağlanarak çocuk bakımı desteği almalarının kolaylaştırılması, çocuk bakımı desteğinin yaygınlaştırılması

Meslek eğitimi olanaklarının iyileştirilmesi,

Kızların ve ailelerin mesleki yaşam ve günlük yaşama dair temel konularda aydınlatılması, bu yolla kurguların değiştirilerek kadınların önünün açılması,

İşletmelerde kurumsallaştırılmış konseyler vb. kuruluşlar yoluyla göçmen kadın personel istihdamının bir düzene sokulması.

Araştırma sonuçları, kadınların toplumun hemen her alanındaki yükseliş trendin devam edeceğini göstermektedir. Avrupa'daki Anadolu kadını atık daha bilinçli ve modern bir yapıya sahip.

Daha cesaretli ve kararlı adımlar adarak, bulunduğu toplumda yer edinmek istiyor. Yönetim kademelerinde söz sahibi olmak ve geleceği birlikte hazırlamak isityorlar. Netice de sadece Almanya'da 8 Türkiye kökenli kadın milletvekili bulunmaktadır.

Bunun dışında eyalet parlamentolarında ve yerel yönetimlerde de çok sayıda göçmen kadın bulunmaktadır.

Genç kadınların iyi bir eğitim alma ve meslek edinme konusunda erkeklerden daha aktif oldukları gözlemlenmekte. Araştırmaya göre, eğitim seviyeleri yükselen, mesleki kariyer yapan ve kendi işini kuran kadınların sayısında gözle görülür bir artış söz konusu. Buna paralel olarak kadınların toplumdaki sosyal statüleri düzeliyor. Avrupa Birliği sınırları dahilinde 94.000 Türkiye kökenli girişimci bulunuyor.

Ayten Kılıçarslan

Avrupa'daki Türk kadını

30 Ekim 1961'de Türkiye ve Almanya arasında imzalanan İşgücü Anlaşması'nı başlangıç sayarsak, bu yıl Almanya'da 46. yılımızı dolduruyoruz.

46 yılda neler yaşadık, kadını ve erkeğiyle nelere şahit olduk? Acısı tatlısıyla bu süre içinde herkes farklı umutları yeşertti veya karamsarlıklara boğuldu. Bu sürede Türkiye'deki yakınlarını abad edenlerden, yemeyip içmeyip artırdıklarını holdinglere kaptıranlara, ırkçılara en sevdiklerini kurban verip dünyası yıkılanlara kadar ne insanlar geldi geçti. Bazı ailelerden "önemli" insanlar çıktı. Bazı ailelerin çocukları sokaklara düştü. Birbirinden çok farklı olmayan korkular yaşandı, ümitler taşındı yüreklerde...

Parçalanan ailelerden tutun da, gurbete gelin giden, umduğunu bulamayan, bulduğuyla da mutlu olamayan nice insan hayatlarına tanıklık etti bu 46 yıl. Akan bantlarda ziyan olan bir ömür, bu bantlarda kaybedilen ruh ve beden sağlığı, ve yine bu bantların arkasında yaşanan yabancılıklar, yalancılıklar...

Gariptir, fiziki olarak sebebi bulunamayan psikosomatik hastalıklarda bile etnik bir farklılık keşfedildi. Türk kadınının farklı hastalık seyrini inceleyen bilim adamları, rontgenlerde ve diğer tahlillerde sebebi bulunmayan acıların ortaya çıkış biçimini inceleyerek, Türk insanının psikosomatik rahatsızlığına "morbus turkikum" yani "Türk hastalığı" adını verdiler.

Neredeyse balayına Almanya'ya çalışmaya gelen ve fabrika köşelerinde, "Almanın pisliğini" temizlerken gün görmeden yaşlanan birinci nesil ninelerin anlatacak o kadar yürek kabartan hikayeleri var ki... Bir kısmını çoktan toprağa verdiğimiz için hatıralarıyla bir döneme şahitlik eden, yaşantılarıyla yön veren bu insanların hayat hikayeleri aradan geçen 46 yıla rağmen hâlâ pek çoğumuza yabancı.

Bırakın Alman politikacıların delik deşik olmuş, ihtiyaca binaen çalışan ve unutmaya meyilli hafızalarını, onları bu ülkeye yollayanlar da bu hayat hikayelerine aşina ve ilgili değiller.

Halbuki Alman vatandaşlığına geçenlerle birlikte Almanya'da yaşayan üç milyonu aşkın Türk kökenli insanın yarısını kadınlar oluşturuyor. Onlar da bu ülkenin ekonomisine omuz veren işçilerden, onlar da nüfusun dengede kalmasına aktif katkı sağlıyorlar, onlar da bu ülke için en az toplumun diğer yarısı kadar artık değer teminiyle meşguller.

Hatta toplumun esas yükünü onlar taşıyor dersek abartmış olmayız. Toplumun geleneklerini yaşatan, yeni kültürle yapılacak sentezin başarısına yön veren ve uyum adı verilen beraber yaşama kültürünün kalitesini belirleyenler kadınlar. Türk milletinin ve insanlığın yıkılmamış en son kalelerinden aileyi ayakta tutmaya çalışan kadınların, ülke ekonomisine getirisine sadece Euro birimi olarak bakılırsa, tabii ki farklı sonuçlara ulaşılır. Çalışmayan, kalifiye eleman olmayan ve tüketen varlıklar olarak görülebilirler. Halbuki toplumun kalkınmasında üretim ve tüketim ilişkisi kadar, eğitim başta olmak üzere, giderek ekonomide de ağırlığını hissettiren hizmet sektörünün kattığı nominal olmayan değer büyük önem taşır. Ev temizliği, çamaşır, bulaşık, ütü, yemek, çocukların bakımı, sağlıklı beslenme, aile planlaması gibi kaç kalem hizmeti ücretsiz yerine getiren kadınların, saat ücretlerini en düşük taban fiyattan hesaplayın, kaç aile bütçesinin gücü bu ödemeye yeter acaba?

Almanya'nın kara yüzü ırkçılık, yabancı düşmanlığı ve dini ve kültürel temele dayalı dışlanmanın en açık ve en yoğun mağdurları yine kadınlardır. Çünkü Müslüman Türk kadını, dış görünüşündeki farklılık ile Türk erkeğinden daha çok "yabancı unsur" olarak farkedilmekte, gece yataklarında uyurken insanları yakalayan toplu katliamların nedense daha fazla kurbanı olmakta, iş hayatında, okul ve meslek eğitiminde yine dış görünüşü sebebiyle farklı uygulamalara maruz kalmakta ve iş piyasasında alt sınıf muamelesi görmektedir. Bunun en önemli sebebi kadın olmak, göçmen olmak, eğitimde yukarı doğru gidildikçe ayıklanmak şeklinde tezahür eden "değişebilir kaderdir". Bu döngüyü kırabilmesi için işçi ve işçi ailesi olarak Almanya'ya gelen Türk kadınının, üst sınıf insan sıfatını kazanmanın yollarını keşfetmesi gerekecektir.

O halde nasıl sınıf atlanabilir? Almanca öğrenmek, okumak, sosyal hayata aktif olarak katılmak, meslek eğitimini ciddiye almak, ve en önemlisi kendine güvenmek, sınıf atlamanın olmazsa olmazlarındandır. Sosyal hayata aktif katılımın elbette çeşitli şekilleri vardır:

- Okul aile birliklerinde veli sınıf ve okul sözcüsü seçilmek,
- İş yerinde sendikal faaliyetlere katılmak,
- Çalışma hayatında ise iç eğitim çalışmalarına

katılarak kariyer yapma konusunda diğerlerine rakip olmayı göze almak,

- Dernekler ve sivil örgütlenmelerde ilgi sahalarında, beceri ve eğilimlerinin üst düzeyde olduğu alanlarda görevler üstlenmek,
- Hastahanelerde gönüllü olarak rehberlik yapmak,
- İlgi sahasına giren toplantılarda fikir beyan etmek gibi yollar takip edilmelidir ki, Türk kadını toplumun bütün katmanlarında roller üstlenebilsin...

Almanya'da Türk kadını imajında maalesef 46 yıl sonra 1961'in çok gerisine gidildiğini ve zaman geçtikçe bu imajın yerleştiğini üzülerek takip ediyoruz. Türk kadını ilk Almanya'ya geldiğinde ne kadar çalışkan ve azimli kabul ediliyor idiyse, günümüzde de o kadar tembel, aptal, ezilmiş, işsiz, beceriksiz, hatta fundamentalist olarak damgalanıyor. "Neden 15-20 yıl önce hakkımızda böyle düşünülmüyordu" sorusunun yegane açıklaması 11 Eylül 2001 ikiz kule saldırısı olamaz. Bu imajın medya aracılığıyla yayılması için sanki içimizden kültürü ve diniyle kavgalı insanların çıkması bekleniyordu. Gündemin peşinden giden bizler, adeta bu kavgaya seyirci olma rolünü üstlendik. Halbuki mağdur olan, bu toplumla bütünleşmeye toplumdan daha istekli olan bizdik. İstisnalar olsa da uyum yanlısı ve hatta meraklısı iken, yavaş yavaş umudunu yitirir, "ağzımızla kuş da tutsak sevmeyecekler" ümitsizliğine itilir bir hale geliyoruz. Hala hafızalarımızda canlı tuttuğumuz ve unuttukça unutulacağımızı bilerek hatırlamak zorunda olduğumuz 23 Kasım 1992 Mölln ve 29 Mayıs 1993 Solingen facialarını hatırlayın. Mölln'de üç, Solingen'de beş kişi naziler tarafından yakıldı. Bu sekiz kurban da kız çocuklarından ve kadınlardan oluşuyor. Bu olayları gerçekleştirenler, şimdi de toplumda yerleştirilmeye çalışılan suni bir imajın arkasına sığınarak Müslüman Türk kadınına saldırıya geçtiler. Maalesef saflar giderek de sıklaşıyor. Zorla evlilikler, namus cinayetleri gibi aşiret hastalıkları, aile içi şiddet gibi toplumsal hastalıklar bahane edilerek "imajı çizilen" Türk kadını ise, kendisini savunma ihtiyacı hissetmeksizin göçün ardından geçen 46 yıl sonra hala olayları seyretmekle yetiniyor.

Dün kıyafetlerine ve Almanca seviyelerine bakılmaksızın iş piyasasına adapte olan kadınlar, işsizliğin ve diğer sosyal sıkıntıların peş peşe yaşandığı Almanya'da, hayata ayak uyduramamanın acısını yaşıyorlar. Onlar birarada yaşamayı istese de toplum kendisine benzemeyeni sınırlarının dışına itiyor.

İşte burada Müslüman Türk kadınının toplumu daha iyi tanıma, toplumu dönüştürmeye talip olma ve iç dünyasında silkinerek hayatı başka bir çerçeveden kucaklayabilme başarısını göstermekten başka çaresi kalmıyor.

Sayıları artık yüzlerle değil, yüzbinlerle ifade edilen Türk kadınlarının bugünü çok parlak değil, ancak yarınlarının aydınlık olmayacağını kim söyleyebilir?

46 yıl bir insanın hayatı için çok uzun, bir toplumun hayatı için çok kısa bir dönem. Önümüzdeki 46 yılda daha farklı ve daha bilinçli bir toplum, daha eğitimli ve örgütlü kadınlar, daha gelişmiş bir birlikte yaşama kültürüne sahip olacağımızın o kadar çok habercileri var ki.

Etrafınıza bakarsanız, kadınların silkinmeye başladıklarını, kabuklarını kırmak istediklerini, sosyal hayata talip olduklarını görecek, eğitim ve birikimlerine hayret edeceksiniz. Sayıları şimdilik az da olsa...

Nerede olursan ol, gerçek gündeme çok yakınsın...

platformdergisi.net

Biesseci, No Fair ile gençleri hedef aldı

BAYRAM TAVŞAN
b.tavsan@platformdergisi.net

Biesseci zor telaffuz edilen, manasını anlatamayacağımız, arkasına bir hikâye kuramayacağımız bir isim. Bir marka yaratırken hikâye anlatmak çok önemli, biz ihracatçı bir firma olduğumuz için bu işleri yeni öğrendik. Bugün dünyanın önde gelen hemen hemen tüm markalarının arkasında bir hikâyesi var.

Güçlü sanayi altyapısı nedeniyle her dönem yabancı sermayenin gözdesi halindeki Türkiye'nin en önemli sanayi merkezlerinden biri olan Bursa'da faaliyet gösteren Biesseci Bursa Tekstil San. ve Tic. A.Ş. Satış Direktörü Yasemin Canaydın ile firmanın faaliyetleri ve hedefleri üzerine yaptığımız söyleşi de Canaydın, üretimde daha çok verimliliğin ve rekabet yolunun yalın üretimde geçtiğinin özellikle altını çizdi..

Biesseci A.Ş.'yi tanımakla söyleşimize başlayabilir miyiz?

Biesseci Bursa Tekstil San. ve Tic. A.Ş. 1984 yılında spor ve rahat giyisi konfeksiyonu yapmak amacıyla örme-konfeksiyon işletmesi olarak kurulmuştur. 1991 yılında örme ve dokuma kumaşların boya-terbiye işlemleri için boyahane işletmesi devreye almış ve örme işletmesini yeniden yapılandırmıştır. Her yıl yapılan yeni teknolojik yatırımları ile örme, boya ve konfeksiyon üretimlerinin tüm aşamalarını gerçekleştirebilecek olanakları bünyesinde toplamıştır. Biesseci sadece makine ve teknolojiye değil, insana da yatırım yapmaktadır. 2004 yılından beri yalın üretim uygulamakta olan Biesseci, tüm fabrikadaki üretim ile ilgili bölümleri özel danışmanlar ile yalın üretim eğitimine tabii tutmuştur. Biesseci A.Ş. Adidas, Nike, Next, Timberland, Puma, Reebok, Trussardi, Quicksilver, Bell Bottom, Guess, Kappa, Mavi Giyim, Lacoste vb. gibi konusunda lider firmalara hizmet vermektedir. Üretim prosesimizde organik tekstil üretimi de yapmaktayız. Biesseci A.Ş.'nin Monaco, Almanya ve İngiltere'de pazarlama ve irtibat büroları bulunmaktadır. Bizim şu andaki hedefimiz mevcut işimizi en iyi şekilde yapmak.

Geçen seneden beri 'No Fear' ismiyle kendi markamızı çıkartıyoruz. Ameri-

Dilini, kültürünü bilmediği Almanya'ya geldi 1970'te... Mannheim bölgesindeki ikinci jeans dükkanını açtı. Alman firmalarıyla rekabet etti... Ama en büyük başarısı bu değildi... 10 metre karelik bir dükkandan, mağazalar zincirine uzanan hayaller kurdu. Eşini ve çocuklarını bu düşe inandırdı. Kendisi göremedi ama... Mal almaya giderken, bir trafik kazasında hayatını kaybetti... Bu, yazı TrendFabrik'in başarısından çok, onun vizyonuna adanmış bir yazıdır... Anadolu'dan Almanya'ya göçüp gelen Ceyhan Özçelik'in vizyonuna...

Platform, Trend Fabrik ismini markalaştırmayı başaran anne Nevin Özçelik ile küçük bir çocukken babasıyla mal almaya giden, ticareti öğrenen Kerem Özçelik'le görüştü...

Almanya'ya nasıl geldiniz?

NEVİN ÖZÇELİK- 1970 senesinde eşimle beraber geldim. Eşimin kendi yapısında da ticaretle ilgisi vardı. 2 sene işçi olarak çalışıp, kendi işini kurmak istiyordu. Küçük, 10 metre karelik dükkanımızı açtık. O dönem Almancamız yeterli değil. Büyük oğlumuz okuldan geldiğinde, derslerine yardımcı olsunlar diye gelen müşterilere rica ediyorduk. Bir müşteri kıyafet denediğinde, Almanca bilmediğimiz için "Aynaya bakar mısınız?" yerine "Schaufenster'e bakar mısınız?" derdik.

1976 senesinde ilk işyerimizi kurduk.

Eşinizin geri dönmek gibi bir hayali yok muydu?

NEVİN ÖZÇELİK- O'nun yoktu. Ben düşünüyordum, 5 sene sonra döneceğim, çocuklarımı Türkiye'de büyüteceğim gibi.. Çocuklarım Türkiye'de üniversiteye gitsinler istiyordum. O kesinlikle istemiyordu, Almanya'yı seviyordu. Almancamız yeterli değildi. Büyük zorluklar çekiyorduk. Firmalara gittiğimizde derdimizi anlatamıyorduk. Bize markalı malları vermiyorlardı.

10 metre karelik bir dükkanda başladınız. Sembol olarak o dükkanı hala tutuyorsunuz. Neler hissediyorsunuz, bunca yıl aradan sonra oraya tekrar girdiğinizde...

NEVİN ÖZÇELİK- Eskiyi yaşıyorum. Oraya girdiğimde, ordaki üzüntüleri, sıkıntıları hatırlıyorum. Her şey öyle güzel yürümedi. Bir saatlik anlatmaya, bir anlatmaya sığmaz bunlar.

O dönemde gelen müşterilerinize karpuz, çay ikram ediyormuşsunuz...

NEVİN ÖZÇELİK- O küçücük yerde, biz pantolonları iri iri kartonların üzerine fiyatlarını yazıp asardık. Bizde çok farklıydı. Almanların hoşuna gidiyordu. Karpuz kestiğimizde Alman müşteriler yere oturup, bizimle karpuz yerlerdi. Çok eski bir müşterimiz Avusturya'ya yerleşti. Her sene gelir, kıyafetlerini bizden alır gider.

Çok güzel bir şey ama bu değil mi?

Mal almaya gittiğimizde, yolda ben uyurdum. Çocuktum o zaman. Başım yana düştüğünde, babam beni dürter uyandırırdı. "Oğlum, uyan, bu yolları öğren. Yarın birgün sen gideceksin mal almaya" derdi... "Sen öğren, yarın lazım olacak" derdi. Çok zor dönemler geçirdik. 14 yaşında bir çocuk için babayı kaybetmek çok zordu.

NEVİN ÖZÇELİK- Elbette. Ben çok mutlu oluyorum, onları görünce...

O dönemin şartları içinde çok farklı bir olaydı. Sunduğunuz konsept çok farklıydı. Almanya'da o dönemde kimse müşterisine bir şey ikram etmezdi galiba..

NEVİN ÖZÇELİK- Evet. Biz çay kahve ikram ediyorduk.

Eşiniz de Almanca bilmiyordu...

NEVİN ÖZÇELİK- O da bilmiyordu. Burda öğrendi biraz. Ben biraz kursa gittim çok az. Ben bunu konuşarak ilerletirim diye düşündüm. Ama eşim gitmedi.

Ne tür sıkıntılar yaşadınız başka...

NEVİN ÖZÇELİK- İkizlerim oldu sonradan. Kerem, 20 aylıktı bıraktığımda, daha sonra getirdik. Zor oldu. Ertesi hafta dönmek istedim. Almanca bana itici geldi. Türkiye'nin sıcaklığını burada bulamadım. Eşim bana çok yalvardı. "Biraz sabret, ilerde herşeyimiz olacak. Büyük mağazalarımız olacak" derdi. Ben bütün bunlara göğüs gerdim. Oğlumu 5 ay içinde geri getirdim zaten. Dayanamadım. Daha sonra ikizlerim oldu. Yeni bir iş yeri kurduk, bir oda bir mutfak bir yerde oturuyorduk. Çocukları anneme bırakmıştım. 11 sene çocuklarım orada kaldı. İnsan ilerde onun faturasını ödüyor.

Jeans işi nerden aklınıza geldi?

NEVİN ÖZÇELİK- O zamanlar modaydı. Ama bulmak zordu. Mahmutpaşa'da çalıştığı için, arkadaşları onu tavsiye ediyorlardı.

Eşinizi talihsiz bir kazada kaybettiniz. Nasıl oldu bu kaza?

NEVİN ÖZÇELİK- 75'te biz dükkanı açtıktan sonra. 81'de Grünstadt'da açtık. 84'te de, yine kendi malımızı almaya Eschborn'a gittiğimizde, trafik kazasında, eşimi kaybettim. Yapacağım tek şey, işimi yürütmekti. Çocuklarım bu meslek üzerinde okuyacaklardı. Eşimin bana söylediği tek şey vardı. "Nevin, bu tezgah yürüyecek..." Bunu unutmadım. Hep ben bundan yola çıktım. Kendime bir tek yol tuttum. "Ben başaracağım..."

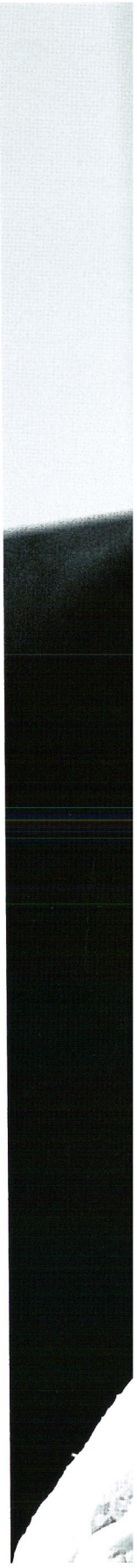
Siz Mannheim'da, dükkan açtığınızda ikinci dükkandınız... Diğer firmanın size karşı davranış nasıl oldu?

NEVİN ÖZÇELİK- Onlarla bizim hiç bir sorunumuz yoktu. Ancak ondan sonra açanlarla sorunlar yaşadık. Markalı mallara engel olmak istediler. Yoksa pek büyük sorun yaşamadık.

FOTO: KEREM ÖZÇELİK ALBÜMÜ

FOTO: PLATFORM

Vizyonlu bir babanın mirası....

Trend Fabrik markasının oluşumunda kuşkusuz baba Ceyhan Özçelik'in çok büyük rolü var... Ceyhan Özçelik daha o yıllarda, çocuklarına bir gün mağazalar zinciri kuracaklarını anlatmış...

Bayan olarak o yıllarda çok zorlanmadınız mı?

NEVİN ÖZÇELİK- Bir kere kendimde cesareti bulduğum için, yeterli Almanca olmadan... Üç tane küçük çocuk... İş konusunda bilgim yok... Beraber yapıyoruz ama onun kadar bilmiyorum. Tabii ki, bunların zorluklarını yaşadım. O zamanlar iş müsadesi sorunu vardı. Kendimiz üzerine açamıyorduk. Kendi üzerimize açmak için Emniyet'e başvurdum. Emniyet Müdürlüğü'ne (Ordnungsamt) gittim ve gerçekleri anlattım. O zaman ki görevli, iş sizin olup, dükkan başkasının üzerineyse, buradan atılabilirsiniz, sınır dışı olabilirsiniz" dedi. Çok anlayışlı bir memurdu. Bir ay sonra iş müsadem geldi.

Rahmetli eşinizden ticari olarak bir şeyler alabildiniz mi?

NEVİN ÖZÇELİK- Önce iş yerini öğreneceksin, derdi. Bir ay içinde ehliyetini alacaksın, dedi. Mal almaya, fuarlara gideceksin, dedi. Sanki öleceğini, geleceği biliyormuş gibi, bana her şeyi öğretti.

8 mağazanın sahibisiniz şu an... Ne-

Ceyhan Özçelik, ayakkabı boyacılığı yaparken...

FOTO: KEREM ÖZÇELİK ALBÜMÜ

ler hissediyorsunuz kapılarından içeri girdiğinizde...

NEVİN ÖZÇELİK- Her iyi insanda, bir kötü yan mutlaka vardır. Her kötü yanda da mutlaka iyi bir taraf vardır. Bazı kişiler geliyor, "Bu haylaz, yaramaz" diyorlar. Ama ben onlara bir kapı açmak istiyorum. Benim oğlumun felsefesi de benim düşüncelerim gibidir.

Çok da doğalsınız, patroniçe havanız yok...

NEVİN ÖZÇELİK- Ben hayatta mütevazılığı seviyorum. Allah'ım benim mütevazılığımı alacaksan, hepsi gitsin, diye her akşam dua ediyorum. Benim için her şeyden önce kendime saygı gelir.

Siz çalışan bir anne babanın evladısınız. Çocukluğunuzu belki tam tadıyla yaşamadınız. Özellikle ilk gelen kuşağın kaderiydi bu. Anne baba çok çalışmak zorundaydı. Sizin o dönemlerde yaşadığınız sıkıntılardan anlatabileceğiniz neler var?

KEREM ÖZÇELİK- O zamanlar babamız esnaf olarak yetişmemizi isterdi. Ben oğlumu okutmayacağım, derdi. Benim çocuğum 30 yaşına kadar okullarda okumasın. Okuyan adamı, yanında çalıştırsın, derdi. Ben çocukken sıkılırdım, "Baba bütün arkadaşlarım oyundalar. Ben bütün gün dükkandayım. Pazarları bile dükkandayım." dediğimde, "Oğlum, sen bu işi öğrendiğinde bana dua edeceksin... Yarın bir gün arkadaşların fabrikalarda çalışırken, sen iş sahibi olacaksın. Ve o zaman bana dualar edeceksin... Hakikaten de öyle oldu.

Çocukluk dönemlerinizde siz de babanızla beraber mal almaya giderdiniz.. Neler hatırlıyorsunuz o zamanlar...

KEREM ÖZÇELİK- Mal almaya gittiğimizde, yolda ben uyurdum. Çocuktum o zaman. Başım yana düştüğünde, babam beni dürter uyandırırdı. "Oğlum, uyan, bu yolları öğren. Yarın birgün sen gideceksin mal almaya" derdi... "Sen öğren, yarın lazım olacak" derdi. Çok zor dönemler geçirdik. 14 yaşında bir çocuk için babayı kaybetmek çok zordu.

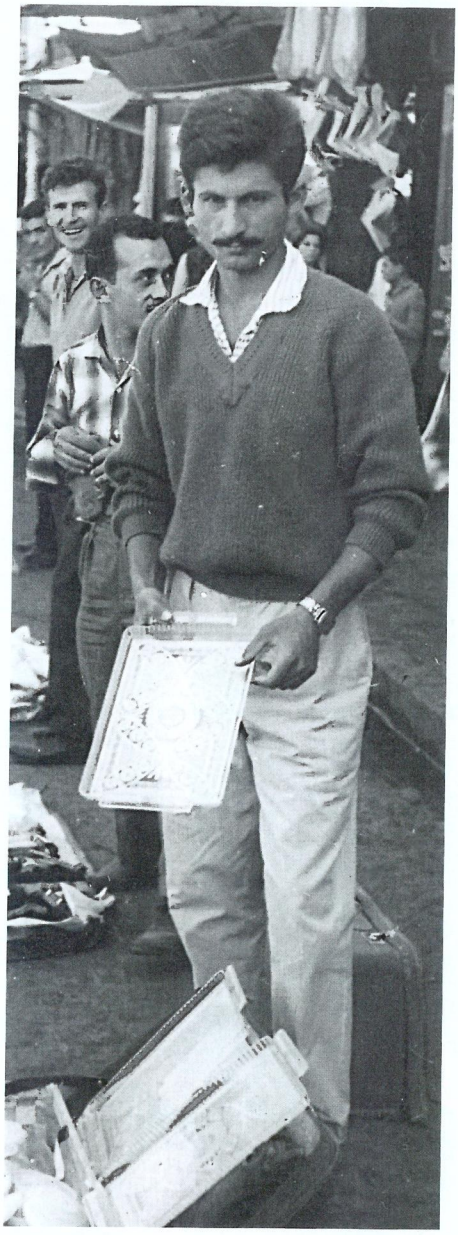
Hiç ben başaramayacağım demediniz mi?

KEREM ÖZÇELİK- Küçüklükten beri biz bazı şeylere uzak kaldığımız için içimizde hep bir azim vardı. Arkadaşlarımın yaşam tarzlarına özenirdik. Bizim içimizde her zaman çalışma azmi vardı.

10 metre karelik küçük bir dükkandan başladınız. Başarınızın anahtarı neydi?

KEREM ÖZÇELİK- Her zaman kendimizi yenilemeye çalıştık. Gözümüzü açık tuttuk. O zamanlar ilk bizdik, çarşı içinde Almanların sanayi bölgesinde yeşil alana çıkan ilk tekstilcilerdendik. Bize, "Siz deli misiniz, kim gelir sanayi bölgesine" dediler. Büyük merkezlerde kiralar çok yüksek olduğu için oralara açtık. Daha sonra işler büyüdü işte. Bazen pazar günleri

Ceyhan Özçelik, Mahmutpaşa günlerinde, seyyar satıcılık yaparken.

Brühl'deki mağazanın önünden geçtiğimde, "Burası bizim olamaz" diyorum kendi kendime... Ama gerçekten 10 metre karelik bir dükkandan buraya getirmek için çok büyük emek verdik.

Bu mağazalarda tanınmış, büyük markaları buraya getirmek kolay olmadı. Çok zorluklar çekmiş olmalısınız...

KEREM ÖZÇELİK- Büyük bir ön yargı var Türklere karşı. Biz mal istediğimizde, lütfen dükkanın resmini çekip gönderin diyorlardı. Buraların resimlerini gönderiyoruz, iptal geliyor. Buranın çok tanınmış mağazalarının resimlerini çektik. Buralar bizim mağazalarımız dedik ve gönderdik. Bugün bu gerçeği temsilcilere anlattığımızda gülüyor, inanamıyorlar. Ama ne yapalım, bize mal vermiyorlardı.

Şu an 200 işçiniz var...

KEREM ÖZÇELİK- Evet şu an 200 ama hedefimiz 1500...

Babanızın bıraktığı yerden devralıp, bugün 10 metre karelik dükkanın yanına 8 büyük mağaza koydunuz... Şirketi getirdiğiniz nokta, sizi duygulandırıyor mu?

KEREM ÖZÇELİK- Çok...

Arabalarda uyuyan Kerem gitti, şimdi işin başında bir Kerem var...

KEREM ÖZÇELİK- Arkadaşlar, sen buranın patronu gibi durmuyorsun diyorlar.

Rahmetli babanızın, bugün şirketi getirdiğiniz noktayı görmesini ister miydiniz?

KEREM ÖZÇELİK- Çok isterdim. Mal almaya gittiğimde hep onu hayal ediyorum. Onun da hayali, çocuklarının öğrenmesi, onların da torunlarına devretmesiydi. Küçük çocuğumuz bile bu işin içinde şimdi.

Gençlere tavsiyeniz neler?

KEREM ÖZÇELİK- Eğitime önem versinler. Babamız bizi başka dükkanlara yollardı. Ailelere tavsiye ediyorum. Çocuklara sorumluluk versinler. Biz küçük yaşta, babamız dükkanı bize bırakırdı. Babam, öğrensinler, yetişsinler, derdi.

TrendFabrik'in başarı sırları

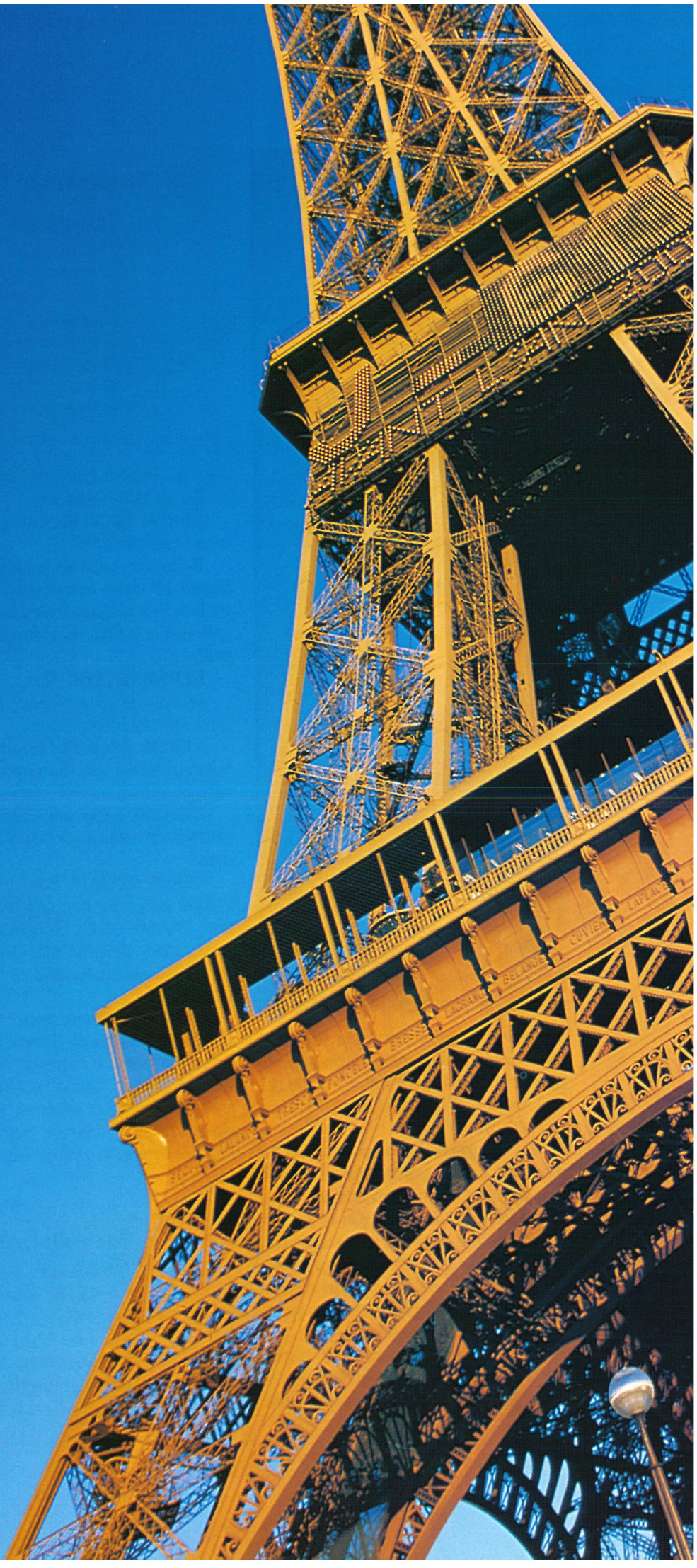
1) Müşterilerle sıcak bir diyalog kurmak.
2) Başarıya inanmak
3) Sistemli ve disiplinli çalışmak
4) Şirket felsefesini sürekli yenilemek, geliştirmek
5) Sektörü iyi analiz ve takip etmek.
6) İnsanların eğilimlerini, trendleri takip etmek.
7) Markalaşmak, markayı büyütmek.
8) Büyük düşünmek.
9) Çalışanlarla bir aile gibi olmak.

KARTVİZİT

Trendfabrik

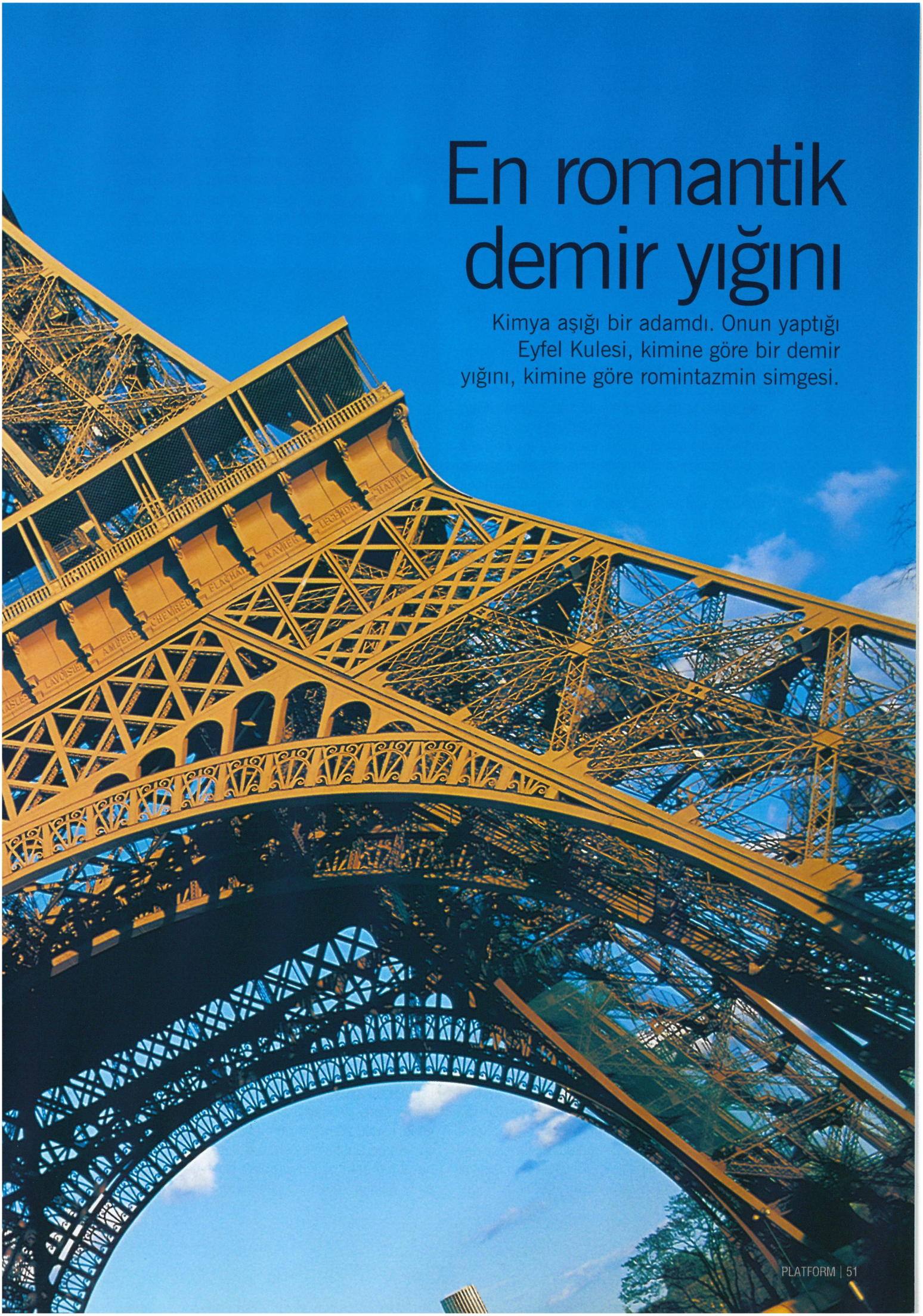
Traumannwald 1-3
68782 Brühl
+49 6202 577 86 28
+49 6202 577 99 41
www.trendfabrik.de
info@trendfabrik.de

fransa

En romantik demir yığını

Kimya aşığı bir adamdı. Onun yaptığı Eyfel Kulesi, kimine göre bir demir yığını, kimine göre romintazmin simgesi.

R. FİRDEVS GÜLMEZ / PARİS
f.gulmez@platformdergisi.net

Kimine göre romantizmin simgesi.

Kimine göre demir yığını…

Kimine göre aşkın doruğa çıktığı mekan.. Eyfel Kulesi…

Herkes farklı kategoride değerlendirebilir lakin; ülkenin turizm sektöründe çok büyük bir rol üstlenmiş durumda Eyfel…

91 yaşında hayata gözlerini kapadığında, Fransa'da olduğu kadar, dünyanın dört bir yanındaki günümüze kadar ulaşan tarihi eserlerde imzası bulunan bir tasarımcının ardından Fransız halkı gözyaşı döküyordu. Bir asırlık hayatında, kendisini kimyanın ve demirin akıl almaz büyülü dünyasına hapseden genç adam yaşamının ilk yıllarından itibaren ününe ün katar. 1832 yılının aralık ayında, tasarımıyla adından çokça söz ettirecek, dünyaca ünlü La Tour Eyfel Kulesi'nin inşasında önemli rol oynayacak bir şahsiyetin doğumu müjdeleniyordu ailesine. Dijon kentinin soğuk bir kış gününde BOENİCKHAUSEN ailesinde sevinç nidaları yükselmektedir.

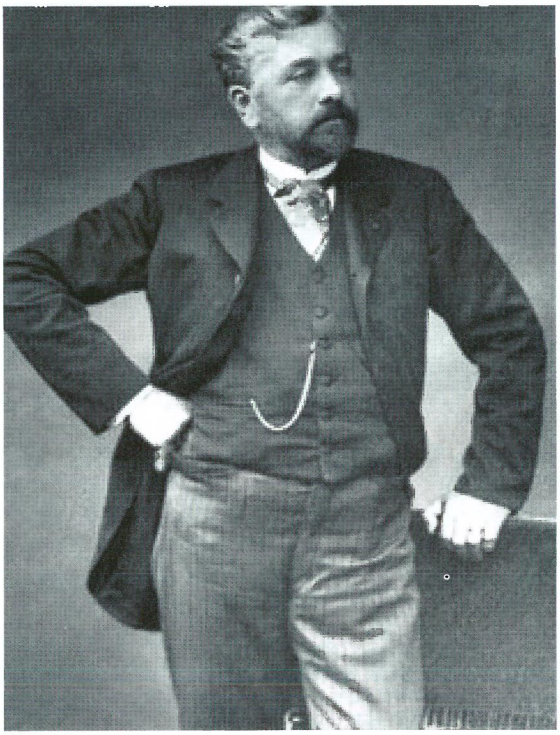
Daha sonraki yıllarda Paris'e yerleşmelerinin ardından soyadları Köln yakınlarındaki Eifel yaylasından esinlenerek Eyfel şeklinde değişir.

Köklü bir Alman ırkından gelen baba, Alexandre Eyfel ve Fransız asıllı anne Catherine Mélanie Moneuse'nin ilk oğullarıdır Gustave Eyfel.

Çocukluğunun ilk yıllarını doğum yeri olan Dijon'da geçiren küçük Gustave oldukça mutludur. Bu mutlulukta amcaları Jean-Baptiste Mollerat ve Michel Perret'nin rolü büyüktür. Zira bu iki yetişkinin bilim yolundaki çalışmaları daha o günlerde Gustave'in ilgisini çeker. Her küçük çocuk gibi kimyanın büyülü ritüelleri, maddeyi ve maddenin uğradığı dönüşümleri, kimya araştırmalarında kullanılan araçgereçlerin ve oluşturulan üçboyutlu modellerin muhteşem görsel dünyası ilgisini çeker. Bu görsel buyu içinde yaptığı yolculuklar ileriki yıllarda hayatının anlamı olacaktır.

Tasarım başlıyor

Lise yıllarının sonuna kadar Dijon'da kalır genç Gustave. Üniversiteye başlayacağı sırada eğitimini Paris'in ünlü Ecole Centrale de Paris'inde devam kararı alır. Çalışkan bir öğrencidir. Başarı ile eğitimini tamamlar. Ailevi sorunları yüzünden , o zamana kadar hayali olan amcası Jean-Baptiste Mollerat'in fabrikasının başına geçemez. Paris'te , M.Nepveu yönetimdeki özel bir metal yapım şirketinde ilk işine başlar. Bu işle birlikte metalık köprü yapımının dizaynına geçiş yaparak ilk tasarımı olan Bordeaux Köprüsü'ne başlar. Kariyerinde önemli bir yapı taşıdır bu köprü. Zira henüz 21 yaşındadır ve 500 metrelik köprünün tasarımını ve inşaatını bizzat yürütmektedir. Nehrin iki yanının oldukça geniş olması, malzeme bulmaktaki sıkıntılarına rağmen köprüyü başarı ile tamamlayıp genç yaşta adını duyurmayı başarır

Gustav Eiffel

Gustave Eyfel.

Yıllar boyu Fransa'nın çeşitli yerlerinde yürüttüğü çalışmalarına, Sili, Peru gibi Güney Amerika ülkelerini de dahil ederek dünyaya açılmaya başlar. Budapeşte Garı'nın inşaatını yönetir. Portekiz'de çeşitli yenileme çalışmalarına katılır. Yaş henüz 45'dir. Dünyanın birçok kentinde ünü günümüze kadar ulaşan yapıta imza atar. Bunlardan en meşhuru şüphesiz kendi adıyla anılan LA TOUR EİFFEL yanı Eyfel Kulesi'dir.

Dev bir lego gibi

Paris'in olduğu kadar Fransa dendiğinde ilk akla gelen en görkemli yapının bu kule olduğu gerçektir. O yıllarda, 1889 Dünya Fuarı'nın Paris'te yapılması kararı alınır.Fransız hükümeti fuarın bir sembolünün olmasını ister. Aynı zamanda 1789 Fransız İhtilali'nin de 100. yılı kutlamaları ve demir-çelik sanayinin yükseliş boyutunu da dünyaya tanıtmak için çalışmalara başlanır. Hükümet ortaya çıkacak yapının olabildiğince ihtişamlı olmasını arzu etmektedir. O güne kadar adından demir-celik sanayinde çokça söz ettiren Gustave Eyfel'e başvurulur. Profesyonel iş hayatının altın çağını yaşayan Gustave Eyfel, bunu en iyi şekilde meydana getirebilmenin yegane yolu-

nun demir bir kule olacağını düşünür.Aslında kulenin mimarı Gustave Eyfel olmayıp, İsviçreli Maurice Koechlin 'in bir siparişi üzerine çizen Stephen Sauvestre'dir. Meslektaşı Emile Nouguier ile beraber ilk tasarımları yapmıştır.

Karar hükümet tarafından onaylanır. Seine Nehri yakınlarında Askeri Okul'un tam karşısında inşaat yeri belirlenir ve çalışmalar başlar. Böylesine devasa bir kuleyi ancak derin kayalıkların üzerine kurulmuş dev ayaklar taşıyacaktır. Dev bir legoyu andıran Eyfel kulesi tam anlamıyla lego yapımı gibidir. 3000 işçi 26 ay boyunca 18.038 adet demirden oluşan parçayı 2.5 milyon perçinle bir araya getirdi. Bu demir parçalar Clichy bölgesinde özel olarak kurulan bir fabrikada meydana geliyor ve inşaat yerine tek tek getirildikten sonra birleştiriliyordu.O günkü şartlar altında güvenlik önlemlerini de düşünürsek şaşırtıcı bir şekilde kulenin yapımında hiçbir ölüm vakasının görülmediğini öğrenmekteyiz. İlk başlarda Gustave Eyfel, kulenin ayakta kalabilmesi için sadece 20 yıl izin alabilmişti hükümetten. BU izin çerçevesinde 1909 yılında kulenin sökülmesi gündemdeydi. Ancak kule, Atlantik ötesine yapılan iletişimde önemli rol oynaması bakımından, hem de ülkeye oldukça yüksek miktarda turisti çekebilmesi açısından, kalmasına izin verilmiştir. İkinci Dünya Savaşında da istihbarat konusunda sağlam bir merkez oluşturmuştur Eyfel Kulesi.

300 metre boyunda

Kule 300 metre boyunda olup, her 7 yılda bir 60 ton boya ile boyanır. Zaman içinde kulenin rengi kırmızımsı kahveden, sarımsı kahveye, daha sonrasında kestane kahvesinde nihayet bugünkü bronz tonuna dönüşmüştür. Boya işlemi üç tonda yapılır ki en açık tonu zirvesinde kullanılırken, en koyusu ise ayakları hizasındadır.

Böylesine bir sanayi gücünü dünyaya tanıtımda önemli rol oynayan Gustave Eyfel'in, Ülkemizde de özellikle İzmir Konak Pier yanı eski gümrük binasının yapımındaki çelik oluşumu elemanlarının geometrik formlarında görülen benzerliklerinden dolayı kendisine ait olduğu ifade edilir. Dünyanın dört bir yanındaki eserlerde imzası bulunan G.Eyfel'in, New Yok'un sembolü olan "özgürlük anıtı"nın yapımında da adı geçer. Enteresan bir hikayesi olduğundan kısa anekdotlarla anlatmak isterim olayı.

Bilindiği gibi yıl, 19.yüzyıl ortaları. Fransızlar tarafından Mısır'a dikilmek üzere bir heykelin inşasına karar verilir. Ancak sonradan yaşanacak birtakım karmaşa yüzünden heykel Mısır yerine Amerika yolculuğuna çıkar. İşin enteresan tarafı masrafları karşılayan kişinin zamanın Osmanlı Sultanlarından II. Abdülaziz olmasıdır. Olayın detayında, Akdeniz ve Kızıldeniz'i birbirine bağlayan bir kanalın yapımı ve bu kanala "Süveyş" adının verilecek olması yatmaktadır. Birde bu kanalın Akdeniz'e açılan yerine bir heykelin konması planlanır. Heykelin ise firavun devrini sembolize eden bir bayan ve elinde bulundurduğu meşalesinde de " Asya'nın ışığının Mısır'dan geldiğinin" işareti olacaktır.

Heykelsiz açılış

Aynen Eyfel kulesinde olduğu gibi, parçalar lego sistemi gibi tek tek imal edilir ve Fransa'nın Marsilya kentinden gemiye yüklenir. Mısır'a doğru yolculuk başlamıştır. Ancak o zamanlarda Mısır'ın başına geçen İsmail Paşa hükümeti Müslüman bir ülkeye böyle bir heykelin yakışmayacağına kanaat getirerek, heykelin gelişini durdurma kararı alır. İki ülke arasındaki diplomasi alışverişi sonuçsuz kalır ve kanal 1869 Kasım ayında dünyanın dört bir yanından gelen misafirlerle "heykelsiz" açılır. Ve bu eser Fransa'ya geri gönderilerek bir depoya terk edilir.

Aynı yıllarda Amerika ve Fransa arasındaki sıcak ilişkileri daha da perçinlemek istercesine, Fransa Amerika'ya bir hediye göndermeyi planlar.Heykel aynen Eyfel kulesi gibi devasa bir boyutta olacak ve bir elinde hukukun sembolü bir kitap, diğer elinde ise dünyayı aydınlatan sembolik bir meşale olacaktı. Sipariş böyleydi. Hükümet kararı ile Süveyş kanalına heykel yapılması istenen heykeltraşa sipariş devredilir. Zaten heykel hazırdır tek değişecek yerin firavun devrini sembolize eden yüz ifadeleri ve eline bir kitabın tutuşturulmasıdır. Eserin çelik ve demir işleri ve birleştirme görevi Gustave Eyfel'e verilir. Değişiklikler yapılır, planlar hazırlanır.

Eser New York'un girişinde bulunan küçük adacıkların birine dikilecektir. 350 parçadan oluşan heykel 1886 ayında büyük bir törenle açılır ve adına dünyaca ünlü "hürriyet abidesi " denilmeye başlanır. İki ülke arasındaki dostluk temellerinin atılmasında önemli rol oynayan Gustave Eyfel 'e şükran borçlarını ödemek isteyen Fransa'da yaşayan amerikan vatandaşları bu hediyenin karşılığı olarak Eyfel kulesinin 2 km uzağına 1/4 lük bronz bir Gustave Eyfel portresi dikmişlerdir.

Hayatının son yıllarında G.Eyfel, Panama kanal projesinin tasarımında görev alır. Ancak şirketin iflasıyla bu görevi bırakmak zorunda kalır.

91 yaşında öldü

Daha sonraları aerodinamik kanunlarına merak sarsa da, 1923 yılının soğuk bir kış gecesinde, 91 yaşında hayata gözlerini kapar. Doğumu gibi ölümü de yılın son ayı olan Aralık ayıdır. Ardından adından yüzyıllar boyu bahsedilecek birçok metal yapıta imza atmış bir mimar-mühendisin en güçlü yapıtı olan Eyfel Kulesi'nde gün batısını izleyin derim. Paris'in ayaklarınızın altına serildiği, güneşin adeta elle tutulabilecek kadar yakın hissedildiği, ruhunuzun bulutlarla dansına eşlik edebileceğiniz tek mekanın kulenin en son katı olan platformdan bir başka adresin olamayacağına oraya çıktığınızda karar vereceksinizdir.

Yurt dışındakilere oy hakkı yasalaştı...

AK Parti İstanbul Milletvekili Burhan Kuzu'nun başkanlığında toplanan Anayasa Komisyonu, Seçimlerin Temel Hükümleri ve Seçmen Kütükleri Hakkında Kanunda değişiklik yapılmasına ilişkin tasarıyı, alt komisyon raporu üzerinden görüştü.

Yurt dışı seçmenler, gümrük kapıları dışında; mektup, sandık, elektronik oylama yöntemlerinden biriyle de oy verebilecek. Yabancı ülkenin durumuna göre, hangi yöntemle oy kullanılacağı Dışişleri Bakanlığının görüşü alınarak YSK'ca belirlenecek.

SADULLAH AMASYALI

Yurtdışında yaşayan Türk vatandaşları ilk genel seçimlerde oy kullanabilecek. 155 Ülkede yaklaşık 3 milyon seçmene oy kullanma hakkı tanıyan ilgili yasa tasarısı Anayasa Komisyonu'nda kabul edildi. Yasanın öncelikli olarak genel kurula ineceğini belirten Başbakan Yardımcısı Cemil Çiçek, çok bilinmeyenli bir konuda düzenleme yaptıklarını söyledi.

Yasaya göre Türk vatandaşlarının bulunduğu ülkenin konuya yaklaşımına göre seçmenler dört farklı şekilde oylarını kullanabilecekler. Komisyonun sandıkta oy kullanmayı tercih etmesine karşılık, sandıkla oy verilmesine izin vermeyecek ülkelerde, mektupla veya elektronik ortamda da oy kullanılabilecek. Yurtdışında yaşayan seçmenlere daha önce tanınan gümrüklerde oy kullanma imkanı devam edecek.

AK Parti İstanbul Milletvekili Burhan Kuzu'nun başkanlığında toplanan Anayasa Komisyonu, Seçimlerin Temel Hükümleri ve Seçmen Kütükleri Hakkında Kanunda değişiklik yapılmasına ilişkin tasarıyı, alt komisyon raporu üzerinden görüştü.

Kabul edilen tasarıya göre, yurt dışındaki vatandaşların oy kullanmalarıyla ilgili seçim işlerini yönetmek üzere Ankara'da Yurt Dışı Merkez İlçe Seçim Kurulu oluşturulacak. İhtiyaç duyulması halinde birden fazla yurt dışı merkez ilçe seçim kurulu oluşturulabilecek. Yüksek Seçim Kurulu, bu konudaki gerekli düzenlemeleri yapacak.

Yurt dışında bulunan vatandaşların adres kayıt sistemindeki (MERNİS) bilgilerine dayalı olarak "Yurt Dışı Seçmen Kütüğü" oluşturulacak.

YSK'ya, seçmenleri resen seçmen kütüğüne kaydetme yetkisi verilecek. Buna göre, seçmen kütükleri, MERNİS'teki bilgiler esas alınarak YSK'ca belirlenecek usul ve esaslara göre her yıl güncelleştirilerek oluşturulacak.

Seçimlerde parmaklara çıkmayan boya sürülmesi uygulamasına da son verilecek. Sandık kurulu başkanı, oyunu kullanan seçmene kimlik kartını verirken seçmen listesindeki adı hizasına imzasını attıracak. İmza atamayanların sol elinin başparmağının izinin alınması yeterli olacak. Bu parmağı olmayan seçmenin ise hangi parmağını bastığı yazılı olarak belirtilecek.

Oy verme yöntemleri

Yurt dışı seçmenler, gümrük kapıları dışında; mektup, sandık, elektronik oylama yöntemlerinden biriyle de oy verebilecek. Yabancı ülkenin durumuna göre, hangi yöntemle oy kullanılacağı Dışişleri Bakanlığının görüşü alınarak YSK'ca belirlenecek.

Yurt dışı seçmenler, milletvekili genel seçimi, Cumhurbaşkanı seçimi ve halk oylamasında oy verebilecekler. Yerel seçimlerde ise oy kullanamayacaklar. Ayrıca sadece seçime katılan siyasi partilere oy verebilecekler.

Yurt dışında ve yurt dışı temsilciliklerde seçim propagandası yapılamayacak.

Mektupla oy kullanma

Yüksek Seçim Kurulu, özel olarak imal ettirdiği oy pusulası ile özel renkte

bastırılmış oy zarflarını, Yurt Dışı Merkez İlçe Seçim Kuruluna gönderecek. Yurt Dışı Merkez İlçe Seçim Kurulu, arkası kendi mührüyle işaretlenmiş oy pusulası ile oy zarflarını, seçimlerden 75 gün önce seçmenin yurt dışında kayıtlı olduğu adresine gönderecek.

Seçmene oyunu kullanmak üzere gönderilen özel zarflardan, bir köşesi Yurt Dışı Merkez İlçe Seçim Kurulunun mührünü taşıyan küçük zarfa oy pusulası konulacak. Bu zarf, üzerinde "Yurt Dışı Merkez İlçe Seçim Kurulu Ankara/TÜRKİYE" yazılı orta boy ikinci zarfa konacak ve bu ikinci zarf, üzerinde seçmenin yurt dışı adresi yazılı üçüncü büyük zarfa yerleştirilecek. Seçmenler oy kullandıkları zarfı, seçim günü saat 17.00'a kadar Yurt Dışı Merkez İlçe Seçim Kurulunda bulunacak şekilde posta ile gönderecekler.

Seçimin yapıldığı gün saat 17.00'den itibaren oy torbaları Yurt Dışı Merkez İlçe Seçim Kurulunca açılarak sayım, döküm ve birleştirme işlemleri yapılarak sonuçlar, Ankara İl Seçim Kuruluna iletilecek. Sonuçlar, bu Kurulca tarafından da birleştirme tutanağı düzenlenerek Yüksek Seçim Kuruluna gönderilecek.

Elektronik ortamda oy kullanma

Yüksek Seçim Kurulu, yurt dışında bulanan vatandaşların Türkiye Cumhuriyeti kimlik numarası aracılığıyla elektronik ortamda oy kullanabilmeleri amacıyla gerekli teknik alt yapıyı kurmaya, güvenli oy kullanılabilmesi amacıyla seçmenler için şifre veya benzeri güvenlik tedbirleri ile mükerrer oy kullanılmasını engelleyecek önlemleri almaya yetkili kılınacak.

Yurt dışındaki seçmenler, seçimin yapılacağı tarihten geriye doğru 30 gün öncesine kadar belirlenen süre içerisinde başlamak üzere, seçim günü saat 17.00'a kadar elektronik ortamda oy kullanabilecekler.

Yurt dışı seçmen kütüğüne kayıtlı bulunan seçmenler, seçimin yapılacağı günün 45 gün öncesinden başlamak üzere seçim gününden önceki 7. gün, saat 17.00'a kadar Türkiye'nin yurt dışı temsilciliklerinde ve ihtiyaç duyulması halinde yerel makamların uygun göreceği diğer yerlerde kurulacak seçim sandıklarında oy kullanabilecekler. Oy kullanma işlemi mahalli saatle 08.00-17.00 arasında yapılacak.

Gümrük kapılarında oy verme

Yurt dışı seçmen kütüğüne kayıtlı bulunan seçmenler, seçimin yapılacağı günün 45 gün öncesinden başlamak üzere, seçim günü saat 17.00'a kadar yurda giriş ve çıkışlarında kullandıkları gümrük kapılarında kurulacak seçim sandıklarında oy kullanabilecekler.

Mükerrer oy vermeye teşebbüs eden veya verenlere, 3 yıldan 5 yıla kadar hapis cezası verilecek, ayrıca para cezası uygulanacak. Sandık kurullarında görev alacak personele, (1200) gösterge rakamının memur aylık katsayısının çarpımıyla bulunan tutar olan 59 YTL ödenecek.

Çağdaş doğru bir düzenleme

Devlet Bakanı ve Başbakan Yardımcısı Cemil Çiçek, görüşmelerde, yurt dışında 155 ayrı ülkede yaşayan Türk vatandaşlarının Anayasal haklarını kullanmaları için "Esnek bir yasal düzenleme" yapıldığını belirtti. Çiçek, "Çok bilinmiyenli bir konuda yasa hazırlıyoruz. İdeali değil mümkün olanı hedefliyoruz. Bu haliyle de çağdaş, doğru bir düzenlemedir. Parmak boyama gibi bir ayıptan da Türkiye kurtulmuş olacaktır" diye konuştu.

Mektupla oy kullanmada CHP'nin endişeleri

CHP Kırklareli Milletvekili Turgut Dibek, mektupla oy kullanma konusundaki endişelerini dile getirdi. Almanya dışındaki AB ülkelerinin sandık kurulmasına izin verdiğini anlatan Dibek, düzenlemede, "Sandık yönteminin öncelikli olacağı" konusunda bir ifadeye yer verilmesini istedi.

Bakan Çiçek de yabancı ülkelerin politik açıklamalar yaptığını, Almanya'nın da sandık kurulmasına izin vereceğinden emin olmadığını ifade ederek, problemin Almanya ile ilgili olduğunu belirtti. Çiçek, oy kullanma yöntemlerine ilişkin, "YSK'nın elini ayağını bağlamayacak, esnek düzenleme yapılmasının yararlı olacağını" söyledi.

Mali boyutu

CHP'li Dibek, yurt dışı temsilciliklerinde oy kullanma işleminin 75 gün önceden başlamasına ilişkin süreyi, alt komisyonda 45 güne düşürdüklerini belirterek, oy kullanma işleminin 1-2 gün içerisinde bitirilmesinin mali açıdan önemine işaret etti.

Başbakan Yardımcısı Çiçek, "Mali kaygıları hesaba katarak düzenlemeyi yapmadık" derken, Maliye Bakanlığı temsilcisi de tasarıdaki 75 günlük süreyi dikkate alarak yaptıkları hesaplama hakkında bilgi verdi.

Maliye Bakanlığı temsilcisi, "75 gün üzerinden, 2000 gösterge rakamıyla, 3 milyon seçmenin olduğu, her sandıkta 300 seçmen oy kullanacağı ve 10 bin sandık kurulacağı varsayımıyla, 500 trilyon maliyeti olacağını hesaplamıştık" ifadesini kullanarak, bu rakamın, oy kullanma süresi ile gösterge rakamındaki değişiklikten sonra düştüğünü belirtti.

Maliye Bakanlığı temsilcisi, sandık kurullarında görev alacak personele mevcut duruma göre "600" gösterge rakamı esas alınarak 29 YTL 60 Ykr ödendiğini, (1200) gösterge rakamının benimsenmesi durumunda ücretin 59 YTL'ye çıkacağını belirtti. Son seçimde toplam 70 milyon YTL ödeme yapıldığını anlatan Maliye Bakanlığı temsilcisi, rakamın 1 kat daha artacağına işaret etti.

Genç iş adamlarının büyük başarısı

Peyrunnas Kükrek ve **Rahmi Çağan** adlı iki genç işadamı, devlerin mücadele ettiği sektörlerinde, istikrarlı ve planlı çalışmalarının neticesinde firmalarını uluslararası bir marka yaptılar.

ÖNER ÖZCAN

Rahmi Çağan 15 Mart 1973'te Ordu'nun Perşembe İlçesi'ne bağlı Neneli Köyü'nde dünyaya gelir. Daha üç dört aylık iken ailesi ile birlikte Almanya'ya gelir. Ailesi Rahmi'nin ilkokulu Türkiye'de okumasını istediği için 1978 yılında Türkiye'ye gönderir.

Aslında Peyrunnas Kükrek ve Rahmi Çağan'ın Almancılık macerası 45 yıl önce babalarının Almanya'ya gelişleriyle başlar.

Konya'nın Derebucak İlçesi'ni terk eden, askerliğini yeni bitirmiş Mustafa Kükrek ve Ordu'nun Mesudiye ilçesinde vergi tahakkuk memurluğunu bırakıp Almanya'ya işçi olarak gelen Orhan Çağan birkaç yıl çalışıp döneceğini zanneden Almancılardan sadece ikisiydi.

Olmadı.

Başaramadılar...

Onlar da diğerleri gibi geri dönemediler.

Önce eşlerini getirdiler. Sonra çocuklarını.

Köyünde çeşmesi, suyu olmayan, Almanya'da içecek otomatiklerinden Coca-Cola çeken Almancıların nice acılarına ve sevinçlerine şahit oldu Almanya.

Gencecik yaşta gurbet yollarında, iş kazalarında, uyuşturucu, alkol komalarında harcadı kimilerini, kimilerini öğretmen, doktor, milletvekili, işadamı yaptı Al(a)manya.

Peyrunnas Kükrek ve Rahmi Çağan'da Almanya'da Türklerin gururu olan iki genç işadamlarımız.

***

Değişik Alman işyerlerinde çalışma hayatını sürdüren Rahmi Çağan ve Peyrunnas Kükrek 1999 yılında Rick GmbH'yı kurarlar.

Kurdukları işyerinde cesaret, azim ve bilgiyi birleştirerek çok kısa sürede kendi alanlarında Türk şirketleri içinde en büyüğü olmayı başaran Kükrek ve Çağan, Almanya genelinde de aynı branştaki şirketler arasında en önde gelen isimlerden biri olmayı başardılar.

Rick şirketler topluluğu, Rick GmbH, Atacom System ve Kalimera şirketleri olarak; yıllık 10 milyon Euro'yu aşan cirosu ve 200'den fazla personeli ile Almanya'da Türk milletinin haklı gururu olmayı başarmış durumda

***

Rahmi Çağan 15 Mart 1973'te Ordu'nun Perşembe İlçesi'ne bağlı Neneli Köyü'nde dünyaya gelir.

Daha üç dört aylık iken ailesi ile birlikte Almanya'ya gelir.

Ailesi Rahmi'nin ilkokulu Türkiye'de okumasını istediği için 1978 yılında Türkiye'ye gönderir.

İlkokul 1. ve 2. sınıfı anneannesi ve dedesinin yanında Neneli Köyü'nde okur. 1980 yılında Almanya'da işçi olarak bulunan ailesinin yanına gelir. İlkokul 3, 4, 5 ve 6. sınıfı Almanya'da okur.

1984 yılında ortaokul ve liseyi okuması için tekrar Türkiye'ye gönderilir. Ortaokulu Zonguldak'ta, liseyi yatılı olarak Samsun'da ve Ordu'da okur.

Almanya'ya kalıcı olarak gelişiniz nasıl oldu?

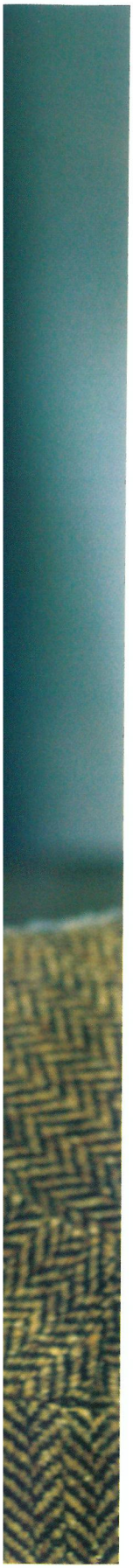
Rahmi Çağan: "Alman kanunlarına göre Almanya'da çalışan yabancılar kendi ülkelerinde bulunan çocuklarını 16 yaşına kadar Almanya'ya aile birleşimi yoluyla getirebiliyorlardı. 1989 yılında babamlar Türkiye'ye izine gelmişlerdi. Babamlar izinden dönüyorlardı. Arabaya

FOTOĞRAF: SEBAHATTİN ÇELEBİ

bindiler tam hareket edecekler, o sırada babam bana "Atla arabaya" dedi. Ben de atladım geldim. Böylece Almanya hayatım başlamış oldu."

Ne bekliyordunuz Almanya'dan, neler yaptınız?

Rahmi Çağan: "Almanya'ya geldiğimde Almanya ortaokul diplomamı kabul etmedi. Hauptschulabschluss için 2 yıl okula gitmem gerektiğini söylediler. Okulu 1 senede birincilikle bitirdim. Bu arada Almancam gelişti."

Meslek hayatınız nasıl başladı?

Rahmi Çağan: "Meslek eğitimi için dört işyerine başvuruda bulundum. Başvuruda bulunduğum işyerlerinden üçünden (Mercedes, Renolit ve Röm GmbH) olumlu cevap geldi. Ben Röm GmbH'yı tercih ettim. Röm GmbH'ya mesleki eğitim için başvuran 160 kişiden ilk 9'a girdim.

O zaman ki fabrika personel müdürü beni yanına çağırdı.

"Fabrikada çalışmak üzere çok Türk başvurdu ama sınavlarımızda başarılı olan sadece bir kişi oldu. O da bir yıldır çalışıyor. İkinci Türk sensin tebrik ederim" dedi.

Fabrika'daki iş arkadaşlarım hep Alman, dışarıdaki arkadaşlarımsa hep Türk'tü. Fabrika'da çalısan iki Türk'ten birisi bendim. Türk olduğum için hep horlanıyor, aşağılanıyordum. Bunun haricinde birde bugünkü Türk gençlerinin yaptığı hataları yaptım. "Ben bu paraya çalışmam, daha fazla hak ediyorum?" diyerek başarılı olmama rağmen, meslek eğitimimin bitmesine 1 yıl kala mesleği bıraktım?

Meslek eğitimini bıraktıktan sonra iş bulmak kolay oldu mu?

Rahmi Çağan: "Şimdi meslek eğitimi yapmayanların iş bulması çok zor. O zamanlar Almanya'da durumlar şimdiki gibi değildi.

Montaj işine başladım. Yardımcı işçi olarak üç beş ay kadar Türk işyerlerinde çalıştım.

Montaj işinden sonra paket servisine başladım. Aradan üç dört ay geçti yolda motor yaktım. Bu işide bıraktım.

Paket servisi işinden sonra tekrar montaj işine başladım. İşyeri beni Frankfurt'ta bir şantiyeye gönderdi. İşe başladım aradan üç beş gün geçti, şantiye şefi elinde bir liste ile yanıma geldi, başıma dikildi. "İşyeri sahibin koyun çiftliği ya da kesimhanesi olduğunu söyleyip, kuzu kesmek ya da kesmemek istediğimi" sordu. Orada çalışan tecrübeli ağabeyler bana "orada raconun öyle olduğunu ve kuzu kesmeyi kabul etmem gerektiğini" söylediler. Kuzu fiyatlarının piyasaya göre çok pahalı olmasına reğmen "evet" demek zorunda kaldım.

Aradan bir ay geçti aynı şantiye şefi geldi yine kuzu kesmem için adımı listeye yazmak istedi. İkinci ay kuzuyu almayınca çıkışımı verdiler. Kendi işyerime gittim "Niye işten çıkarıldığımı" sordum. İşyerindekiler bana "Kuzuyu niye almadın" dediler.

Oradan ayrıldıktan sonra Ludwigshafen'de Kürt Hüseyin diye biri vardı, onun yanında çalışmaya başladım. Kürt Hüseyin adını bile yazamıyordu ama bir sürü insan çalıştırıyordu. Herkese 26 Mark saat ücreti veriliyordu bana 18 Mark ücret veriyordu. Bu işyeri beni BASF'e gönderdi orada işe başladım. Çok huysuz ama çok iyi bir ustadan 6 ay içinde ustalığı öğrendim. Altı ay sonra işler azaldı, çıkışlar verilmeye başladı.

İşyeri kimlere çıkış verip vermeyeceğine karar vermek için; herkese bir iş veriyordu ve çalışanların bilgi ve becerilerini ölçerek imtihan ediyordu. Bana verdikleri işi tam istedikleri gibi yapınca bu işyerinde bir yıl daha kaldım.

Bir yıl sonra çalıştığım işyeri beni başka bir şantiyeye gönderdi. Burada şimdiki ortağım Peyrunnas Kükrek ile tanıştık.?

***

Peyrunnas Kükrek, 25 Şubat 1970'de Konya'nın Derebucak ilçesinde dünyaya gelir.

İlkokulu Derebucak ve Konya'da, ortaokulu Konya Dumlupınar Ortaokulu'nda okuyan Kükrek ortaokul 2. sınıfta iken, 1984 yılında Almanya'da işçi olarak bulunan ailesinin yanına gelir.

Sizi neler bekliyordu Almanya'da?

Peyrunnas Kükrek: "Almanya'da beni önce bir yıl dil kursuna gönderdiler. Bir yıl sonra 7. sınıftan okula devam ettim.

1990 yılında oto boyacılığı üzerine meslek eğitimine başladım. 3 yıl süren eğitim sonunda meslek eğitimi gördüğüm işyerinde çalışmaya başladım.

1993 yılında evlendim. Bir yıl sonra çalıştığım işyerinden ayrılıp, 1994 yılında Ludwigshafen'de ağabeyimin işyerinde

Peyrunnas Kükrek ile Rahmi Çağan kendilerine gelen bir teklifi değerlendirerek birlikte iş yapmaya karar verirler. Bu birliktelik bugünkü başarının altına atılacak imzanın birlikteliğidir. Kükrek ve Çağan, 1999 yılında Rick GmbH'yı kurarlar. Ama kendilerini bekleyen sıkıntılı günlerden haberleri yoktur.

çalışmaya başladım.

Ağabeyimin işyerinde çalışırken ortağım Rahmi Çağan ile tanıştık.

Altı ay sonra yollarımız ayrıldı. Üç beş ay sonra tekrar yollarımız birleşti?

***

"Başkasının faksıyla, yeğenimin oyun bilgisayarıyla, başkasının parasıyla, işe başladık."

Peyrunnas Kükrek ile Rahmi Çağan kendilerine gelen bir teklifi değerlendirerek birlikte iş yapmaya karar verirler. Bu birliktelik bugünkü başarının altına atılacak imzanın birlikteliğidir.

Kükrek ve Çağan, 1999 yılında Rick GmbH'yı kurarlar. Ama kendilerini bekleyen sıkıntılı günlerden haberleri yoktur.

Bugünkü işi yapmaya ve ortaklığa nasıl karar verdiniz?

Peyrunnas Kükrek: "Daha önce yanında çalıştığımız bir Alman arkadaşımız bizi aradı ve bize bugünkü yaptığımız işi yapmamızı tavsiye etti. Kendisine paramızın ve elimizde yapacak hazır işimizin olmadığını söyledik. O da bize para konusunda ve iş sağlama konusunda yardımcı olacağını söyledi. Bu teklif üzerine biz bu işe başladık.

Küçücük bir büroda, başkasının faksıyla, yeğenimin oyun bilgisayarıyla, başkasının parasıyla, 40.000 mark borç ile işe başladık. Alın teri ve emekten başka hiç bir şeyimiz yoktu."

O nasıl oldu ?

Peyrunnas Kükrek: "İşyerini kurduk ama bir faksımız dahi yoktu. Yazıştığımız, iş teklifi verdiğimiz işyerlerine kendi işyeri faksımızmış gibi bir arkadaşımızın faks numarasını veriyorduk.

Kendi aramızda konuştuk. Büroya bir bilgisayar alsak iyi olur ama bilgisayar alacak paramız yoktu. Yeğenimin bir oyun bilgisayarı vardı. Gittik yeğenimi "Yeni bilgisayarlar çıkmış, içinde çok güzel oyunlar varmış, senin bilgisayarın eski... Gel sen bu bilgisayarı bize ver, biz sana daha iyisini alalım." diyerek kandırdık ve bilgisayarını elinden aldık, büroya koyduk. Ama bilgisayar o kadar eskiydi ve hafızası o kadar oyunla doluydu ki, bazen tutukluk yapıyordu, çalışmıyordu. Bilgisayarın fişini çekip çekip takıyorduk, bilgisayar ancak öyle çalışıyordu.

Bize işi kurmamızı teklif eden Alman ilk gün bizden 7 kişilik bir ekip alarak yardımcı oldu. İşin ilk ayında 50.000 mark, ikinci ayında 100.000 mark zarar ettik. Her geçen ay bizim zarar çoğalmaya başladı. Bu arada evimizin kiralarını ailelerimiz ödüyordu. Altı ay sonra işyerini kapatmaya karar verdik."

Tam biz işyerini kapatmaya karar vermişken, Frankfurttan işini yaptığımız şirket bizi aradı:

"Gelin paranızı alın dediler."

Ama Frankfurt'a gidip paramızı almaya, "cebimizde para, arabamızın deposunda benzin yoktu". Bir arkadaştan borç aldık, arabaya benzin alıp Frankfurt'a gittik ve çekimizi aldık. Böylece işyerini kapatmaktan kurtulduk.

2003 yılı başında Atacom System'i kurduk.. Atacom System bilgisayar teknolojisi ve geleceğine yönelik kurmuş olduğumuz bir şirket."

Çalışma alanınız tam olarak ne?

Rahmi Çağan: Biz üretim tesislerinin, dolum tesislerinin makine montajını yapıyoruz. İhale usulüyle Almanya'nın ve Avrupa'nın önde gelen şirketlerinin işlerini alıp burada müteahhitlik hizmetleri sunuyoruz. Almanya'da; Dortmund, Gelsenkirchen, Duisburg, Hamburg, Münih ve Kalsruhe gibi şehirlerde işler yaptık ve

yapmaya devam ediyoruz. Çin, İtalya, Belçika, Fransa, Türkiye ve diğer ülkelerin en önde gelen şirketlerinin siparişlerini yapıyoruz. Örneğin Ülker Cola Turka'yı çıkarmadan bizim Ülker'in Cola Turka'yı çıkaracağından haberimiz vardı. Cola Turka'nın işini alan şirket bu dolum makinelerinin yapımını bize vermişti.

Geleceğe yönelik projeleriniz neler?

Peyrunnas Kükrek: "Geleceğe yönelik birkaç farklı projemiz var. Bunlardan biri şu an çalışmalarına başladığımız ve merkezi Bulgaristan'da bulunan TIR filosu. Şu an 40 adet TIR'ımız var. 2006 sonuna kadar hedefimiz 100 adettir. İkincisi şu ana kadar dört tane açmış olduğumuz; Tüm dükkanların görünümünden, elemanlarının kıyafetine, satılan ürün çeşitlerine kadar hep aynı olan Kalimera Feinkost – şarküteri zinciri."

***

Türkiye'deki ya da Almanya'daki yaşamınızda unutamadığınız anınız var mı?

Rahmi Çağan: Liseyi okumak üzere Türkiye'deydim. Eşi polis olan teyzemlerin yanında kalıyordum. Zonguldak'ta polis lojmanlarında oturuyorduk. Bizimkiler şu tarihte izine geliyoruz diye haber verdiler. Yol boyunca geçtikleri ülkelerde mola verdikçe, "Şimdi şuradayız, şimdi buradayız?" diye bizi arıyorlardı. En son Kocaeli'den aradılar ve ertesi gün Zonguldak'ta olacaklarını söylediler. Gece heyecandan uyuyamadım. Sabah pencerenin önünde yoldan gelip geçen arabaları izliyordum. Arabamızın Ford Taunus olduğunu biliyordum. Zonguldak'a geldiklerinde "Zonguldak'tayız" diye haber verdiler. Polis lojmanlarına doğru gelen sarı bir Ford Taunus gördüm. Arabayı görünce dışarı fırlamışım. Dışarıya ne zaman fırladığımı, nasıl fırladığımı ben de bilmiyorum. Babamların geldiği yola doğru heyecanla koşuyorum. Yolda babamlarla karşılaştık ama onlar beni görmediler, yanımdan geçip gittiler. Ben geri döndüm onların peşinden yokuş yukarı lojmanlara kadar koştum.

Sarılmalar koklaşmalar derken, aradan biraz zaman geçti, ayaklarımın yandığını, canımın acıdığını hissettim. Bir de baktım ki ayağımda ayakkabı yok. Heyecandan, sevinçten ayakkabımı giymeyi unutmuşum. Yola dökülen çakıllar ayağımı kesmiş- parçalamış, kanlar akıyordu.

Peyrunnas Kükrek: Ben o zamanlar onaltı yaşlarındaydım. Soğuk bir kış günüydü, saat sabahın beş altısıydı. Evde bir çıtırdı duydum. Ama kış günü ve soğuk olduğu için yataktan çıkmak istemedim. Sesler devam edince kalkıp baktım. Babam hiç kimseyi rahatsız etmemek için sessiz bir şekilde işe hazırlanıyordu.

Tekrar yatağıma uzandım ama beni uyku tutmadı.

Bizim sıcak yataktan kalkamadığımız zaman babamın bizler için o soğuk kış gününde işe gitmesi beni çok etkiledi. Babamın bizler için yaptığı fedakarlıklardan sadece birini görmüş ve birine şahit olmuştum.. O gün babama ve aileme yakışır bir insan olmaya ve başarılı olmaya söz verdim. Bugünkü başarımda yaşadığım bu ve benzeri olayların katkısı olduğuna inanıyorum.

****

Avrupa'da yaşayan insanlarımıza ve gençlere tavsiyeleriniz var mı?

Rahmi Çağan: Burada Türk aile yapısının çok değiştiğini ve ilişkilerin farklılaştığını görüyoruz. Eğer burada, aradan yıllar geçmesine rağmen asimile olmamış bir Türk toplumu varsa bu Türklerin aile kurumuna verdiği önem ve yaşattığı değerler sayesinde olmuştur. Toplum olarak aile kurumunun devamlılığı ve değerleri konusunda hassas olmamız gerektiğine inanıyorum.

Peyrunnas Kükrek: Türk ailelerine kesinlikle çocuklarıyla çok iyi ilişkiler kurmalarını tavsiye ederim.

Ailelerimize çocuklarıyla hem iyi bir anne baba ilişkisi kurmalarını, hem de çok iyi bir arkadaşlık ilişkisi kurmalarını tavsiye ediyorum. Çocukların eğitimiyle ailelerin çok yakından ilgilenmeleri gerekiyor. Burada çocuklarımızla yakın ve sıcak ilişkiler kurmazsak, onlardan uzak kalmamız ve onları kaybetmemiz çok kolay.

KARTVİZİT

Rick GmbH

Rheinhorststr. 9a
67063 Ludwigshafen
+49 621 67 19 18 10
+49 621 67 19 18 12
www.rickgmbh.de
info@rickgmbh.de

Politika Masası'nda bir Fenerbahçeli

Zeki Şahin televizyonlarda en çok izlenen bir programa imza attı. Özellikle ilk kuşağın sorunlarına eğilen **Zeki Şahin**, gazetecilik kariyerinin ardından atıldığı televizyonculukta farklı bir soluk oldu...

Sayın Zeki Şahin, sizi kısaca tanıyabilir miyiz?

Bu klasik soruya tabiî ki aynı klasik cevapları vermek, yani bir biyografi sunmak lazım. 09.04.64 tarihinde Ordu'nun Ünye İlçesinde doğdum. İlk orta ve lise öğrenimimi Karadeniz'in en güzel ilçesi olan Ünye'de tamamladım. 1985 yılından beri gazetecilik mesleğinin her biriminde yer aldım. Hala da mesleğimi icra etmeye çalışıyorum. Allah uzun ömür verirse de bunu sürdüreceğim. Evli ve bir erkek evlat babasıyım. Bu kadar kendimden bahsetmem yeterlidir kanaatindeyim ama siz, **"Olmaz ayrıntılar da istiyoruz"** derseniz onları da daha sonra ekleyebiliriz.

Yazılı basının, bizler için romantik bir tarafı var. Daha kalıcı, daha uzun ömürlü bir yanı var. Televizyon alanında ciddi çalışmalar yapmanıza rağmen kopamadınız yazılı basından. Türkiye Gazetesi'ndeki görevinizi bu nedenle bırakamadınız belki. Ne dersiniz bu konuda?

Yazılı basın çok zevkli bir mecra, burada tutunabilmek, kalabilmek çok zor. Biliyorsunuz zeminler hep kaygan oluyor, onun için yere iyi basmanız gerekir. Allah'a şükür 20 yılı aşkın yazılı basın hayatımda hep iyi işler yaparak, yere de sağlam basmaya, kaygan zeminde düşmemeye gayret ettim. Çok emek verdiğim belki de televizyonculukta başarılı olmamın altında yazılı basın ve onun vermiş olduğu tecrübeler yatıyor. Eğer bir yerlere gelebilmiş isek, bunu her halükarda yazılı basına borçluyuz. O, kim ne derse desin her şeyin lokomotifi durumunda.

Sayın Şahin, siz Türk medya sektöründe gazeteci olarak uzun yıllar görev yaptınız. Yazılı basından görüntülü bası-

Gazetede her gün manşetlerede çıksanız insanların fazla dikkatini çekmeyebilir hatta tanıdıkların haricinde kimsenin de farkında olmazsınız ama görüntülü basın öyle değil, vatandaşların direk evelerine konuksun birebir onlarla sohbet ediyorsun senin bütün inceliklerini öğreniyor, yüzündeki benlere bile dikkat ediliyorsun. Görsel medya gerçekten şöhret yapar insanı bir anda herkesin sevdiği tanıdığı ve gıcık kaptığı kişi olabilirsin.

na geçiş sürecini de yaşadınız. Yazılı basın ile görüntülü basın arasında sizce en önemli fark ne?

Evet gerçekten çok emek verdiğim yazılı basından görüntülü basına geçişte biraz havada kaldım denebilir. Yani bir geçiş dönemi mutlaka oluyor. Gazetedeki görevimi tam olarak ifa edememe gibi durumlar oldu. Yoğunlumu görsel basına ayırdım, daha sonra dedim ki ben Gazetenin Yazıişleri Müdürü'yüm neden televizyon ile ikisini birleştir miyorum? Yazılı ve görsel basın olarak birbirlerini destek-lesin. Hatta programın adı altında gazetemde köşe yazmaya başladım insanlar beni o isimle kabul etti. Avantajlarını kullanmaya başladık. Yani yeni yeni uyanıyoruz. Gazetede her gün manşetlere de çıksanız insanların fazla dikkatini çekmeyebilir hatta tanıdıkların haricinde kimsenin de farkında olmazsınız ama görüntülü basın öyle değil, vatandaşların direk evlerinde konuksun birebir onlarla sohbet ediyorsun, senin bütün inceliklerini öğreniyor, yüzündeki benlere bile dikkat ediliyorsun. Görsel medya gerçekten şöhret

yapar insanı bir anda herkesin sevdiği tanıdığı veya gıcık kaptığı kişi olabilirsin. Bilmem aradaki farkı birazcık anlatabildimmi?

Bugün Avrupa televizyon kanallarında çok izlenen programlar arasında Politika Masası. Cafe Platform hariç tabi...

(Gülüşmeler)

Tabiî ki canım Cafe Platform'a laf ettirmeyiz. Çünkü kulvarlarımız ayrı. Ben de çok beğeni ile takip ediyorum. İşlediği konular ve konuklarla dikkat çekiyor. Rakip değil sadece refikimiz. Ancak Politika Masası Avrupalı Türklerin gerçekten vazgeçilmez programı oldu. Bunu program yapmadığım diğer kanal yetkilileri ve programları da kabul ediyorlar. Bu konuda tevazu yapmadığımı herkese söylüyorum. Avrupalı Türklerin meselelerini gündeme taşıyan bir program olduk. Canlı yayınlar yaptığım için meseleler hep güncel konular. Yani damardan giriyoruz evlere onların görüşlerini de paylaşıyoruz. Herkesin düşüncesini sabırla dinliyor ve paylaşıyorum. Bir de Zeki Şahin'i benimsediler, içlerinden biri olarak bir abi, kardeş, oğul olarak kabul ettiler. Bunlar görsel basında önemli şeyler. Kabul edilmek veya ettirilmek o kadar kolay değil ama, Zeki Şahin formatı artık bir ekol diyebiliriz. Bu format sadece acizane bize ait.

(Gülüşmeler)

Nasıl doğdu Politika Masası?

Politika Masası'nın doğuşu bir hayli ilginç. Televizyonumuz Avrupa'dan yayın hayatına başladığı andan itibaren buradan neler yapabilirizi devamlı konuştuk. Sonra o dönem Program Müdürü olan arkadaşımız, **"Ya niye sen program yapmıyorsun, çok güzel yapabilirsin, iyi elektirik veriyorsun ve tiyatro geçmişinde var"** dedi. Yani beni kandıran adam o oldu. Ben de konuşmaktan sıkılmayan biri olarak, bir de yazılı basının vermiş olduğu rahatlıkla "Tamam neden olmasın yapanlar, benden daha mı iyi biliyorlar bu işi" diyerek kolları sıvadım. Tabiî ki ilk tepkiler yine bizim kendi içimizden gelmeye başladı. "Ya nasıl yapacaksın, o kadar kolay değil bu iş. Yapacağın programların konularını önceden belirleyeceksin, konuklarını belirleyeceksin, gerçekten yapabilir misin? Acaba yaptırsak mı?" Bir sürü sıkıntılar. Baktılar ki ben kararlıyım, "Tamam deneyelim" dediler. Demez olsalardı, milletin başına bizi sardılar. Ha birde isim meselesi vardı, isim arayıp duruyorduk Politika Masası olsun dedim. Bu isime de karşı çıkıldı, "Olmaz falan" denildi. Hatta bir ara değiştirelim denildi, ama

isim artık yerleşti. Bundan sonra değiştirmek artık çok zor. İlk sekiz programı banttan yaptık ve 9. program Almanya genel seçimleri ile alakalıydı ve Berlin'den canlı oldu. İşte ondan sonra programlar hep canlı devam ediyor. En zevkli iş canlı program yaparak seyirciyide programın içine alabilmek. Yani kısaca böyle doğdu Politika Masası.

Özellikle emekli vatandaşlarımıza dönük programlarınız büyük ratingler yaptı. Büyük bir telefon trafiği yaşadınız. Nasıldı bu süreç?

Politika Masası gerçekten bir rating canavarı, niye derseniz vatandaşlar çok yoğun bir şekilde programa dahil olmaya çalışıyorlar. Dedim ya Avrupalı Türkleri yakından hangi konular ilgilendiriyorsa hep o mevzuları en iyi şekilde ele almaya çalıştım. Konular ve konuklar da kaliteli olunca, bir de insanlar seni kendilerine yakın gördüler mi, iş bitmiş demektir. Zirveye biranda çıkarsınız. Ama mesele o zirvede kalabilmektir. Biz de zirvede kalmak için çizgimizden vazgeçmiyor, bizlerin programlarına teveccüh gösteren o kitlelere devamlı yakın olmaya gayret gösteriyoruz.

Aldığınız telefonlarda gözlemlediğiniz kadarıyla, vatandaşın çalışmalarınıza bakışı nasıldı?

Çoğu insan bir programa bağlandı ise o programın mutlaka iyi ve güzel olduğunu, çok süper olduğunu hep söyler, bu böyledir. Yani klasik sözlerdir bunlar. Ama ben telefonlardan aldığım o sıcaklığı ve ilgiyi Almanya'da ve Avrupa'nın diğer ülkelirinde yaşayan vatandaşlarımızdan sokaklarda da görüyorum. O kadar dikkatliler ki, sizi hemen tanıyorlar, sohbet ediyorlar. İlgiyle izlediklerini söylüyorlar. Tabiî ki sizi bunlar mutlu ediyor. Demek ki; faydalı işler yapıyormuşsunuz kanaatine varıyorsunuz.

Politika Masası, canlı yayınlanan bir program. Başınıza gelen ilginç canlı yayın kazaları oldu mu?

Başımıza gelen ilginç olaylar tabiî ki çok oluyor. Bir keresinde önemli bir konuyu tartışıyoruz. Bülent Arslan da konuklarımın arasında. Konuşma sırası onda idi hararetli bir şekilde konuşurken birden bire spot patladı. Tabiî ki hepimiz korktuk, ben de korktum ama, bunu belli etmememiz gerekiyor. Hemen bir doğaçlama ile işi kurtarmak zorundaydık. "Görüyorsunuz sevgili seyirciler tartışmanın hararetine spotlar bile dayanamayıp patlıyor. Çok ateşli tartışma içerisindeyiz" dedim ama kalbimde küt küt atıyordu tabiî ki...

Sıkı bir Fenerbahçeli'siniz. Şampiyonluğu da tattık. Programlarınızda da zaman zaman Fenerbahçeli olduğunuzu belli ediyorsunuz. Fanatik bir Fenerli olduğunuz için diğer takım taraftarlarından nasıl tepkiler alıyorsunuz?

Vallahi ben özü ve sözü bir olan bir insanım, belki de seyirciler beni bu yüzden bu kadar çok seviyor. Fenerbahçeli olduğumu her zaman söylüyorum. Çünkü öyleyim, Orhan Baba'nın söylediği gibi bende öyle diyorum **"Beni böyle sev seveceksen, olduğum gibi bileceksen."** Takiye mi yapalım, bize yakışmaz. Ama takımlarımızın yurtdışındaki maçlarında hepsini destekliyor, en az bir Trabzonlu, Galatasaraylı ve Beşiktaşlı kadar ben de o takımların taraftarı oluyorum.

Bana da Avrupalı Türkler Fenerli olduğum için kızmıyorlar, belki de doğru söylediğim için daha da hoşlarına gidiyor. Ama bizim Karadenizliler'den tepkiler alıyorum.

"Nasıl Karadenizlisin, niye Trabzon'u tutmuyorsun" diye ama onlar da beni seviyorlar....

REKLAM

Nerede olursan ol, gerçek gündeme çok yakınsın...

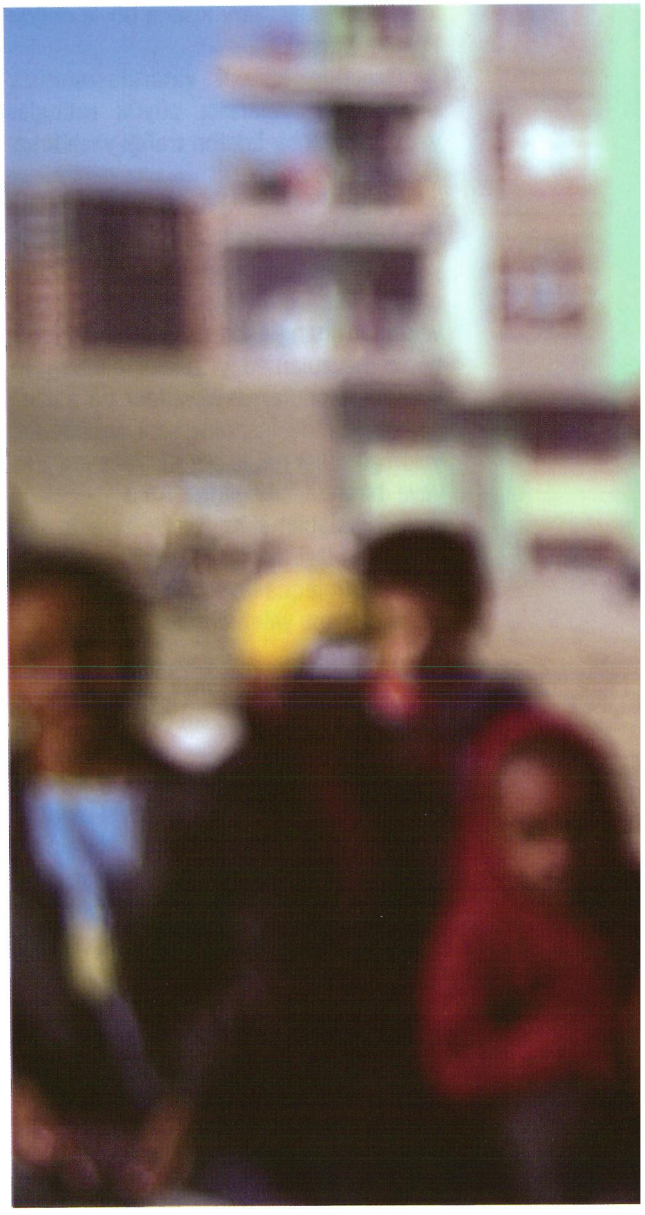
platformdergisi.net

yazı ve fotoğraflar : ali ünal | ankara
unal@platformdergisi.net

Ankara'daki Somali

Çoğunluğu kadın ve çocuklardan oluşan 50 Somalili, şehrin dışında bir apartmanda yaşıyor. Hayatta kalmalarının başka yolu olmadığından kendilerini şanslı hissediyorlar.

Çoğunluğu kadın ve çocuklardan oluşan 50 Somalili, şehrin dışında bir apartmanda yaşıyor. Hayatta kalmalarının başka yolu olmadığından kendilerini şanslı hissediyorlar. Birçoğu yakınlarından ayrılarak yollara düşmüş. Vatan hasreti çekseler de devam eden iç savaştan dolayı gitmeyi göze alamıyorlar. Ankara'daki bu yeni hayata dört elle sarılıyorlar.

"Küçük bir kamaranın içinde 50 kişiydik. Yol boyunca güneşi hiç görmedik. Dışarı çıkmamıza izin verilmiyordu. Bizi getiren bir yük gemisiydi. Mürettebatın yemeklerinden arta kalanlarla karnımızı doyuruyorduk. Aramızda hasta olanlar vardı. Tam olarak yolculuğumuz ne kadar sürdü bilmiyorum. Zaten İstanbul'a kaç günde geldiğimizi de gemi çalışanlarından öğrendik. 27 gün sürmüş. Bütün bu eziyetlere savaşın acısından kaçmak için katlandık." Bu sözler Emel Alisaid'e ait. O, başkent Ankara'da yaşayan 250 Somaliliden biri.

Somali dendiğinde çoğu insanın aklına felaket haberleri gelir. Adeta hayatlarının bir parçası olmuş açlık, susuzluk, salgın hastalıklar, iç çatışmalar... Hayatta kalmak isteyenler ise her şeylerini geride bırakıp ülkelerini terk ediyorlar. Yaklaşık bir milyon Somalili, çeşitli Afrika ve Avrupa ülkelerine göç etmek zorunda kaldı. Kimi mülteci kamplarında yaşamlarını sürdürüyor, kimi de kaçak olarak gittikleri ülkelerde kendi ayakları üzerinde durmaya çalışıyor. İsimleri farklı olsa da hepsinin hikâyesi hemen hemen aynı.

Ankara'dakiler de bu gruba dâhil. Çoğunluğu kadın ve çocuklardan oluşan 50 Somalili, şehrin dışında bir apartmanda yaşıyor. Hayatta kalmalarının başka yolu olmadığından kendilerini şanslı hissediyorlar.

Birçoğu yakınlarından ayrılarak yollara düşmüş. Vatan hasreti çekseler de devam eden iç savaştan dolayı gitmeyi göze alamıyorlar. Ankara'daki bu yeni hayata dört elle sarılıyorlar. Başkentin ücra bir

köşesinde yaşamlarını sürdüren Somalililerin Ankara'yı seçmeleri elbette tesadüf değil. Mülteci olmak için Ankara'daki Birleşmiş Milletler ofisine başvuru için gelmişler, ancak çoğu tercihini burada kalma yönünde kullanmış.

çıkmış. Vakıf, Ankara'nın Sarayköy beldesine birkaç kilometre uzakta, bir apartman tahsis etmiş mültecilere. Her türlü gıda ve kıyafet ihtiyacını karşılayan vakıf, elektrik problemini de jeneratörle çözüyor.

Eskişehir, Kayseri gibi illere gitmeleri tavsiye edilmiş olsa da orada soydaşları olmadığı için uyum sağlayamayıp geri dönmüşler. Başkentin gazinoları ile ünlü Ulus'taki İsmetpaşa semtinde oturmuşlar bir süre. Ancak eşi olmayan ve çocuklu kadınlar için zor olmuş bu semtte yaşamak. Uluslararası yardım kuruluşu İnsan Hak ve Hürriyetleri Yardım Vakfı (İHH), yardıma ihtiyacı olan Somalililere sahip

Güneşi bir ay sonra gördük

Emel Alisaid ve beş çocuğu bu apartmanda yaşayan ailelerden biri. Yakında bir çocuğu daha dünyaya gelecek. Ama yeni doğacak çocuğu babasını tanıyamayacak. Çünkü Emel'in sağlık memuru eşi 8 ay önce mafya tarafından kaçırılmış. O günden beri de haber alınamamış. Eşini kaybeden Emel, hayatta kalabilmek için çocukları Safa, Merve, Hanen, Lamiya,

72 milletten 135 bin yabancımız var

Dünya üzerindeki mültecilerden BM'ye kayıtlı olanların sayısı 9.2 milyon. BM'nin Haziran 2005 raporuna göre mülteci sayısı son 25 yılın en düşük seviyesinde olmasına karşın rakam 20 milyonu buluyor. Türkiye'de vatanı olmayanlar da dâhil 72 ülkeden 135 bin yabancı uyruklu ikâmet ediyor. 1998 yılından bu yana 530 bin kişi sığınma talebinde bulundu. Yabancı uyrukluların Türkiye'de bulunma nedenleri arasında ilk sırada (24 bin 393 kişiyle) öğrenim gelirken, ikinci sırada (22 bin 832 kişi) çalışmak yer alıyor. Tedavi, bilimsel araştırma ya da eşine refakat gibi değişik nedenlerden dolayı Türkiye'de bulunanların sayısı ise 87 bin 771.

Türkiye'ye yasadışı giriş yapmak, yasadışı konumda bulunmak ya da vize ve ikâmet sebepleriyle son iki buçuk yıl içerisinde, 162 farklı ülke uyruğuna mensup 219 bin göçmen yakalandı.

Bunlardan büyük çoğunluğu Iraklı. Sayıları 44 bin 395'i bulan Iraklıları 24 bin ile Moldovalılar, 20 bin ile de Afganistanlılar izliyor.

Türkiye'de 12 bin de Pakistanlı var.

Bu nedenle, İbdisam ile ülkesini terk etmeye karar vermiş. Yol parası için bütün mal varlığını satmış. Somali'den ayrılmak için 1500 dolar karşılığında bir yük gemisiyle anlaşmış. Nereye gideceklerini bilmeden yola çıktıklarını söylüyor Emel. Dile kolay beş çocukla gemide bir ay yolculuk... Başından geçenleri hatırlamak bile istemeyen Emel, Somalili 50 kişiyle meşakkatli ve uzun bir yolculuk yapmış.

Kızıldeniz üzerinden Süveyş Kanalı'nı geçerek Akdeniz'e ulaşan gemide yol boyunca kamaradan dışarı kimse çıkmamış. Bir ay sonra ilk güneşi de İstanbul'da görmüş kafile. Bir gün otelde geceledikten sonra BM'ye başvurmak için Ankara'ya yola çıkmışlar. Paraları da başkente gelmeleriyle bitmiş: "Ankara'ya geldiğimizde zor günler geçirdim. İsmetpaşa semtinde dört ay kadar kaldım. Yaklaşık 500 dolarım vardı ve kısa zamanda bu para da bitti.

Türkçe konuşamadığım için kimseden yardım da isteyemiyordum. Gittiğim her yerde bana söylenen Türkçe bir cümle ise aklımdan hiç çıkmıyor; yok para." Bir süre İsmetpaşa'da kalan Emel, daha sonra bugün yaşadıkları apartmana taşınmış. Şimdi yemek ve yatacak yer sıkıntısı yaşamadıklarını anlatıyor. Tek özlemi ise savaşın ardından ülkesine geri dönmek.

Eşini ve çocuğunu bırakarak kaçtı

Emel Alsaid ile aynı evi paylaşan Farhiyye Abdi'nin hikâyesi de farklı değil. Eşini, anne ve babasını kaybeden Farhiyye altı ay önce Türkiye'ye gelmiş. Somali'deki her şeyini satarak tek başına ayrılmış vatanından. Kendisini Avrupa'ya götürecek gemiye 500 dolar ödemiş. Şimdi ise kendilerine uzatılan yardım elleriyle hayata sarılıyor.

Aynı apartmanda yaşayan Abdülfettah Muhammedadu da bir buçuk yıldır eşi ve çocuklarından uzakta. Somali'de savaşa götürülen Abdülfettah, canını kurtarmak için ülkesini terk ederken üç çocuğunu, eşini ve annesini arkasında bırakmış. Ailesinden bahsederken gözleri doluyor. Onun yolculuğu 12 gün sürmüş. 950 dolar karşılığında İtalya'ya gitmek üzere anlaşmış gemi sahibiyle. Ama karaya ayak bastığında İzmir'e indiğini sonradan öğrenmiş. Oradan İstanbul'a geçmiş. 5 ay kadar Aksaray'da Afrikalıların yoğun olarak yaşadığı bir mahallede kalmış. BM ile görüşmek üzere geldiği Ankara'dan bir daha ayrılmamış. Yarım Türkçesi ile Somalili arkadaşlarına yardımcı olmaya çalışan Abdülfettah, Türkçeyi öğrenirken çok zorlandığını dile getiriyor.

Şehrin dışındaki bu apartman haricinde İsmetpaşa Mahallesi'nde de birçok Somalili yaşıyor. Mahallede birçok ev sahibi odaları 100 ile 200 YTL arasında kira veriyor. Yaşadıkları ortam ise hiç sağlıklı değil. Hemen her gün bir olayla karşılaşan Somaliler, izinleri olmadığı için çalışamıyor. BM'nin mülteci olarak kabul ettiği az sayıda Somalilinin dışındakiler geçimlerini yardımlarla sağlıyor. BM'nin verdiği yardım ise aylık 140 YTL.

Üç çocuğu ile İsmetpaşa'da bir odada yaşamaya çalışan Hatice İbrahim, yaklaşık bir yıldır Ankara'da. İlk eşini savaşa kurban verdikten sonra, ikinci kez evlenen Hatice'nin yüzü bir daha gülmemiş. Çünkü savaşa giden ikinci eşinden de haber alamamış. İbrahim, Yasemin ve Yusra isimli üç çocuğuyla yola çıkmaya karar verdiyse de parası olmadığı için bir süre beklemek zorunda kalmış. Sonunda gemi sahibine altınlarını vererek ikna etmiş. 28 gün süren yolculukta bazı günler 2 gün

Baba dedem derseniz Çanakkale'de şehit olmuşlar. Ailemin büyüklerini hiç göremedik. Hepsi şehit olmuşlar. Ben cezaevine girdiğimde, o gece beni karşılamak için marşlar söylediler. Hemen koğuşu bastılar. Bizim müdür dedi ki, "Sizin hiç mi Çanakkale'de şehidiniz yok" dedi.

olunamaz diyorlar, biliyorsunuz. Önce ulusal müziğimiz, batı müziği, senfoni müziği deyince ben hep şunu hatırlarım. Erzurum'a Klasik Batı Müziği konseri vermek için gitmişler. Bütün ahaliyi toplamışlar. Konserin yarısında halk, "Erzurum Erzurum olalı, böyle zulüm görmedi" demiş. (Gülüşmeler)

Bizim ki de o hesap. Yanlış bir kültür politikasının esiri olarak mandolinle başladık, ama telli saz çalmanın avantajlarını sonradan gördüm. Gitar çaldım sonra. 30 yaşında bağlamayı öğrenebildim. Keşke daha önce öğrenebilseydim.

Kardeşler orkestra kurdular. 1971'de ilk 45'lik plağım yayınlandı. Sivas ellerinde sazım çalınır, mapushane içinde mermerden direk, Ürgüplü Refik Paşa'nın derlemesi.. Tatlı dillim, yine bir Neşet Ertaş türküsü. Bu iki 45'lik plak aynı anda piyasaya çıktı. 15 gün içinde ünlü oldum

15 gün içinde.

15 gün içinde. Zaten o dönemde bir tek radyo var. Radyoda çıkar çıkmaz meşhur oldum. Radyo yeterliydi o zaman tanınmak için.

Zaten yanık da bir sesiniz var...

Evet, değişik de geldi insanlara...

John Baez, 1956'da Martin Luther King'in bir konuşmasından etkilenerek, gitarı alıyor. Sizin de böyle bir öyküsünüz var mı?

Var tabii. Benim gençlik dönemimde, o genç kızlığa adım atılan dönemlerde, şarkıcı olmayı kafama koymuştum zaten. Ailem de her zaman teşvik etmiştir zaten. Katrin Valentie adlı Avusturyalı bir sanatçı vardı. Alman müziğinden çok hoşlandığımı da söyleyemem ama, demek ki, daha ticari eserler yapmış. Ünlü bile değildi. Onun yükselişini anlatan bir filmdi. Sanita Mortiel, Çiçekçi Kız diye bir film diye çevirmişti o dönem.

Gençliğimiz böyle bu tip sanatçıları dinleyerek geçti. O zamanlar Türk Hafif Müziği yoktu. Başlamamıştı.

Hafif Müziği kaldıralım. Hafif, ağır diye bir şey olur mu? O radyonun bulduğu bir şeydi.

Adamo'nun **"Her yerde kar vardır"** adlı şarkısıdır, Türkiye'de Pop müziğinin başlangıcı. Daha sonra Ayten Alpman ablamız gelir. (Gülüşmeler)

Abla diyorum ama kızmasın. Biz öğrenciydik çünkü. Esin Afşar söyledi, Barış Manço, Cem Karaca... Bunları dinlerdik o yıllarda.

O kuşak daha mı duygusaldı...

Klasik bir laf olacak ama, her şey bu kadar kirlenmemişti. Biz büyüdük ve kirlendik, diyor ya Murathan Mungan.

İlkokul, ortakul ve Lise'yi Ankara Kurtuluş Lisesi'nde okudum. Daha sonra Fen Fakültesi'ni kazandım. Okul çok zordu. Belki amiyane bir tabir olacak ama, anamızı ağlattılar. Lisenin Fen kolunu bitirmeme rağmen, sanki başka bir dünyanın, başka bir anlatımı gibi geldi. Düz lisenin, Fen kolunu bitirmiş olmama rağmen, dersler çok ağır geldi. 1971 de tamamlandı, mezun olmam 1977'yi buldu. Avustralya'ya gitmiştim konsere, orada bile ders çalıştım. Son olarak Devrim Tarihi kalmıştı. Onu da, 1981 de hapse girince bi güzel hatmettim.

İçerde yeterince vakit buldunuz galiba.

(Gülüşmeler)

Evet. İçeride vakit buldum. Zaten bildiğimiz konulardı, liseden çok iyi bir tarih öğrencisiydim. Tarihi çok severim.

Siz, eylemlerin, olayların bol olduğu bir dönemde yaşadınız. Müziğiniz, o yıllardan, olaylardan çok etkilendi mi sizce?

Tabii. Ben uzayda yaşamıyorum. Türkiye'de yaşıyorum. Türkiye'nin gelmişini, geçmişini görebilirsiniz benim şarkılarımda. Giderek bir kutuplaşma oldu 70'li yıllarda. Polerizasyon arttı. Maden işçilerini bestelemiştim mesela. Onlar bile çok masum kaldı daha sonrakilerin yanında. Yaşanan olaylar vardı, ben onları anlatıyordum. Vurulduk ey halkım, unutma bizi mesela, çok ses getiren eserler bunlar...

Kutuplaştık.. kutuplaştık... Ve iyice gerilimler arttı.

Bir 12 Eylül yaşandı... Bu 12 Eylül, düşünce altyapısını tabiri caizse alt üst etti. Faydası da oldu mutlaka. Ama düşünce noktasında çok şeyler aldı götürdü. 12 Eylül Selda Bağcan'dan neler götürdü?

Çok şey götürdü. Acı verdi bize.

Hapse girdiniz...

Hapse girdim, üç kez hem de. Hak etmediğim şekilde davranıldım. Yurda dön çağrısı aldım. Bu çağrıyı aldığımda ben evimde oturuyordum. Yurt dışında değildim bile. Tanınmış bir sanatçı için, "yurda dön" çağrısı yapmadan önce, insan gidip bir evine bakmaz mı? Kaçak değilim,

Bütün yolları türkülerden geçti

O, 70'li yılların hit sanatçılarındandı. Yanık sesiyle, çok kısa bir sürede şöhret oldu. Siyasi olarak da hep tartışmalı isimlerden oldu. Üç kez hapse girdi. Platform, sevilen sanatçı **Selda Bağcan**'la sizler için görüştü.

SEBAHATTİN ÇELEBİ
celebi@platformdergisi.net

O, ister istemez profesyonel oldu...

Evet bu cümle, onu, yani **Selda Bağcan**'ın müzik hayatını anlatan en kestirme, en kolay, en **"özet"** cümle aslında.

Bugün çoğumuzun ne anlama bile geldiğini bilmediği 45'lik albüm furyasına, iki albümle katılan ve birden bire şöhrete ulaşan bir sanatçı Selda Bağcan...

Yanık sesi ve insanın bam teline dokunan yorumu ile kuşaklar boyu dinlenen, sevilen bir sanatçı oldu.

Protest müziğin öncülerinden olan sanatçı, **"protesto"** etmenin bedelini üç kez hapse girerek ödedi. 12 Eylül ihtilalinin ardından Türkiye'de olmasına rağmen, **"yurt dışında gösterildi"** ve hakkında **"yasaklar"** kondu.

Kaderin garip cilvesidir ki; Selda Bağcan kaybettiği pasaportunu, bir dönemin yaldızlı politikacılarından ANAP'lı Adnan Kahveci sayesinde alacaktı. Kahveci, pasaportu elinden alınan sanatçı için devreye girecek ve ona yeniden **"hürriyet"**in kapılarını açacaktı.

Selda Bağcan, ilginç yaşam öyküsünü, **Platform** okurlarıyla paylaştı...

Siz müzisyen bir aileden geliyorsunuz... Bize Küçük Selda Bağcan'dan bahsedebilir misiniz?

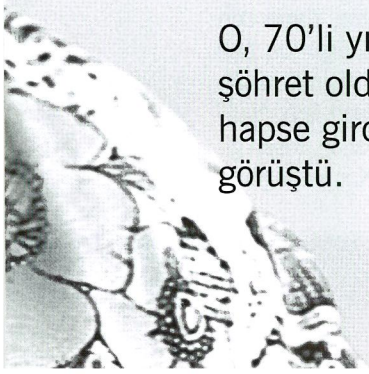
Tabii. Müzisyen ve okumuş bir aileden diyelim... ailedeki herkes yüksek tahsilli ve herkes müzisyen. Bu da babadan geliyor tabii. Babam veteriner Selim Bağcan, saksafon başta olmak üzere bütün enstrümanları çalan bir yetenekti. İnanılmaz bir adamdı. Van'da Hayvan Hastanesi müdürlüğü yaparken ve ben 9 yaşındayken babam öldü. Tifo kaptı, hayvanlara aşı yapıyordu. Asya Gribi oldu. 10 gün sonra da bu hastalıktan hayatını kaybetti. Van çok uzaktı o dönemde. İlaç bulamadık. Kurtaramadık. Yetim kaldık, 9 yaşındaydım. Ankara'ya geldik. Teyzem ve enişte bize kol kanat gerdiler. Okuttular, tahsillerimizi yaptık. Annem Fevziye Bağcan öğretmen. 4 çocuklu dul bir hanım olarak hepimize yüksek tahsil yaptırdı. Bi de babadan, aileden gelme, genetik bir müzik kabiliyeti var. Ben abc'yi öğrenmeden, doremi'yi öğrendim. Bu lafı çok kullanıyorum, bu gerçek. Ama o dönemde mandolinle başlanırdı okullarda bile. Keşke bağlama ile başlasaydık diyorum. O dönemde biliyorsunuz bir kültür değişimi vardı.

Bir kültür değişiminin yaşandığı yıllardı...

Evet. Yanlış yönlendirilerek ama.. Cumhuriyet'in ilk yıllarında müthiş bir batı hayranlığı vardı. Radyolarda bile Türk müziği çalmak yasaklanmış. O yıllarda Türk Müziği çok küçümsenmişti. Bağlama küçümsenmişti.

Köylülüğün sembolü olarak görüldü belki...

Şimdi baştacı. Konservatuvarlar açıldı. Köylülükten kurtulmanın yolunun Klasik Batı Müziği ile olacağını zannettiler belki. Radyolardan sürekli klasik batı müziği verilirse, zannettiler ki, bu insanlar köylülükten kurtulurlar. Halbuki hiç alâkası yok. Ulusal olmadan, uluslar arası

PLATFORM 73

Baba dedem derseniz Çanakkale'de şehit olmuşlar. Ailemin büyüklerini hiç göremedik. Hepsi şehit olmuşlar. Ben cezaevine girdiğimde, o gece beni karşılamak için marşlar söylediler. Hemen koğuşu bastılar. Bizim müdür dedi ki, "Sizin hiç mi Çanakkale'de şehidiniz yok."

göçek değilim. Evine gitsenize bi insanı bulmak için. Evine gelmeden, radyodan, televizyondan ilan ediyorlar, kaçak diye. Yok öyle bir şey. Suçlandığımız şeye bakar mısınız? 1979'da bir yürüyüşe katılmışım. Devrin Alman Başbakanı konuşmuş orada. Willi Brandt, 1979'da... Onun katıldığı, bütün emekçilerin katıldığı masum bir 1 Mayıs yürüyüşü. Bunu sanki, 12 Eylül'den sonra yürümüşüz gibi, o zamanın gazetelerinde haberler çıktı. Bilhassa Haftasonu ve Hürriyet gazetesi... Şimdiki patronu üzerine alınmasın... (Gülüşmeler) El değiştirdiği için rahat söyleyebilirim.

"Yurt dışındaki ideolojik örgütlere savaş" başlığı atmışlar... Cem Karaca, Şanar Yurdatapan, ben, Melike Demirağ ve Sema Poyraz diye hiç tanımadığım bir tiyatro sanatçısını koymuşlar işin içine. Yurt dışından bu şekilde bir çağrı alınca çok kırıldım. Yapmadığım bir şeyle suçlandım. 12 Eylül aleyhine niye yürüyeyim? Türkiye aleyhine niye yürüyeyim? İnsan yönetime karşı yürüyebilir. Ama ülkesi aleyhine yürümez. Yönetimi beğenmezler, bir süreliğine başka yere gidebilirler. Bu normaldir. Ama kimse ülkesinin aleyhine yürümez. Kapıcı beni ihbar etmiş. Bavulu hazırlayıp Selimeye'ye gittim. Kapıcı, gitmiş muhtara. Bütün komşuların gözünün önündeyim. Muhtar po-

lis çağırmış. Ben Selimeye'deyken evi polis basmış. Akşam serbest kalarak eve geldim. Bakın dedim, ben evdeyim. Yurtdışında değilim. Bütün bunların ihbar mekanizması ile gerçekleştiği ortaya çıktı. O zaman kardeş kardeşi ihbar etti.

Neden bu kadar olayların içinde oldunuz? Hiç sorguladınız mı bunu?

Şarkılarımızın sözlerinden dolayı hep bir örgütsel bağlantı kurmaya çalıştılar. Oysa, ben hayatım boyunca sadece şarkılarımdan mesulüm.

Baba dedem derseniz Çanakkale'de şehit olmuşlar. Ailemin büyüklerini hiç göremedik. Hepsi şehit olmuşlar. Ben cezaevine girdiğimde, o gece beni karşılamak için marşlar söylediler. Hemen koğuşu bastılar. Bizim müdür dedi ki, "Sizin hiç mi Çanakkale'de şehidiniz yok."

Olmaz olur mu?

Elbette var. 6 tane var. Her aileden var. Mutlaka oradaki kızların ailelerinden vardı. Benim tam 6 tane.

Siz, neticede politik bir takım müzikler de yaptınız...

Baştan sona protest müzik... Türkiye'de özgün müzik diyorlar. Ancak bizim yaptığımız protest müzik. Özgün; kişiye özel müzik. Herkesin bir tarzı var. Bizimki farklı. Ayrıca halk türküleri söylüyorum. Zaman zaman pop bestelerim var. Beni unutma, gibi mesela.

Bu coğrafyada yaşayınca, her şeyi söyleyebiliyorsunuz.

Siz albümlerinizde bol bol türkülerimizi de kullanıyorsunuz. Türkülerin sizin için anlamı nedir?

Türkülerin anlamı yaşanmışlık. Bir olay olduğu zaman o köyde, artık kentte bile insanlar bunu sözlere ve müziğe dökerler. O, yıllar sonra değişe değişe anonim bir Türkü haline gelir. O türküleri yakanlar bellidir, bir olay olmuştur. Gerçek türküler bunlardır...

Ve onların tadı bir başkadır...

Biraz önce türküler yakılır dediniz, şarkı besteleniyor, ama türkü yakılıyor... İçinde biraz acı var galiba...

Hepsinin acı içermesi gerekmiyor. Düğün havası vardır, o düğünde yazılmıştır. Ama çoğu acıklıdır.

Albümlerinizde Neşet Ertaş'tan da çokca eser kullanıyorsunuz.. Neşet Ertaş sizin için ne ifade ediyor?

Yalnız Neşet Ertaş değil, Mahsuni Şerif'ten de çok eser kullandım. Neşet Usta, inanın ki, son derece müzikal, söz ve müzikler yazan bir ustadır. Eğer bu ülkenin ulusal müziği bütün dünyada çok tanınmış olsaydı, Neşet Ertaş da çok tanınacaktı. Müzikalite çok yüksek çünkü.

Siyasi sicili olan sanatçılar için Almanya ikinci vatan oldu. Almanya sizin için ne ifade ediyor?

Hayır. 73'ten başlamak üzere sürekli turneye gittiğim bir yer. 79'da 6 ay Cem Karaca'yla gittim. Almanya benim ve bütün göçmen işçiler için acı vatan. Kara kafa diyorlar ya orada. Biz de kara kafalıyız orada. Ben orayı sevemedim. Zaten daha sonra pasaportuma el konuldu, çıkamadım. Peter Gabriel bastırdığı için, İngiltere'ye gidebildim.

Adnan Kahveci'nin araya girmesiyle, Mustafa Ekmekçi'nin de katkılarıyla pasaportumu alabildim. 7 yıl sonra dışarı çıkabildim. Bu süreç içinde de 3 kez hapse girdim. Burdan giden göçmenlerimiz, Türkiyeliler orada büyük başarılara imza attılar. Başka bir ülkeye gidip de, orada iş sahibi olabilmek ancak Yahudiler de olabilir. Türkler de oranın Yahudisi oldular. Çok takdir ediyorum. İnsanımızı çok takdir ediyorum.

Hikmet Çetinkaya

"Kapitalizm var olduğu sürece, Sosyalizm de varolacak"

SEBAHATTİN ÇELEBİ
celebi@platformdergisi.net

Hikmet Çetinkaya nasıl bir çocukluk yaşadı?

Memur çocuğuyum ben. Teyzem benim Köy Enstitüsü mezunudur. Nazmiye Eser. O yıllar, ben teyzemin yanında okudum. Annem babam memurdu. Teyzem öğretmendi. Ben, Güray İlkokulu'nda okudum. Edremit'in. Benim öğretmenim Hasan Kular'dı. Paris'te yaşıyor 60'lı yılların başından beri. Daha sonra Sarp İlkokulu'nu okudum. Küçük bir köydeydi. Orada okudum. Yaz aylarında babamın yanına giderdim. Babam beni yaz aylarında bir yerlere götürürdü. Mesela gazoz fabrikasında çalışırdım. Ortaokul hayatım Uşak Eşme'de geçti. Kula ilçesinde geçti. Manisa'da geçti. İlkokulu da Manisa'da bitirdim.

Benden 6 yaş küçük bir kız kardeşiz vardı. İki çocuğuz yani. Babamı 1971 yılında, annemi 2002 yılında kaybettim. Öyle bir durum.

Bu kadar çok gezmenizin sebebi babanızın mesleği ile ilgili miydi?

Babam o zamanlar TEKEL'de memurdu. Ve Demokrat Parti iktidarıydı. Babam Halk Partili'ydi. Ben anımsıyorum, o yüzden bir öğrenim yılında üç dört şehir dolaşmıştık ortaokuldayken. Eşme Ortaokulu'ndan, Sandıklı Ortaokulu'na. Ordan Kula Ortaokulu'na, Kula Ortaokulu'ndan Sahilci'ye, Sahilci'den Manisa'ya. Pek çok yer değiştirmiştim ortaokulda.

Babanızın siyasi görüşlerinden dolayı mı bu kadar çok sık okul değiştirdiniz?

O zaman ilçe başkanları vardı. Babam da TEKEL de memurdu. Politikanın çok yoğun olduğu yerdir Tekel. Tütün piyasası falan işte. Babam inatçı bir kişiliğe sahipti. Okuyan biriydi babam. Kütüphanemiz vardı. Babamın ilk kalp krizini 33 yaşında geçirdi. 53 yaşında da vefat etti. Çocukluğum memur çocukları nasıl geçirirlerse, ben de aşağı yukarı öyle bir çocukluk geçirdim. Çocukluğumdan anılarımda kalan pek çok şey var tabi. Ortaokuldayken, o zaman kütüphaneler vardı, devlet kütüphaneleri vardı. Kitap okumaya, ortaokulda başladım. Kitap Sarayı vardı Manisa'da, orda kitaplarla tanıştım.

Gazeteci olmak, yazar olmak gibi o zamanlardan kalma bir idealiniz var mıydı?

Vardı. Ortaokul ikinci sınıfta okuyordum. Eşme Ortaokulu'ndaydım. Bir olay olmuştu. Mektupla Cumhuriyet gazetesine göndermiştim olayı. Günlerce bekledim haber yayınlanacak mı diye, yayınlanmadı. Evimize Cumhuriyet gazetesi girerdi. Ve gazete olarak Cumhuriyet'i tanıyorduk. Tabii daha sonraki yıllarda, diğer gazeteleri de tanıdım. İlkokuldayken de, sürekli Cumhuriyet gazetesi girerdi evimize.

Sürekli okur muydunuz Cumhuriyet'i?

Okur muydum?

Evet bakardım! Hem kendi evimize hem de teyzemin evine Cumhuriyet gaze-

tesi girerdi.

Siz, 68 kuşağının içinde de gazeteci kimliğinizle yer aldınız. Yeni kuşakların o kuşağı anlaması oldukça güç. 68 kuşağı romantik hayaller peşinde miydi, yoksa mümkün olanları mı isterdi?

İnsanın doğasında romantizm vardır. İnsansa, yüreği varsa, beyni varsa, sevgiden yanaysa, sevgiyi çoğaltmak istiyorsa, romantizm vardır. Romantizm hayvanlarda bile var. Düşünmeseler bile romantizm onlarda da var. Güzel bir dünya istiyordu 68'liler, durduk yere çıkmadı bu olay. Fransa'da başladı, bütün Avrupa ülkelerine yayıldı.

Gerçi o dönemlerde, dünya genelinde sol bir dalgalanma vardı...

Tabii. 68 kuşağı, sıradan bir kuşak değildi. O bakımdan, yeterince okumuşlardı. İstekleri dünya insanlarının ve kendi yaşadıkları coğrafyada yaşayan insanların mutluluğuydu. İnsanca yaşamaktı. Örgütlü olmaktı. Bunların hepsi yurtseverdi.

Dünya o dönemde, kurumsallaşmış kapitalizmle tanıştı. Dünya patronlarının yeni yeni oluştuğu dönemdi. Bu hareket, bu oluşumlara karşı bir tepki miydi? Özgürce yaşamak isteyen varsa, karşısında bir düşman mı gerekiyordu?

Anlıyorum sorunuzu. Kapitalizm varolduğu sürece sosyalizm de varolacak. Diyorlar ya, sosyalizm çöktü. Böyle bir şey olmaz. Bulgaristan seçimlerinde hep beraber gördük. Kapitalizm var olduğu sürece sosyalizm de olacak.

O dönemki dünya konjonktüründe, patron kurumlar veya büyük şirketlerin oluşmasıyla, işçi nüfusun artması, endüstriyel toplumların oluşması, otomatikmen bu olayları doğurdu diyebilir miyiz?

Sanayileşme ve sendikalaşmayla başlamıştır. Bütün gelişmiş toplumlarda, sendikaların varolduğu, kendini hissettirdiği, siyasal ağırlığını koyduğu yıllardır, bu yıllar. O nedenle tabii 68'liler Avrupa'dan, özellikle de Fransa'daki öğrenci hareketlerinden esinlenerek, örneğin üniversitelerin parasız olması gibi isteklerle, bu hareketleri yaptılar. O dönem dünyada iki süper güç vardı. Amerika Birleşik Devletleri ki, kapitalizmin simgesiydi. Öteki de, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği, sosyalist ekonominin simgesi. İki kutuplu bir dünya vardı. Ve bunun içinde de, işte Almanya'sı, İtalya'sı, İngiltere'si, Fransa'sı, Avusturya'sı, Belçika'sı, Hollanda'sı vardı. Ve özellikle 60'lı yılların sonlarına doğru, sosyal demokrasi hareketi Avrupa'da ivme kazanmaya başladı. Bu Türkiye'ye yansıdı. Masum bir öğrenci hareketiydi başladığı zaman. Ama daha sonra bir devrimci mücadeleye dönüştü. Masum bir öğrenci hareketinin içinde olanlar, hiç farkına varmadan, kendilerini devrimci bir mücadelenin içinde gördüler. Küba devriminden, Arnavut devriminden, Çin devriminden, Rus devriminden esinlendiler.

Biraz kimlik değiştirmesi 68 kuşağının, silahlı eylemlere, sokak eylemlerine eğilimini artırması, slogan atarak yenilmesi güç bir kuvvetle karşı karşıya kalmasından mıydı?

Bu kendiliğinden oldu. Bu hareketin içine sadece Hukuk Fakültesi'nde okuyan Deniz Gezmişler, Siyasal'da okuyan Mahir Çayanlar, Hüseyin İnanlar, Yusuf Küpeliler girmedi. Saffet Alp de girdi bu işin içine. Teğmendi. Sadece üniversite gençliği de değil. Bunlar destek de gördüler. Aydınlardan da, ordu içinden de destek gördüler. İş birden karıştı. Başka bir olaya doğru gitti. Ve 12 Mart oldu. 9 Mart da olabilirdi. 9 Mart darbesi de başka bir şey getirebilirdi. Böylelikle 60'ın rövanşını aldılar. O bakımdan masum bir öğrenci hareketi bu silahlı harekete dönüştü. Pek çok da masum insan öldü.

Neticede, 68 kuşağı...

Bedelini ödedi...

68 kuşağı ile beraber Türkiye, siyasal açıdan toplumsal bir bölünmeyi de çok belirgin bir şekilde yaşamaya başladı.

Evet...

Biraz daha kamplara bölünme. Çizgilerin belirginleşmesi, bu yıllara dayanıyor. Gerçi bunu 60'a kadar uzatmak mümkün olabilir ancak, ana hatlarıyla, en belirgin kamplaşma o yıllarda yaşandı. Menderes'in iktidara gelmesiyle başlayan bir süreç olarak da değerlendirilebilir. Belki de bizim bu tür olaylar yaşamamız gerekiyordu. Her toplum neticede bu tür toplumsal dalgalanmalar yaşar... Siz ne düşünüyorsunuz bu konuda?

Tabii her toplum bunu yaşadı ama bedelini de ağır ödedi. O kadar çok kötü şeyler yapmadı arkadaşlarımız. İnanarak yaptılar. Ama kışkırtıcı bir takım ögeler girdi olayın içine. Uzun boylu bir olay. Ben bu olayın içinde gazeteci olarak, bulundum.

Türkiye'de kuşaklar değişti. Modern dünyanın sosyal gelişimleri, toplumsal kimlik olarak değişimleri zorunlu kıldı. Özellikle 80-90 sonrası inanılmaz bir kabuk değişimi yaşadık. Bu hem sağda, hem solda oldu. Sağ ve sol gruplar sistemin içinde bir şekilde aktif olarak bulunmaya başladılar. O zaman karşı oldukları kapitalizmin ucundan köşesinden tutundu o yılların sağdaki ve soldaki hareketli tabanı. Belki de darbelerin de etkisiyle, daha merkeze çekildi bu insanlar. Siz ne dersiniz bu konuda?

Bakın, şöyle bir durum var. 68 öğrenci eylemlerine baktığımız zaman, Amerikan 6'ncı Filosu'nu protesto eylemlerine baktığımızda, o yurtsever öğrencileri yuhalayanlar, özellikle gerici ve faşist diye adlandırabileceğimiz bir kesim. Yani dinciler de var içinde. Yani faşistler de. Amerika'yı protesto eden gençleri yuhalayanlar. MHP yok tabii o zaman. Ama Eşraf var. Mütegallibe var. Yani sağcılar dediğimiz kitle, o zaman bu yurtsever gençler yuhalanıyordu. Mesela Kanlı Pazar dediğimiz eylemin mimarlarından biri, Mehmet Şevket Eygi'dir. Yani sağcılar o za-

man, üniversiteli gençlerimizin üzerine yürüdüler. Şimdi baktığımız zaman Irak işgaline sağcılar, dinciler falan aynı tepkiyi de gösteriyorlar.

Biraz buluştular yani...

(Gülüşmeler) Ama o zaman, "Komünistler Moskova'ya" diye slogan atıyorlardı... Bunlar kimdi? Bunlar dinci dediğimiz kesim ile, kendilerine milliyetçi adını veren Adalet Partisi gençlik kolları ile Komünizmle Mücadele Derneği üyeleri idi.

Toplumları da analiz etmeye çalışıyorum. Almanya bu endüstrileşme sürecini, sokak eylemleriyle falan yaşamış bir toplum. Şimdi baktığımızda, şu an özellikle Yeşiller içindeki birçok ismin, o dönem, bugün "anarşist" diye nitelendirebileceğimiz olayların içinde aktif olarak yer aldıklarını görüyoruz.

Şunu unutma ama... Almanya bize benziyor dediğimizde, şunu unutmamamız lazım. Bugün Avrupa, Ortaçağ karanlığını yaşadı. Din savaşlarını yaşadı. Türkiye öyle bir şey yaşamadı.

Almanya çok geniş bir devlet kültürü olan bir ülke değil...

Değil tabii.

Amerika'da, Almanya'da Nasyonal Sosyalizmi yıktı, kendi sistemini yerleştirdi. Naziler'den sonra, yerleştirilmeye çalışılan bir kapitalist sistem söz konusu. Bugün Irak'ta, Afganistan'da da aynı sistem ihracını görmek mümkün. Amerika'nın günümüzdeki işgalleriyle hedefi nedir sizce? Hep demokrasi mi götürüyor bu ülkelere?

Yok. Amerika'nın demokrasi götürdüğü falan yok. Bugün Irak işgal edilmiştir. Şöyle baktığımız zaman Irak'a demokrasi falan getirmeye gelmediler. Yağmalamaya geldiler. Petrol. Bütün mesele petrol. Büyük Ortadoğu Projesi'nin bir ayağıdır bu. Birinci ayağıdır. Esas ayak Irak'tır. Bakın işgal ettiler. Bir Mezopatamya kültürü var Irak'ta. Bağdat Ulusal Müzesi yağmalandı. Demokrasi işgal edilerek götürülemez. Bir halkın iradesi yok sayılarak, demokrasi getirilemez. Sonra göstermelik seçim yaptılar. Binlerce masum çocuk, kadın, insan öldü orada. Genç öldü, yaşlı öldü. Bomba yağdı gece gündüz ve bizler, televizyonlarımızın başında bir film seyreder gibi seyrettik bunları. Serin odalarımızda, ellerimizde belki içki kadehlerimizle bir film seyreder gibi seyrettik. Çünkü ışıklar yanıyor, ışıklar sönüyor, biz bunları atari oynar gibi seyrettik. Amerika hangi ülkeye demokrasi getirmiş? Vietnam'a mı getirmiş? Yoksa Japonya'ya mı getirmiş. Dünyanın neresine demokrasi getirmiş Amerika? Peki biz demokrasiden ne anlıyoruz? Peki biz ne anlıyoruz Amerika'daki gibi laiklikten?

Amerika, belki parlamenter bir sistem getirdi demek daha doğru olur...

Yo... Parlamenter sistem demek, demokrasi değildir. Parlamenter sistem İran'da da var.

Sovyetler Birliği'nin yıkılması dünyada bir dengeyi de ortadan kaldırdı. Tek polisli bir dünya, insanlığı nereye götürür?

Amerika Irak'ta bir yenilgiye uğradı zaten. Demokrasi silahla getirilmez. Hiçbir ülkenin toprakları işgal edilerek getirilmez. Öyle demokrasi yok dünyada. Demokrasi bir savaşım. Halkların bir şeyi elde edebilmesi. Demokrasi Tanrı'nın zembille yukardan sunduğu bir olay değil. Dünyanın hangi ülkesi var ki böyle. Türkiye farklı, onu tartışırız.

Neden farklı?

Kurtuluş Savaşı'nı yapmışız biz. Köylü bir toplum. Kurtuluş Savaşı verilmiş, yoksul bir ülke ve ümmet toplumu, ulus toplumu olmuş. Parlamenter sistem var, ama demokrasi yok. 30'larda Türkiye'de demokrasi var mı? Yok. Cumhuriyet Halk Partisi var. Tek parti var. Demokrasi yok. 60 ihtilaliyle, çalışanlar sendikal hak ve özgürlüklerine kavuşuyorlar. Bunlar kolay şey değildir. Sanayileşmemiş toplumlarda demokrasi yoktur. Ekonomisi gelişmemiş bir toplum gösterin ki, demokrasi vardır. Demokrasi bir kültür meselesi. Kolay şey değil.

Nerede olursan ol, gerçek gündeme çok yakınsın...

platformdergisi.net

Güzelliklere "renk" katıyoruz...

DRUCKEREI

SEIT 1992 GMBH & CO KG

YAVUZSÖHNE

DUISBURG | STUTTGART | KÖLN

Diesel Str. 3a | 47228 Duisburg
Tel: 02065 83 91 0 Fax: 02065 83 91 29

Forst Str. 71a | 70176 Stuttgart
Tel: 0711 93 50 607 Fax: 0711 93 50 609

Amsterdamer Str. 230 | 50736 Köln
Tel: 0221 302 3100 Fax: 0221 302 3102

Türkiye'de gayrimenkul alım satımının püf noktaları

1) Gayrimenkul alım-satımı nasıl yapılır ?

Tapuda kayıtlı olan ve tapuda kayıtlı olmayan gayrimenkuller satış esnasında birbirinden farklı kurallara tabi olmaktadır.Tapuda kayıtlı bir gayrimenkulün mülkiyet hakkının devri sadece Tapu Memurluğu tarafından hazırlanan bir resmi senet ile mümkün olabilir. Taraflar veya resmi temsilcileri Tapu Memurluğuna gelir. Tapu memuru tarafların kimliklerini ve alım satım konusundaki rızalarını teyit eder, gayrimenkul üzerinde geçmişe dair vergi borcu olmadığı ve satışa mani bir şey olmadığını tespit ettikten sonra devir senedini hazırlar ve taraflar bu senedi imzalar. Tapu Memuru da bu belgeyi imzalamak zorundadır. Ve mülkiyetin devri işlemi geçekleşir.

2) Tapuya gidilmeden gayrimenkulün alım satımı yapılabilir mi?

Unutulmamalıdır ki; alıcının Gayrimenkul üzerinde mülkiyet hakkına sahip olabilmesi için devrin Tapu Memurluğu huzurunda yapılması gereklidir. Ancak satıcı noterde düzenlenecek belge ile, mülkiyet hakkını gelecekte alıcıya devredeceğini taahhüt edebilir. Ancak bu belge mülkiyet hakkını devretmez. Bu belge mutlaka Tapu Memurluğuna sunulmalı ve Tapu siciline kayıt ettirilmelidir. Henüz tapuya kayıtlı olmayan gayrimenkullerin devri de noterde hazırlanacak belge ile mümkün olabilir.

3) Gayrimenkul alım satımında gereken belgeler nelerdir?

- Satılacak taşınmazın tapu senedi, yoksa taşınmazın ada ve parsel numarasını gösteren belge veya mal sahibinin sözlü beyanı,
- Satıcı ve alıcıların nüfus cüzdanları veya pasaportları,
- Satıcının bir alıcının ikişer tane olmak üzere son 6 ay içerisinde çekilmiş 6 x 4 cm büyüklüğünde fotoğrafları,
- Satıcı temsilcisi vasıtası ile satışı geçekleştiriyor ise temsili gösterir belge (vekaletname, vasi kararı...), temsilcinin nüfus cüzdanı ve vesikalık fotoğrafı
- Alıcı temsilci vasıtası ile hareket ediyorsa, temsili gösterir belge, temsilcinin fotoğraflı nüfus cüzdanı, vesikalık fotoğrafı
- Vergi Dairesinden alınacak, satıcı ve alıcının vergi kimlik numaralarını gösteren belge

4) Gayrimenkul alınırken nelere dikkat etmek gerekir?

- Gayrimenkul alınmadan önce mutlaka Tapu Kayıtları ve iskan raporları incelenmelidir. Satıcı gayrimenkul üzerinde başkaları lehine haklar (ipotek, irtifak hakları) kurmuş veya gayrimenkul Devlet tarafından kamulaştırılmış veya böyle bir proje içine alınmış olabilir.
- İnşaatı tamamlanmış bir gayrimenkul alınıyor ise, bu gayrimenkulun geçmişe ait vergi borçlarının olup olmadığını mutlaka kontrol edin. Satıcıdan geçmişe ait vergi makbuzlarını göstermesini istemek ve bunların fotokopilerini almak en pratik yoldur. Emlak Vergisi Kanunu 30 maddesi uyarınca, geçmişe ait emlak vergisi borçlarından satıcı ve alıcı zincirleme olarak sorumlu tutulmuştur.Ancak gayrimenkulu satın alan kişi, satın aldığı
- Alıcı, satış esnasında tapu harcına esas değer üzerinden binde 15 oranında harç ödemek zorundadır.
- Gayrimenkul alındıktan sonra, yıl sonuna kadar mutlaka "Emlak Vergisi Beyannamesi" verilmelidir.

5) Gayrimenkul'ün satılırken nelere dikkat etmek gerekir?

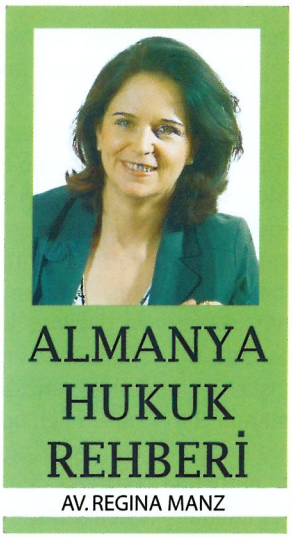
- Satıcı, gayrimenkulü edindiği tarihten itibaren 4 yıl içinde satması durumunda ortaya çıkan kazanç nedeniyle Gelir Vergisi ödeme yükümlülüğü altına girer. Eğer yatırım amaçlı gayrimenkul alıyorsanız ve 4 yıl içinde satma ihtimaliniz var ise alış bedeli düşük gösterilmemelidir. Çünkü düşük tapu bedeli satış esnasında yüksek kar oranları yaratabilir ve buna bağlı olarak ödenecek vergi de yüksek olur.
- Gayrimenkulün 4 yıl geçtikten sonra satılması durumunda Gelir Vergisi ödeme yükümlülüğü yoktur. Miras kalan gayrimenkullerin satışından doğan kazançlar Gelir Vergisinden muaf tutulmuştur.
- Satıcı, satış esnasında tapu harcına esas değer üzerinden binde 15 oranında harç ödemek zorundadır.

Almanya'da GmbH nasıl kurulur?

Sınırlı, sorumlu şirket (GmbH) kuruluşu Limited şirketi (GmbH) nasıl kurulur?

Alman kanunlarının sundukları imkanlardan biri olan ticari hayatla ilgili sınırlı sorumlu limited şirketi (GmbH - Gesellschaft mit beschraenter Haftung) kuruluşu hakkında kısa bilgi şu şekildedir. Bu bilgilerin uzman danışmanlığını gereksiz kılmadığı unutulmamalıdır.

Bu yazımızda en yaygın şirket şekillerden biri olan sınırlı sorumlu limited şirketini (GmbH) ele alıyoruz. GmbH, neden en yaygın ve tercih edilen şirket şeklidir, sorusuyla başlıyalım. Ana tercih sebebi; bu şirket şeklinin sorumluluğunun ana sermaye veya ana mülkiyet, mal değeri kadar olmasından kaynaklanıyor. Çok basit kurulma şekli ile az ana sermaye ve sınırlı sorumluluk bu şirketi cazip hale getiren diğer önemli iki etken.

Bu şirketin ana sermayesi için 25.000 Euro gerekli. Bu miktarın yarısı olan 12.500 Euro şirketin kurulma başlangıcında şirket banka hesabında olması gerekir, aksi halde ticaret sicil kaydı yapılmaz.

GmbH ile ilgili kanunlara göre bu şirket tek kişi tarafından da kurulabilir. Ve bu kişi şirketin tek sahibi ve genel müdürü olur. Bu özel durumda gerekli olan ana sermaye miktarı 25.000 Euro'nun ilgili hesaba yatırılmış olması şarttır. İcabı halinde de nakit para yerine sermayenin yarısı miktarında şirket lehine bir banka teminatı da yeterlidir.

Şirketin kuruluşu için geçirilmesi gereken aşamalar ise şunlardır: GmbH, tek veya daha fazla ortaklardan oluşan bir grup tarafından hayata geçirilebilir.

Özel ve tüzel şahıslar herhangi bir GmbH'nın kuruluşuna iştirak edebilirler. Burada ortaklık veya kuruculuk için ne Alman vatandaşlığı gereklidir nede Almanya'da ikamet şartıyla yabancı şirket adına burada bir şube olması gerekmemektedir.

GmbH'nın kuruluşu şu iki ana adımda gerçekleşir. Birinci adım, tek sahip veya ortakların noter vasıtasıyla kuruluş belgesinin, tüzüğünün imzalanması. İkinci adım da, ticaret sicil kaydının yapılması. Şirket, GmbH ancak bu kayıttan sonra oluşur.

Adı geçen şirket anlaşmasında GmbH'nın temeli ve yapacağı işler gibi özel detayları tanzim edilir. Mevcut kanunlara göre bu şirket anlaşmasında bulunması gereken olmazsa olmaz bilgiler şunlardır:

İsim veya şirket. Şirket GmbH'nın ticaret siciline yapılan kayıttaki adıdır. Bu ad ticaret trafiğinde kullanılır ve görülür. GbmH ya verilecek şirket isminde herhangi bir sınırlama yoktur.

Dikkat edilmesi ve kaçınılması gereken ise, ticaret tescil mahkemesindeki kayıtlarda karışıklıklara sebep olabilecek isimlendirme, adlandırmalardır. Şirket isminden, adından sınırlı sorumlu ticaret şirketi olduğu anlaşılmak zorundadır.

Şirketin yapacağı iş, dal, saha, şey açık ve net bir şekilde yazılır.

Şirketin adresi. Adreste şirketin bulunduğu mahal, şirket idaresi ve idarecilerinin açık adresi.

Ana sermaye. Şirketin ana sermayesi belirlenmek zorunda. En az ana sermaye 25.000 Euro.

Bu limit yukarıya doğru sınırsızdır. Ortaklık durumunda ortakların sahip oldukları hisse oranları adlarıyla beraber yazılır. Ortaklık değeri en az yüze balik olmak ve elliye bölünebilmek zorunda.

Ortaklık oranları toplamı işin başında ana sermaye toplamıyla eşit olmak mecburiyetindedir. Şirketin kurulmasından sonra ana sermaye artırılabilir. Bu artırılışın kuruluştaki ortaklık oranıyla alakası yoktur. Bu artırmaya para yerine ortaklardan nakti değerler konulabilir. İlavenin miktarı veya ortaklık artırım oranı konan şeyin değeri nisbetinde olur.

Ticari değeri olan hukuki haklar da şirketin sermayesine nakdi değer olarak konabilir. Bunlar mesela, gayri menkul kullanım hakları, alacak talepleri, marka veya tecilli yani patentlerden doğan mali değerler gibi şeylerdir.

Nakit para yerine paraya çevrilebilir değerlerle şirket kurmada mevcut Alman kanunlarının öngördüğü bir şartta, bu değerleri koyan tüm ortakların yazılı olarak bu şekilde bir şirket kurma karar raporunu bizzat kendilerinin imzalamasını ve bu değerlerin gerçekliliğinin tesbiti için ilgili tescil mahkemesine sunmayı emreder.

mehmet koca
koca@platform-online.de

Gurbetin Gülleri

Gurbet veya gurbetçi denildiği zaman akla hep Almanya'ya giden babalar ve kocalar gelir. Oysa gurbetin çilesini babalardan daha fazla Türk kadını çekmiştir. Almanya denildiği zaman ise Türk kadının verdiği onur mücadelesi hiç hesap edilmez. Çoluk çocuğunu bırakıp Almanya'ya gelenler arkalarında dağ gibi hayat arkadaşlarını bırakmasalardı gurbette nasıl rahat edebilirlerdi. Onlar gurbette çalışırken sıladaki namus bekçileri onların geride bıraktığı her şeyi yerine getirerek dik durdular. O cefakâr olmasa idi gurbetin bugünkü gibi olmayacağını hesaba katmak lazımdır. Milli mücadelede Türk kadınını verdiği mücadele nasıl küçümsenmeyecek kadar aziz ise, gurbet tarihi yazılırken birçok erkekten erkek olan Türk kadınını unutmamak lazımdır. Onlar da ekonomik mücadelenin savaşçılarıdırlar.

Diğer yandan Almanya'ya gidenleri anlatırken işin hep erkekler bölümden bakarak gurbetin kadınlarını görmezlikten geldiğimizi de itiraf etmeliyiz. Oysa onlar hayatların baharında altın sarısı saçlı kız çocuklarını bırakarak gurbetin yollarına düştüler. Birçoğu sevdasını sılada bırakarak terk-i diyar eyledi. Erkek erkektir bir yolunu bulur işini yoluna koyar da tek başına bir kadın ne yapsın gurbet ellerde. Sirkeci'den vagonlara dolarak gurbet yollarına düşen kadınlarımızın birbirlerine dayanarak var olma mücadelesi destansı bir konudur da nedense hep ihmal edilmiştir. Hem çalışıp kazanacak hem de en kısa bir zamanda kocasını istek yaparak yanına alacak. Bunları ihmal ettiğimiz kadınlarımız yapmıştır.

İşe bir de diğer yandan bakalım. Hanımını tek başına Almanya'ya gönderen koca veya kızını gönderen babanın hisleri ne idi. İşin doğrusunu gurbetin en büyük kahrını onlar çektiler. Ben Türk hanımların kaldığı Heimlar'a yetiştim. Onların neler çektiğini onlardan da mesleğim icabı dinledim. Bir taraftan çalışmak zorunda diğer taraftan ise heimlarının önünde volta atan sözde delikanlılardan kendilerini korumak zorunda idiler. Bir taraftan vatan hasreti diğer taraftan koca özlemi hepsi bir tarafa öpüp koklayamadıkları evlatlarının hasretleri dağları eritir cinsten olduğunu evlat sahibi olunca anladık. Her şeye rağmen yılmadan giriştikleri hayat mücadelesinde gurbeti ve hasreti sinelerine çekerek fakirliği yenen bu asil insanları hiçe saymak haksızlıktır, eksikliktir.

Eğer Avrupa ülkelerinde gelmiş ve geri dönmüş 6 milyon insan varsa bu insanların en büyük dayanağı ve sığınağı analarımız, bacılarımız olmuştur. Ben de bir gurbetçi çocuğu olarak anamın neler çektiğini bilirim.

Zaman geldi, kocasını çocuğunu yanına alan anaların çilesi sona ermedi yine hayat mücadelesi devam edip durdu. Kısmen de olsa hasret bitmişti, ama mücadele devam ediyordu. Hem kendisi çalıştı hem de evin anneliğini yapmak zorunda kalmışlardı. Şimdi ise birçoğu müzmin bir hastalığa yakalanarak onunla mücadele ediyorlar. Bir türlü çileleri dolmayan analarımızın hakkını ödemek mümkün değildir.

Geçenlerde huzur evi diye tabir edilen ve ömrünün sonunu böyle bir yerde geçirmek zorunda kalan bir annenin gözyaşları arasında hayatını dinledim. Tek başına geldiği Almanya'da çalışmış didinmiş kocasını getirmiş, çocuklarını yetiştirmiş okutmuş. Kocası öldükten sonra ise çocukları de her biri bir tarafa dağılmış kimsesiz kalmış. Çocukları, annelerinin yanlarında kalmasını istemeyince kadıncağızı huzur evine yerleştirmişler. Ara sıra ziyaretine geliyorlarmış. Elleri öpülesi bu ana itirafta bulunurken, iki göz iki çeşme ağlıyordu "Oğlum gündüzleri diğer arkadaşlarla vakit geçiriyoruz. Fakat akşamleyin odama çekilip başımı yastığa koyduğum zaman yaşadıklarım gözümün önüne geliyor ve bulunduğum durumla mukayese ederek uykularım kaçıyor. Nerede yanlış yaptım diye kendi kendimi sorguluyorum. Saçımı süpürge yaptığım evlatlarım beni yanlarında istemiyorlar. Evet, çok çileler çektim. Çok çalıştım. Çocuklarım benim yaşadıklarımı yaşamasınlar istedim. Fakat onlara zaman ayıramadım. Ben çalıştım, kocam çalıştı, çocuklarımızı yaşadığımız çevre yetiştirdi. Sonunda onlar başka taraflarda ben ise huzur evinde son günlerimi geçiriyorum" diyerek bizi de ağlattı. Bakınız bu zamana kadar ihmal ettiğimiz analarımızı bari yaşlılıklarında yalnız bırakmayalım. Onlara sahip çıkarak hak ettikleri değeri verelim.

Gurbetin yarım asırlık çilesini çeken Türk kadınının destansı hayatını bir makaleye sığdırmak mümkün değil fakat onları hatırlamak için kaleme aldığımız bu yazı münasebetiyle gurbette verdikleri mücadeleden dolayı Türk kadını önünde saygıyla eğiliyorum. Hepsinin ellerinden öpüyorum. Onlar tomurcuk halinde geldikleri Almanya'ya şimdi ise gülkurusu gibiler. Ölenlerine rahmet hayatta olanlarına uzun ömürler diliyorum.

Volkswagen`in Golf ailesine ait modelleri 2007`de en çok satan otomobiller arasında yer aldı. Volkswagen 2007 senesinde dünya çapında 1,16 milyon Golf ve Jetayı müşterilerine ulaştırdı. Golf, Güney Amerika, Birezilya ve Avrupa`nın önemli pazarlarında farkedilir bir satış artışı yakalayarak, pazardaki payını genişletti.

Otomobil pazarında bir klasik olan Golf hem kullanım özelliği hem de iç dizayn açısından pazarda vazgeçilmez bir yere sahip. Volkswagen Golf ailesi, Golf Kurzcheck, Golf Plus, Golf Variant ve Jetta modelleri ile farklı hedef kitlelerin farklı isteklerine göre tasarlanmış. Bu nedenle bir Golf ailesinin içerisinde istenilen özellikleri karşılayacak bir model bulabilmek zor değil.

Golf ailesinin en çok satılan modeli ise arkası kısa ve küt olan Golf Kurzheck oldu.

Volkswagen Golf Kurzheck 2007 yılında 568 bin 100 adet satarak ve satış yüzdesini 5,5 oranında arttırdı.

Volkswagen Golf aldı başını gidiyor

Volkswagen Golf başarı notasında ilerlemeye devam ediyor.

Yel essin de kokun gelsin gurbete

O da göçtü... Umut diyerek Almanya yollarına düştü Mahmut Uzunpınar. Hamallık yapıyordu ve birgün kendisini Haydarpaşa'da buldu. Almanya'ya gelirken yüreğinde şiirlerden bir bohça da getirmişti.

Dualarımız ve kalbimiz onunla...

18. yüzyılın ortalarına doğru, Elbistan'dan Sivas'ın Gürün İlçesi'nin eski ismiyle Alacamezar Köyü'ne (Menderes zamanında köyün adı Bağılıçay olur.) Göçen bir aileye mensup Mahmut Uzunpınar.

Mahmut Uzunpınar'ın dedesi köyün kuruluşunda yer almış biri. Uzunpınar'ın iki evli olan babasının birinci eşinden iki erkek çocuğu, ikinci eşinden ise Mahmut olur.

Mahmut Uzunpınar'ın ağabeylerinden biri Maraş olaylarında çocuklarıyla beraber ölür, diğeri 2003 yılı sonlarında Ankara'da vefat eder.

Mahmut Uzunpınar ise, hayata çocukluk yaşlarında boyacılık yapmaya başlarken "merhaba" der. Simitçilikten sonra hayatın yükünü hamal olarak sırtında çeker.

Sırtındaki hamal semerinin verdiği eziklikten, gönlüne akan bir aşktır şiir onun için...

Bir yaşam biçimi, bir kültür bağlama onun için.

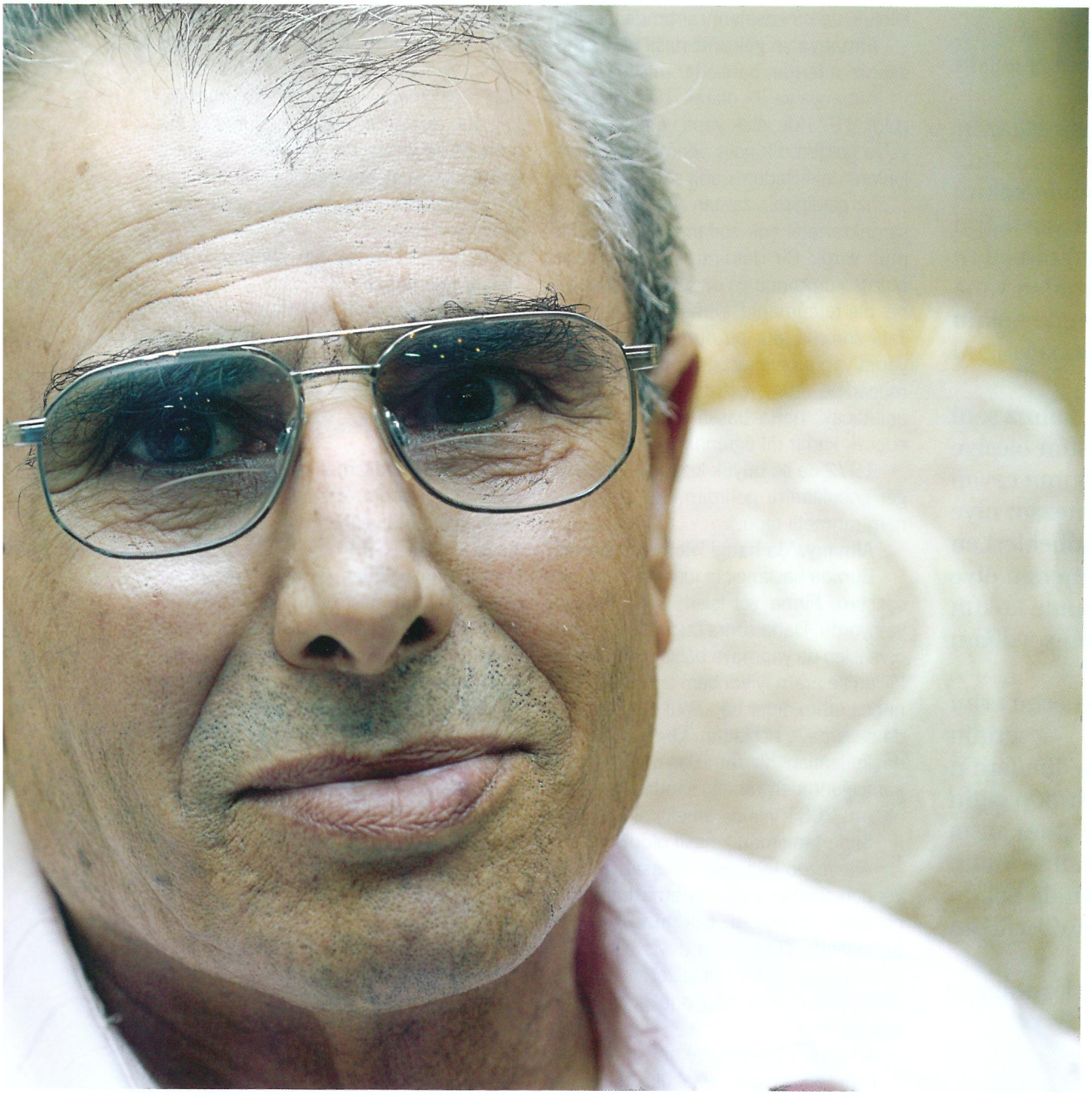
"Ölmeden önce en çok isteğim bir şiir kitabı çıkarmak" derdi. 2005 yılında "Yel Essin de Kokun Gelsin" adlı şiir kitabını çıkardı. Arkasından düştüğü ölümcül hastalığın pençesinde yaşam mücadelesi veriyor şimdi...

Dualarımız ve kalbimiz onunla...

Mahmut Uzunpınar kim? Çocukluk ve gençlik yılları nasıl geçti?

Tam olarak tarihi bilinemese de ben, nüfus kayıtlarına göre 1940 doğumluyum. O devirde ulaşım ve nikah problemleri olduğu için doğum tarihimi tam olarak bilemiyorum ama kayıtlara 1940 olarak geçmiş.

İlkokul mezunuyum. Sadece ilkokul

okudum. İlkokulu bitirmeden kısa bir süre önce babam beni aldı Maraş'a pamuk toplamaya, pirinç toplamaya, çalışmaya götürürdü. Diplomayı alamadığım için yüreğime batmıştı. Daha sonra Malatyalı bir öğretmenle (Yusuf öğretmen) tanıştım. O bana sınavla dışarıdan diploma alabileceğimi söyledi. Ben de sınava girip daha sonra dışardan diplomamı aldım.

Fakir bir bölgenin ve ailenin çocuğu olduğum için, gençlik yıllarım da çocukluk yıllarım gibi pamuk ırgatlığı yapmak için; Maraş'la köy arasında geçti.

Derken askerlik çağı geldi. Askerlikten önce babam evlenmemi istedi. Eşimle 1956 yılında nişanladılar, 1957'de düğünümüz oldu.

Çalışma hayatına nasıl başladınız?

Çalışma hayatına Maraş'ta ayakkabı boyacılığıyla başladım. Simit sattım, sonra elma şekeri, pamuk şekeri sattım. Annemin yanında tarlada pamuk topladım. Daha sonra gücüm yetmeye başladığında hamallığa başladım; pamuk çuvalı, pirinç çuvalı taşıdım. Almanya'ya gelinceye kadar çeşitli nakliye şirketlerinde hamallık yaptım; yani hayatı sırtıma yükledim, hayatın yükünü sırtımda çektim ben. 350

Yel essin de,
kokun gelsin

Bilirsin yıllardır
hasretim sana
Yel essinde kokun
gelsin sevdiğim
Hiç mutlu olmadım
sevgiden yana
Yel essinde kokun
gelsin sevdiğim

Yalnız seni
sevmiştim ölesiye
Mektubuma cevap
vermezsin niye
Umutla beklerken
dönersin diye
Yel essinde kokun
gelsin sevdiğim

Serabi'yi erim erim
erittin
Mecnun'a dönderdin
bırakıp gittin
Her adım atışta
gözümde tüttün
Yel essinde kokun
gelsin sevdiğim

Mahmut Uzunpınar

kiloluk demir kasalarını sırtımda taşıdım.

Almanya'ya gelişiniz nasıl oldu? Geldiğiniz yıllardan bahseder misiniz?

Almanya'ya ilk olarak 1970'de eşim geldi. 1971'de istek yaptı ve ben Almanya'ya geldim. İlk geliş yerim Koblenz yakınlarındaki Badems adlı şirin bir şehirdi.

İlk geldiğimiz zaman Almanya'da yaşamakta tabii çok zorlandık. Dil sorunumuz vardı. Bir derdimiz olduğunda işçi bulma kurumuna ya da yabancılar polisine bir tercümanla gitmek zorundaydık. Tabî zoruma gitti bu durum. "Bu dili ne yapıp yapıp öğreneceğim."dedim. Altı ay mücadele ettim, çalıştım kendi derdimi anlatacak, hatta başka dostlara yardım edecek kadar dil öğrendim.

1972'de iki büyük kızımı 73'te de diğer çocuklarımı getirdim. Bu arada annem rahmetli oldu.

Almanya'da hangi işlerde çalıştınız?

Burada başlangıçta inşaat sektöründe çalıştım. Firma yol işleri, kanal işleriyle yapıyordu. Daha sonra bu firma kapı pencere işleri de yapmaya başladı. Firma yetkilileri ile aram iyiydi beni oraya almalarını rica ettim onlar da kabul ettiler ve orada çalışmaya başladım. Oradaki camlarda kullanılan bir temizlik maddesinden karaciğerimden rahatsızlandım, ameliyat oldum. 2001 yılında emekli oldum.

Şiirle tanışmanız nasıl oldu?

Ailemizde kültürel, sanatsal ve siyasi yönden ünlüler pek yok ama babam iyi bir deyiş söyleyicisi, çok güzel sesi olan bir insandı. Yüze yakın deyiş bilirdi. Anneme gelince; o da çok güzel sesliydi. Cenaze filan olunca hep onu götürürlerdi, ağıt söylerdi.

Babamın türküleri ve annemin ağıtları beni etkilemişti. İlkokulu bitirdikten sonra kitaplar okumaya başladım. Halk şairlerini; Karacaoğlanları, Pir Sultanları, Nesimileri ...Bunların büyük etkisi oldu, Pir Sultan'ın çok çok etkisi oldu bende.Tabî ki Pir Sultan'ın verdiği mücâdele daha ziyâde etkiledi beni.

Şiire onbeş yaşlarında başladım. Köyde bir ölüm olduğu zaman ağıtlar yazardım, o güzel sesli hanımlar da okurdu bu ağıtları. Bazen bana söylettirirlerdi. Güzel de bir sese sahibim. Cem, cemaat ortamına girince saz öğrenmeye, söylemeye başladım. Gittikçe bu beni etkilemeye başladı. Hâliyle bu sefer kendi yaşamımı anlamaya başladım.

O zaman Maraş, Çukurova, Ankara, İstanbul gurbetti. Gurbete gideceğimiz zaman halk bizi uğurlamaya toplanırdı bir hüzün yaşanırdı, döneceğimiz zaman da kamyon kiralardık beraber dönerdik, bu sefer de köyde sevinç yaşanırdı. Bu gidiş gelişler beni çok etkilerdi; o yaşamı anlatmaya başladım, sosyal içerikli şiirler yazmaya başladım.

İlk şiirinizi ne zaman yazdığınızı hatırlıyor musunuz?

1955 senesinde köyümüzde kızamık hastalığından 33 çocuk ölmüştü, beş-altı da yaşlılarımızdan ölmüştü, o çocuklar için "Kızamık" ağıdını yazmıştım.

Bağlama çalıyorsunuz, besteleriniz var mı?

Benim yazdığım şiirler genelde hece ölçülüdür. Kendim saz çalıp türkü söylediğim için bütün şiirlerim de türkü formatında.

Şiirlerim içinden üç dört tanesini bir yorum katarak besteledim. 1980'li yılların sonunda Almanya'da Akbabalar diye bir grup "Kaz Mezarcı" diye bir şiirimi alıp bestelediler. 1993 yılında yazdığım "Yıldız Dağı" diye güzel bir şiirim var, onu da Grup Divaneler ve bir başka grup bestelediler.

Şiirlerinizin konusu ne?

Genelde şiirlerimin konusu; sosyal sorunlar, insan ve yaşam. Deyiş türünde olanlar, koşma türünde olanlar, eleştiri babında olanlar ve bunun dışında sevda şiirleri var.

Mahsunî Şerif'in yakın dostunuz olduğunu biliyoruz. Bu dostluk nasıl başladı?

1960-1965 yılları arasında Osman Dağlı'yla tanıştım. O zaman ben Maraş'ta garda hamal olarak çalışıyordum. Osman Dağlı, Aşık Mahsuni Şerif, Mahmut Erdal, Aşık Daimi, Davut Sulari, Kul Hasan, Kul Ahmet, Şah Turna hatta o zaman Rıza Aslan Doğan daha çocuktu onu da yanlarında götürürlerdi, tura çıkıyorlardı.

O zaman Osman Dağlı bana "Yazabiliyorsan, yapabiliyorsan aramıza karış bizimle beraber götürürüm seni, belki güzel bir gelişme olur." dedi.

Mahsuni'yle Maraş'ta başlayan dostluğumuz ölümüne kadar devam etti. Rahmetli Mahsunî Almanya'ya her gelişinde ziyâret ediyordu, misafirim oluyordu. Sabahlara kadar sohbetlerimiz oluyordu.

renklerin dilini biliyoruz...
çok konuşmamıza gerek kalmıyor...

iklim
Media GmbH

Forst Str. 71 a
70176 Stuttgart
T 0711 93 50 607
F 0711 93 50 609
www.iklim.de

NALAN GÜNDÜZ / İSTANBUL
n.gunduz@platformdergisi.net

Şehre düşülmüş notlar

Bu şehre getirelecek en önemli şey hayallerdir kuşkusuz.

Küçücük kasabalarda şekillenen bedenler bu koca şehirde nelere göğüs gerip ne badirelerden geçecek? Bunu düşünecek vakit bile yok aslında.

İlk göçü ne zaman, nasıl aldığı bu güne kadar hiç bilinmemekle beraber, neden sürdüğü de hala bir soru işaretidir.

Ama İstanbul koca bir kucaktır.

İstanbul'da töre yoktur.

İstanbulda "el ne der" sorusu hiç sorulmaz.

Geceleri kurtlar inmez bu şehre.

Bitişikte Hatice teyzeler yoktur.

Hüseyin amcalar da yoktur.

Üst katında 13 numara, yan tarafında 9 numara vardır.

Özgürlük gibi görülse de aslında yalnızsındır İstanbul'da.

Üst katında cinayetler işlenir, sen gazetelerden öğrenirsin çoğu zaman.

İçin acır aslında, ama başsağlığına bile gidemezsin.

"Alahaısmarladık" cümlelerinin yerini **"bye"** almıştır.

Gelenek dedikleri şeyin adı **"trend"** olmuştur.

Başa bağlanan oyalı yazmalar sosyetenin taktığı gibi fular olmuştur artık.

"Edepsiz" diye nitelendirilecek yeni jenerasyonun fevri davranışları artık **"depresyon"** olmuştur.

Atalarımızın-ebeveynlerimizin yerini psikologlar aldı şimdilerde.

Hacı teyzenin okuduğu şifalı dualarının yerini ise tarot falları.

El öpmek **"out"** olmuştur.

Kız istemekde neymiş. **"Onlar anlaşmışlar bize laf söylemek düşmez"** diyen ebeveynlerin aslında pasifize edildiği bir topluluk ve bunu takip eden mutsuz evlilikler.

"Burası bize göre değil" diyen ama geri dönecek gücü kendilerinde bulamayan yaralı yüreklerin sessiz çığlıkları var bu şehirde.

Sosyetenin yeni trendi ve maço erkek dedikleri erkek profili de, aslında ata erkil toplumlarda babalarımızın temel davranışı değil midir ki!

Tabi o dönemlerde adına sahiplenmek denirdi.

İşte o bile isim değiştirip **"maço"** oldu birden.

Hele birde naturel ürünler diye yanıp tutuştuğumuz ve iki kat paralar vererek sofralarımıza taşıdığımız, kınalı ellerin sevda türküleri ile suladığı, analarımızın kızlarımızın topladığı köyümüzün yemişleri de, yitip giden yılların nostaljisinden başka nedir?

İçinde eşsiz değerler taşıyan, bin bir zahmetle yapılan tarhana çorbamızın bile kıymeti bilinmezken, taklitleri allanıp pullanıp raflarda yerini bulmuşken, güzel yurdumun koca yürekli insanının da, bu koca şehirdeki yeri de malumdur artık.

Ellere kına yakmanın kınandığı bir şehirde, bilmem hangi kabilenin geleneksel süsleme sanatı olan dövmelere ne demeli?

Analarımızın yüz görümlüğü olan hızmalar bile, şimdilerde **"piercing"** adı altında şekil değiştirdiği ve adeta bir çılgınlık boyutunda olan ve genç suratlarda delinmiş kaşlar ve dudaklarla yer değiştiriken **"Ben İstanbulluyum"** demek gelmiyor içimden.

Bu şehirde nice sosyete klüplerini hayal bile edemeyen kızlarımızın, bir tencere - tava fiyatına sattığı yeşil sabunla uzattığı saçları bile çıt çıt, postiş, kaynak de-

Analarımızın yüz görümlüğü olan hızmalar bile, şimdilerde **"piercing"** adı altında şekil değiştirdiği ve bir çılgınlık boyutunda olan ve genç suratlarda delinmiş kaşlar ve dudaklarla yer değiştirirken **"Ben İstanbulluyum"** demek gelmiyor içimden.

nilen yöntemlerle hoş hanımların kafasını süslerken.. ve kimin kime özendiği bilinmezken, **"ben İstanbulluyum"** demek gelmiyor içimden.

Hani bu şehre gelirken getirdiğimiz hayallerimiz vardı ya! İşte o hayallerimizin acaba kaçta kaçı gerçekleşti; bunu sorguluyorum şimdilerde.

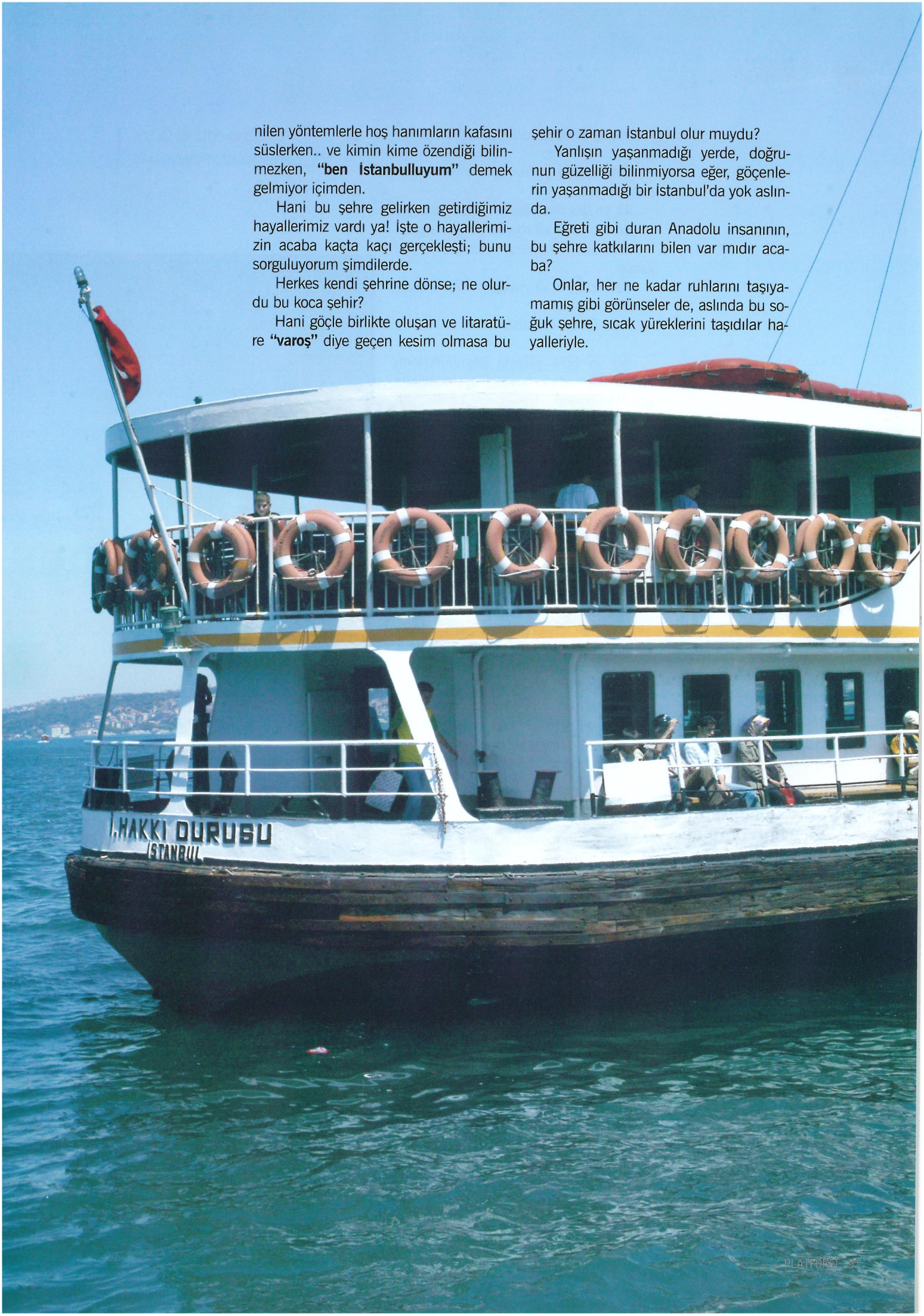
Herkes kendi şehrine dönse; ne olurdu bu koca şehir?

Hani göçle birlikte oluşan ve litaratüre **"varoş"** diye geçen kesim olmasa bu şehir o zaman İstanbul olur muydu?

Yanlışın yaşanmadığı yerde, doğrunun güzelliği bilinmiyorsa eğer, göçenlerin yaşanmadığı bir İstanbul'da yok aslında.

Eğreti gibi duran Anadolu insanının, bu şehre katkılarını bilen var mıdır acaba?

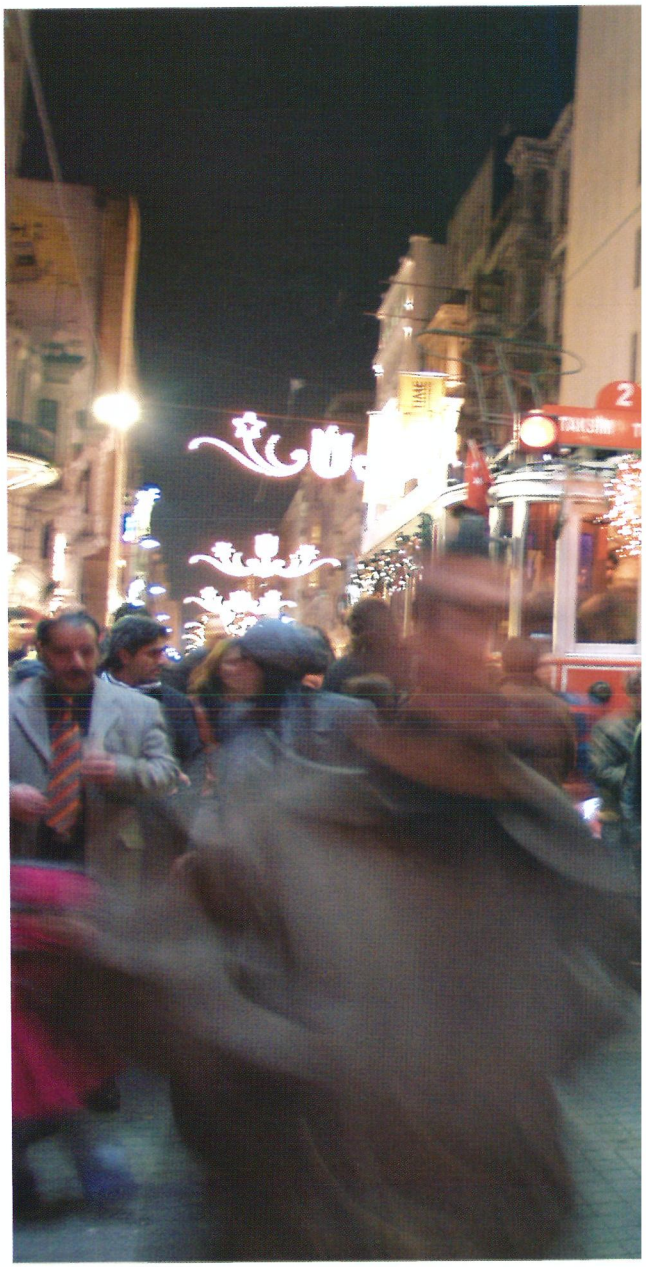
Onlar, her ne kadar ruhlarını taşıyamamış gibi görünseler de, aslında bu soğuk şehre, sıcak yüreklerini taşıdılar hayalleriyle.

İstiklal Beyoğlu'ndadır

Her rengin ahenk içinde dolaştığı yerdir Beyoğlu. Ve Beyoğlu'nun en özgür, en farklı, en kozmolit caddesinin adı İstiklal'dir. Arkadaşımız Yıldız Çelik, Beyoğlu'nu, İstiklal Caddesini kendine has üslubuyla sizler için yazdı.

YILDIZ ÇELİK
y.celik@platformdergisi.net

Beyoğlu'nda gezersin gözlerini süzersin
Sevdiceğim yavrucağım niçin niçin beni üzersin
Ah ah fıkır fıkır fıkırdama gel bana gel
Ah şıkır şıkır şıkırdama gel bana gel
Mavi gözlük takarsın çok canları yakarsın
Sevdiceğim yavrucağım niçin niçin benden kaçarsın
Rıza Efendi-türküsü

50 ve 60'lı yıllarda İstanbullu'ların kravat takmadan, boyasız ayakkabılarla giremeyecekleri, sosyetinin uğrak yeri olan Pera, değişen İstanbul ile birlikte farklı bir kimlik kazanarak Beyoğlu olan adı ile, şimdi sadece sosyetenin değil, başka başka kimliklerdeki insanların buluşma noktası..

Taksim Meydanı'ndan Tünel'e uzanan İstiklal Caddesi ve çevresindeki sokaklar her kesimden insana bambaşka İstanbul sunar. Ünlü meyhaneleri, kitapçıları, sanat galerileri, kültür merkezleri, barları, cafeleri, müzik dükkanları; Türk sinemasının doğduğu 'Yeşilçam Sokağı' ve sinemaları ile tanışınca terk edilemeyecek bir mekan...

İstanbul'un, Türkiye'nin şahdamarı... Hele hele son yıllarda daha da gelişen çehresi ve içeriği ile tüm dünyanın dikkatini çeken fantastik Beyoğlu...

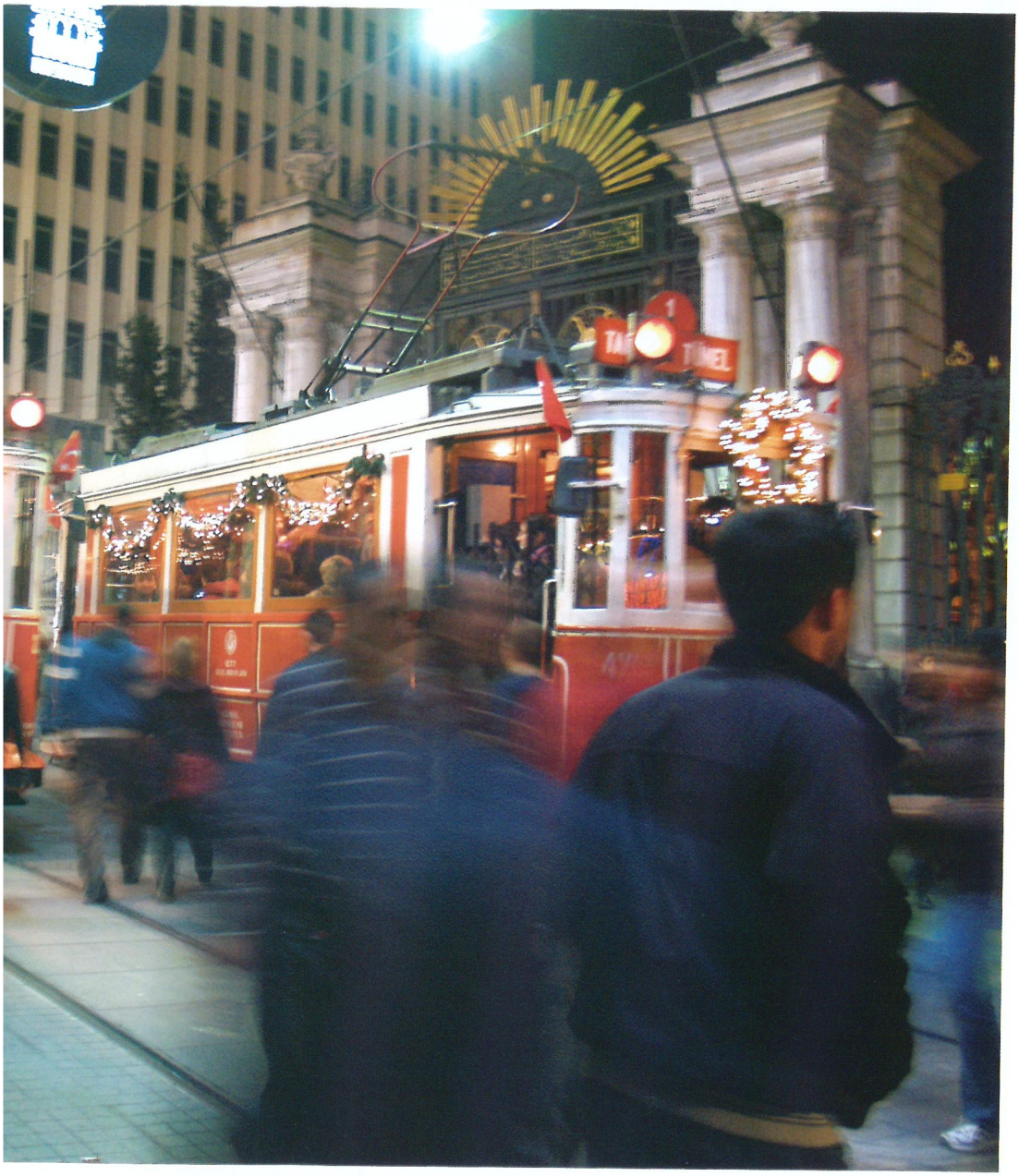
Nazan Öncel Beyoğlu isimli şarkısında;

Beyoğlu'na götür beni
Kitaplara bakalım
Sokaklarda gitar çalalım
Tatil için para yapalım
Bir iki laf edelim
Sinemaya gidelim sonra
Karanlıkta öpüşelim
Mesela acı yok
Ağrı yok sızı yok
Cepte para çok
Hadi gel gidelim yaraları saralım

İstanbullu olmanın ya da İstanbul'a dışarıdan gelmenin nasıl bir şey olduğunu anlatan pek çok sayıda Türk filmi , genellikle Anadolu'dan geliniyorsa Haydarpaşa garının önünde merdivenlerden bir sahneyle açılır ya da orada bir sahne mutlaka görürüz.

Hadi gel gidelim anıları yazalım

Özellikle İstanbul'lu olup da Beyoğlu'nda anısı olmayan var mıdır..En güzel anılardan birini Salah Birsel Ah Beyoğlu vah Beyoğlu kitabında..edebiyat dünyamızın diğer yazarı Nazlı Eray; Beyoğlu'nda Gezersin' romanında kaleme aldılar...ve daha nice anılar...

İstiklal caddesi'nin önemli özelliklerinden biri, birkaç medeniyete ve dine ait yapıların aynı cadde üzerinde bulunması... Başka hiçbir ülkede aynı cadde üzerinde Müslümanlara ait bir camii, Yahudilere ait bir Sinagog, Hıristiyanlara ait bir Ortodoks kilisesi ve Katoliklere ait kiliseleri sıralanmış göremezsiniz. Farklı medeniyetlerin ve kültürlerin bir arada yaşayabilmesi olağanüstü bir şey...Daha çok erken devirlerde, demokrasi adına verilmiş ders, diyebiliriz...Aynı zamanda protestosunu yapmak, fikirlerini söylemek isteyenlerin buluşma noktası olan Beyoğlu-İstiklal caddesi Türkiye'nin Hyde Parkı da..

Beyoğlu, bugün bir ilçenin genel adı olsa da, asıl Beyoğlu, Tünel ile Taksim arasında uzanan İstiklal Caddesi'ni içine alan, yani Taksim'den Tünel' e kadar olan yerdir. 'İstiklal Caddesi' tarih boyunca

bölgeye ruhunu veren bu gezinti mekanı, İstanbul'un en kozmopolit caddesidir.

Sarayburnu'nun karşısında gelişen ve tarihi Galata semtinin bir uzantısı olan Beyoğlu, Osmanlı'nın İstanbul'u fethetmesinden önce Yunanca sözcük olan ve 'Ötede, karşıda'

anlamlarına gelen 'Pera' adıyla bilinmekteydi. Fetih den sonra bu isim değiştirilerek yerine Beyoğlu denmeye başlandı.

Beyoğlu'na adını veren bey oğlunun kim olduğu konusunda iki rivayetten biri; İstanbul'un fethinden sonra Pontus Prensi Aleksios Komnenos İslamiyet'i kabullenmiş ve burada oturmaya başlamış. Prensin burada bir konağı olduğu içinde semt Beyoğlu olarak anılmaya başlanmış.

Diğer rivayet ise adı geçen bey oğlunun Kanuni Sultan Süleyman döneminde Venedik elçisi olan A.Giritti'nin oğlu Luigi Giritti olduğu yönünde.. Giritti bu semtte güzel bir konak yaptığı için yöre halkı burayı Beyoğlu semti olarak tanımış.Hangi beyin oğlundan gelirse gelsin, bilinen odur ki, bu semtin adının İstanbul 'un fethinden sonra Beyoğlu'na döndüğü ve bunun da bugüne kadar geldiğidir..

Zaman içinde kaybolan bir görüntü olan tramvayı, müzeden çıkarılıp sefere başlatılmasıyla günümüz Beyoğlu'su geçmişle günümüze bağlantı kurar adeta..

Suların bölünüp dağıtıldığı yani 'Taksim' edildiği yer olan 'Taksim' meydanından sağımıza Fransız konsolosluğunu alıp yürümeye başladığımızda artık Beyoğlu-İstiklal caddesindeyiz...

Konsolosluğu biraz daha geçip sağ köşedeki İstanbul Cafe'ye oturup hem bir şeyler içip hem de insanların İstiklal caddesine girişlerini izlemek, sizi de kendi dünyasına sürükler birlikte...Soğuk havalarda içeceğiniz sıcak çikolata içinizi ısıtırken...insanlar süzülerek geçer önünüzden..

Taksim Tünel arasında mekik dokuyan kırmızı tramvayın görüntüsü ve çın çın sesi de size hikayelerinizi yazmak için ilham olmaya başlar...Bütün gün tramvayın üzerine asılıp Taksim Tünel arasında gidip gelmeyi iş edinmiş çocuklar, tramvayın üzerinde asılı çiçekler gibi durur..

Son yıllarda tekrar hizmete sunulan Markiz Pastanesinde pasta, Asmalı mescit'te dünyadan pek çok sanatçının sahne aldı Babylon'da canlı müzik ve Refik'de rakı keyfine, Latin Sosyal Danslarını öğrenip Beyoğlu'nda Latin gecelerinde dans etmek isterseniz Galatasaray'da Mundo Latino'ya, Türk - dünya perküsyonunu öğrenmek isterseniz Tünel'de Engin Gürkey Perküsyon atölyesine gitmekle Beyoğlu'nun tadına daha da varmaya başlarsınız...

Gezip, anlamaya çalışmak günlere sığmaz...35 yıldır Beyoğlu'na gidip İstiklal caddesinde yürüyüp Beyoğlu'nu çok yakından tatmaya çalışırım...Fakat bir gerçek var ki, önceden var olanları bitirmeye, yeni eklenenleri ise yakalamaya vakit yetmiyor...

İstiklal Caddesinde her yerden başka başka yükselen müzik sesleri, sokak satıcıları, pasajlar, kitapçılar, sarhoşları, gençleri, yaşlıları, sokak köpekleri ve kedileriyle her sokağın ayrı bir dünya olduğu Beyoğlu'da gezip gözleri süzmek bitmeyecek anılarınızın mekanı olmaya hep devam eder...

Global©

Çok konuşsan kaç yazar

DSL ve Telefon tek elden tek fiyata

3 Flat bir arada

GlobalDSL 6000'e kadar

ayda sadece **39,80 €**

Telefon bağlantısı[1]
GlobalDSL-Flat[2]
Türkiye Flat
Sabit hatlar
Almanya Flat
Sabit hatlar
Modem bedava[3]

Çift faturaya **SON**
Türkiye **BEDAVA**
Almanya **BEDAVA**
İnternet **BEDAVA**

HOTLINE 0221 - 71 81 181

[1] 24 aylık sözleşme yapıldığında 59,90 € olan kurum ücreti alınmaz.
[2] GlobalTel GmbH' nın AGB'si www.globaldsl24.de sayfasında olduğu gibi geçerilidir.
[3] Modem 19,90 €. Modem posta ücreti 9,90 €'dur.
01.02.2008'den itibaren geçerilidir. Her türlü değişiklik hakkı saklıdır.
Bizimle çalışacak eleman aranıyor.

Es gibt mehr Ziele zu entdecken, als Sie es sich vorstellen können

Turkish Airlines fliegt mit einer Flotte über 100 Flugzeugen, über 150 Destinationen an. Mit unserem freundlichen Flugpersonal und unserem hochwertigen Komfort fliegen wir überall hin auf der Welt.

www.thy.com | +90 212 444 0 849

TURKISH AIRLINES